கவியரங்கில் முடியரசன்

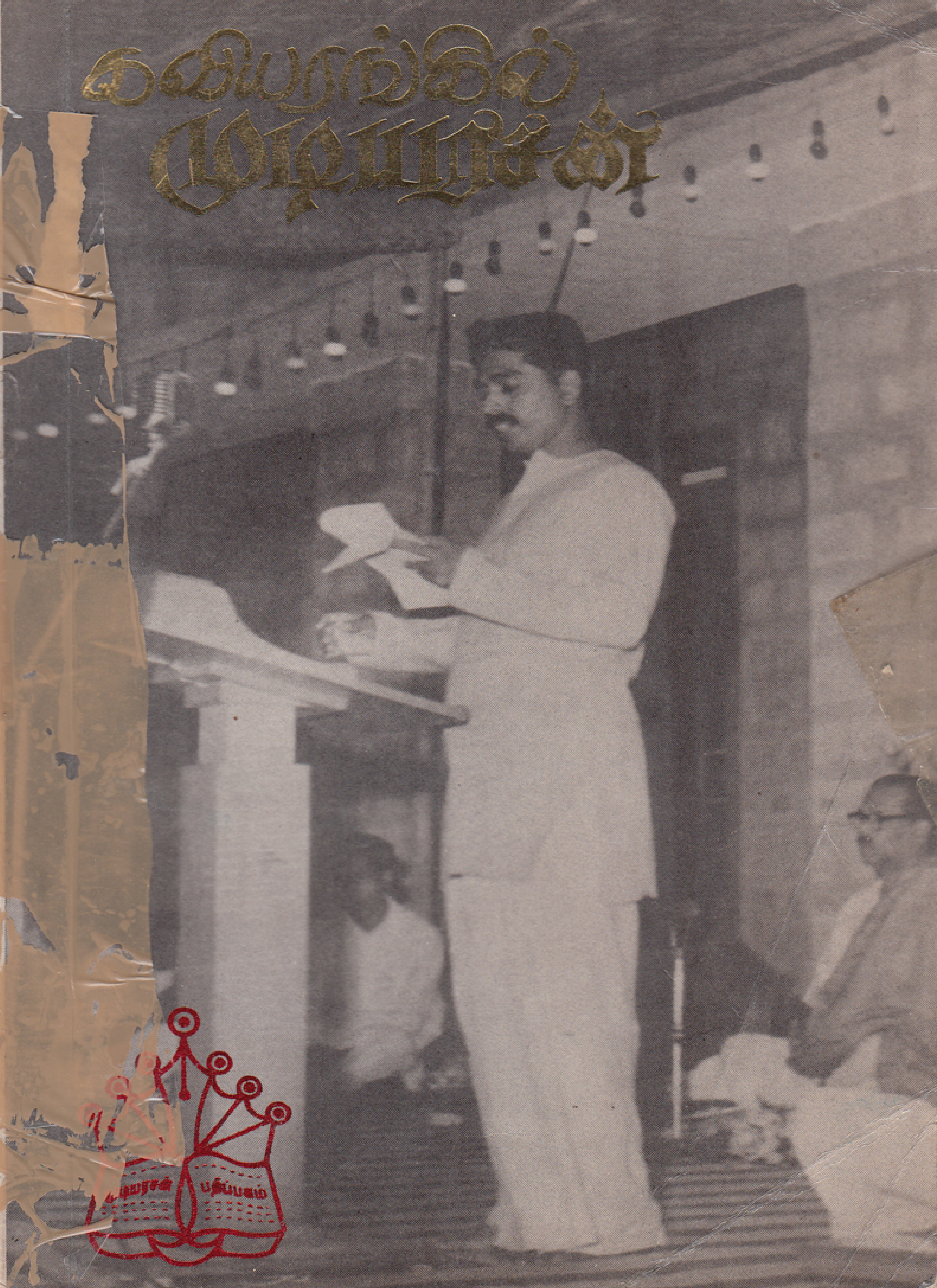

முடியரசன் பதிப்பகம்

யார் கவிஞன்?

(இந்நூலின் பக்கம் 103 இல்)

காசுக்குப் பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்;
　　கைம்மாறு விழைந்துபுகழ் பெறுதல் வேண்டி
மாசற்ற கொள்கைக்கு மாறாய் நெஞ்சை
　　மறைத்துவிட்டுப் பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்;
தேசத்தைத் தன்னினத்தைத் தாழ்த்தி விட்டுத்
　　தேட்டையிடப் பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்;
மீசைக்கும் கூழுக்கும் ஆசைப் பட்டு
　　மேல்விழுந்து பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்

ஆட்சிக்கும் அஞ்சாமல், யாவ ரேனும்
　　ஆள்களெனத் துஞ்சாமல், தனது நாட்டின்
மீட்சிக்குப் பாடுபவன் கவிஞன் ஆவன்;
　　மேலோங்கு கொடுமைகளைக் காணும்போது
காட்சிக்குப் புலியாகிக் கொடுமை மாளக்
　　கவிதைகளைப் பாய்ச்சுபவன் கவிஞன் ஆவன்;
தாழ்ச்சிசொலும் அடிமையலன் மக்கட் கெல்லாம்
　　தலைவனெனப் பாடுபவன் கவிஞன், வீரன்.

– முடியரசன்

கவியரங்கில் முடியரசன்

மறுபதிப்புக்கு திருத்தியது

மு. பாரி

கவியரசர் முடியரசன் அவைக்களம்
மனை எண். 569, சூடாமணி நகர்
காரைக்குடி - 630 003

முடியரசன் பதிப்பகம்
19, மூன்றாம் வீதி, காந்திபுரம்
காரைக்குடி - 623 001

கவியரசர் முடியரசன் அவைக்களம்
மனை எண். 569, சூடாமணி நகர்
காரைக்குடி - 630 003

கவியரங்கில் முடியரசன்

கவிஞர் முடியரசன் : 7—10—1920

உரிமை : கலைச்செல்வி முடியரசன்

முதல்பதிப்பு : 1960
இரண்டாம் பதிப்பு : 1995

விலை : ரூ. 25-00

வெளியீடு :
முடியரசன் பதிப்பகம்
19, மூன்றாம் வீதி
காந்திபுரம்
காரைக்குடி - 623 001

அச்சு :
கலைமணி பிரிண்டிங் இண்டஸ்டிரீஸ் (பி) லிட்.
சிட்கோ, குறிச்சி, கோயமுத்தூர் - 641 021
தொலைபேசி: 87 2135, 87 2042

அட்டைப் படம் :
பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் தலைமையேற்கும்
கவியரங்கில் முடியரசன் (31—12—1955)

பதிப்புரை

கவிஞர் முடியரசனின் முப்பத்து நான்காவது அகவை முதல் முப்பத்து ஒன்பதாவது அகவை வரை (1954-1960) அரங்கேறிய கவிதைகளில், ஒரு சிலவற்றின் தொகுப்பே இந்நூல். கவிஞரின் பிற கவிதை நூல்கள், பல பதிப்புகள் வெளிவந்த போதிலும், இக் 'கவியரங்கில் முடியரசன்' 1960 இல் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்த பிறகு, முப்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் கழித்து, 1995 இல் இப்போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகிறது. கவிஞரின் இசைவுடன் இப் பதிப்பு சில மாற்றங்கள் பெற்றுள்ளது.

முதற்பதிப்பு வெளிவந்த உடனேயே தீர்ந்து விட்டது. மறுபதிப்பு வெளியிட இந்நூல் எங்குங் கிடைக்கவில்லை. கவிஞரிடத்திலேயே இந்நூலின் ஒரு படி கூட இல்லாமல், நீண்ட நெடு முயற்சிக்குப் பிறகு, கவிஞரின் நண்பர் ஒருவரிடத்திலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தற்பொழுது முடியரசன் பதிப்பகத்தின் முதல் வெளியீடாக எமது கன்னி முயற்சியால் உங்கள் கரங்களில் திகழ்கிறது.

இந்நூலைப் படிக்குங்கால், புரட்சிக் கவிஞரின் மறு மலர்ச்சியாக முடியரசன் திகழ்கிறார் என்பதை உணரலாம். இக் கவிதைகளைப் படிப்போர், தாய்மொழிப் பற்றும் தன்மான இனப்பற்றும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுணர்ச்சியும் பெற்று, எழுச்சி பெறுவர் என்பது உறுதி. திராவிட எதிர்ப்பு மிகுந்திருந்த அக்காலத்திலேயே, எந்தக் கவியரங்கிலும், திராவிடக் கொள்கைகளை நயமாகத் தமது கவிதைகளில் துணிந்து பாடி வளர்த்திருக்கிறார் கவிஞர் என்பதை இந் நூலை ஊன்றிப் படிப்பார் அறிவர்.

கவியரசர் முடியரசனாரின் பிறநூல்கள் அனைத்தையும் அடுத்தடுத்து வெளியிட்டு, தமிழ்நாட்டில் தாய்த் தமிழ்ப் பற்று, தன்மான இனப்பற்று ஆகிய கொள்கைகளைப் பரப்பி நேர்மையான சமநிலை சமத்துவத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை வளர்த்தெடுக்க ஒரு தமிழ்ப் பண்பாட்டுத்தளம் அமைப்பதற் கான முதல் முயற்சியே எமது 'முடியரசன் பதிப்பகம்'.

எங்கள் நோக்கம் செழிப்புற்று வளரக் களத்தில் இறங்கி யுள்ளோம். வெற்றி தமிழ் மக்களாகிய உங்கள் கரங்களில் தான் உள்ளது.

தி. பி. 2026, சுறவம் 3

17-1-1995 | பூங்கோதைபாரி
காரைக்குடி |

அணிந்துரை

கவிஞர் முடியரசன் அவர்களைத் தமிழகம் நன்கறியும். அவர்தம் கவிப்பெருமை வெளிநாடுகளிலும் பரவி வருவதை நாம் உணர்வோம். முத்தமிழ்விழா, கோவையில் நடைபெற்றபோது முதற்பரிசு பெற்றது முடியரசன் கவிதை. அன்று, முடியரசன் கவிதையைப் பரிசுக்குரியதெனத் தேர்ந்தெடுத்துப் பாராட்டியவர் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார்.

அன்றுமுதல் எத்தனையோ கவியரங்கங்களில் முடியரசன் பங்குகொண்டு, தமக்கெனத் தனியொரு சிறப்பிடமும் பெற்று வருகிறார். மாற்றுச் சிறந்த கவிதைகளை, அறிவெனும் உரைகல்லால் ஆய்ந்துரைத்த, செந்தமிழ்க்குக் காவலராம் சிதம்பரநாதனார்க்கு எங்கள் நன்றியினைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

'எல்லார்க்கும் புரியும் வசன கவிதைகள்' பன்மொழிக் கலப்போடு, பகட்டு நடைபோடும் இக்காலத்தில், எளியனவாக, அதற்காகத் தமிழின் இயல்பை விட்டுவிடாமல்—இனியனவாக, அதற்காக இலக்கணத்தைப் புதைத்து விடாமல்—பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களும் புரிந்துகொண்டு போற்றும்படியாக, அதற்காகக் கவிஞரின் ஏற்றத்தை இழந்து விடாமல் கவியரங்கேறியவை கவிஞர் முடியரசனின் பாடல்கள். இதற்குச் சான்று, இதோ அவரது கவிதைகளே. படித்துச் சுவையுங்கள்.

தமிழண்ணல்

15—4—1960

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சொற் களஞ்சியத் தலைமை ஆசிரியர்

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதனார், எம். ஏ., எம். எல். சி.

அவர்கள் வழங்கியருளிய

பொன்னுரை

கவிஞர் முடியரசனால் அப்போதைக்கப்போது இயற்றப் பட்ட சில பாக்களின் தொகுப்பாக இந்நூல் வெளிவருகிறது. இதனைப் படித்துப் பெருமகிழ்வு எய்தினேன். தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் கவித்துவம் திகழக் கண்டேன். இந்நூலில் அடங்கியுள்ள கவிகள் நாவிற்கும் காதிற்கும் மாத்திரம் இனியன என்பதன்று; சிந்தைக்கும் மிக இனியன. தாம் கருதுகின்ற கருத்தினை உணர்ச்சியோடு உரைத்துப் பிறர் உள்ளத்திற் குடிகொண்டு விடுகின்ற பெற்றியாளரே கவிஞர் எனத்தக்கார் என்று ஒரு கவியிலக்கணம் உண்டு. அவ் விலக்கணத்திற்கொப்ப இக்கவிஞர் பெரியார், வீசித் தள்ளியுள்ள கவிச் செல்வங்களை எடுத்துத் துய்க்கும் வாய்ப்புப் பெறுவோர் உண்மையில் பெரும்பேறு பெற்றவரே ஆவர்.

இக்கவிதைத் தொகுப்பினைப் படிக்குங்கால், பண்டைய சங்ககால நன்னினைவுகள் பல உண்டாகின்றன. புறநானூறு, நற்றிணை, கலித்தொகை, திருக்குறள், பாரதியார் பாடல் கள், பாரதிதாசனார் கவிகள் முதலிய மணக்கும் நெடுஞ் சோலையில் உலவி வருவதுபோன்ற எண்ணம் இந்நூலொடு சுற்றுங்கால் ஏற்படுகின்றது. காரைக்குடியில் திருக்குறட் கழகத்தில் அடிக்கடி இக்கவிஞர் கவி பாடியும் சொற்பொழி வாற்றியும் மக்களைச் செவிச் செல்வத்தில் மாழ்குமாறு செய் துள்ளார். திருக்குறளிடத்து இக் கவிஞருக்குள்ள மட்டிலாப் பற்றும் காதலும், எல்லையில்லா மதிப்பும் பெருமையும் இவருடைய கவிகள் பலவற்றில் தெளிவாக விளங்குகின்றன.

திரு. வி. க. அவர்களைப்பற்றிப் பாடியுள்ள பாடல்களில், குறள் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் தெரியாதவரும், குலவு தமிழ் இலக்கணத்தை என்றும் அறியாதவரும் குறளிடத்துக் குறைசொல்லித் திருத்தம் செய்கிறார்களே என்று வருந்தியுரைத்து, திரு.வி.க. அவர்கள் கற்றுத்தேர்ந்த மொழியறிவினராய் விளங்கி, எவ்வாறு திருக்குறளுக்கு நல்லுரை எழுதித் தந்து, குறள் நெறிப்படி வாழ்ந்து காட்டினார் என்பதை இவ்வாசிரியர் எடுத்து விளக்கியுள்ளார். 'முயல்வோம் வெல்வோம்' என்ற தலைப்பில் வந்துள்ள கவிதைகள் ஒன்றனுள்

''கற்றறிந்த சான்றோரும் திருக்கு றட்குக்
கண்டுணர்ந்து பொருள்சொல்ல அஞ்சு கின்றார்;
சிற்றறிவால் தமிழ்நூலின் பெயர்கள் தாமும்
தெரியாதார் புத்துரைகள் சொல்லப் போந்தார்;
கற்றினங்கள் சிறுகுட்டை கலக்கல் ஆகும்
கடல்தனையே சேறாகக் கலக்க எண்ணின்
முற்றுறுமோ? நீந்துதற்குச் சிறிதும் கல்லார்
முழுகாதீர் குறட்கடலுள் என்போம் என்போம்''

என்று கூறியுள்ளார்.

தமிழர் நூல்களைப்பற்றிக் கண்டபடி கண்டவர்கள் கதைத்துக் குழப்புகின்றார்களே என்றும் இவர்களைத் தட்டிக் கேட்போர் இல்லையே என்றும் மிகவும் உளைந்து அவர் எழுதியுள்ளமை அறியப்படும்.

''கனிவான தமிழ்மொழியை வளர்ப்போம் காப்போம்;
கடுகிவரும் பகையுளதேல் எதிர்ப்போம் மாய்ப்போம்''

என்று அவர் அறைகூவுவது நோக்கத்தக்கது. பாரதி ஊதிய சங்கினை அகக்காதால் கேட்டு இக்கவிஞர் பாடுவதாக வரும் பாடலில்,

''சிரிப்பதற்கோ உரிமைப்போர் தொடுத்து நின்றோம்?
செந்நீரும் கண்ணீரும் சிந்திக் காத்தோம்?
பறிப்பதற்கோ தென்னாட்டார் உரிமை எல்லாம்?
பாரதத்தின் பெயர்சொல்லி வடக்கு மட்டும்

பருப்பதற்கோ? செந்தமிழ்நற் றமிழர் வாழ்ந்து
பாரதமும் வாழ்கவென உணர்ந்தே சொன்னேன்
மறுத்துரைத்தால் ஈரோடும் காஞ்சி யுந்தாம்
வழிசொல்லும்; புதியதொரு விதியும் செய்யும்''

என்று பாரதி உரைத்ததாக இக்கவிஞர் காட்டுகின்ற இடத்தில் இவருடைய தன்மான உணர்ச்சியும் வீரமும் பொங்கக் காண்கின்றோம். ''சின்ன ஒரு புழுவேனும் உரிமை காக்கச் சீறுவதை நம் கண்ணால் காணுகின்றோம்'' ஆயினும் நம் நாட்டில் மக்கள் நல்ல தமிழ் எழுதுகின்ற உரிமையையும் நல்ல தமிழ் பேசுகின்ற உரிமையையும் பாதுகாப்பதற்கு முன்வராமல் இருக்கிறார்களே என்று இக்கவிஞர் இரங்குகிறார் என்பது ''உரிமை'' என்ற தலைப்பில் வந்துள்ள பாக்களால் தெரியவரும். தமிழ் மக்கள் வீரம் உடையவர்களாக இருந்தாலன்றி நல்வாழ்வு பெற முடியாது என்பதைத் ''தமிழ் வாழ்வு'' என்ற தலைப்பில் அமைந்த பாடல்கள் வற்புறுத்தும்.

''வேலெடுத்துப் போர்தொடுத்த வீரம் எங்கே?
வெங்குருதி வாளெங்கே? தோள்கள் எங்கே?
கோலெடுத்த பேரெல்லாம் ஆள வந்தார்
கொட்டாவி விட்டபடி தூங்கு கின்றாய்;
மாலுடுத்த தமிழ் மகனே; மானம் எங்கே?
மயங்காதே விழி! எழு! பார்! உலகைநோக்கு!
கால்பிடித்து வாழ்வதுவோ தமிழ வாழ்வு?
கானத்துப் புலிப்போத்தே வீரம் காட்டு!''

என்ற இவரது கவியினைப் படிக்கின்றவர்களும் கேட்கின்றவர்களும் உடனே விழித்தெழுந்து வீரம் காட்டுவர் என்பது உறுதி.

இக்கவிஞருடைய நன்றியுடைமை இத்தொகுப்பினுள் நன்கு விளங்குகின்றது. புதுக்கோட்டையில் திருக்குறட் கழகம் அமைத்து நற்றமிழ் பரப்பிவரும் திரு. பு. அ. சுப்பிரமணியனாரைப்பற்றி இவர் எழுதியுள்ள ''எனக்கும் ஓர்

அதியன்'' என்ற பாடற் பகுதியால் இவருடைய நன்றி யுணர்வு நன்றாக வெளிப்படுகிறது.

''தந்தாய்! என்னுயிர் தந்தாய்! என்கோ
அன்னாய்! என்னுயிர் அன்னாய்! என்கோ
இன்னருள் புரியும் என்கோ! என்கோ''

என்ற இடத்திலும்,

''உயிர்காத்த உத்தமனே! என்பாற் கண்ட
உயர்வென்ன? தமிழன்றி வேறொன் றில்லை;
செயிரில்லாச் செந்தமிழைப் பாடும் வாயில்
செங்குருதி சிந்துவதா எனநினைந்தோ?
உயிர்பிழைத்தால் இவனும் போய்த் தமிழைக் காப்பான்
உயர்கவிதை பலதருவான் எனுங்கருத்தோ?
அயர்வின்றி அருகிருந்து காத்த தாயே!
ஆலயமாம் என்னுளத்தில் அமரும் தேவே!''

என்ற இடத்திலும் இவருடைய நன்றியறிவு உணர்ச்சிததும்பி வெளிப்படுகின்றது என்பதைப் பலர் ஒப்புக்கொள்வர். வள்ளல் அழகப்பரைப்பற்றி இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் மிக்க கவிநயம் வாய்ந்தவை.

''பொருள் கொடுத்தான் மிகக்கொடுத்தான்; அதனின் மேலாப்
புகழ்கொண்டான்; கொடைசிறிது, சிறிய ஒன்றால்
அருள்பழுத்தான் கொண்டதுதான் மிகுதி என்பேன்;
அதிலென்ன வியப்புளதோ? மேலும் அன்னான்
ஒருவகையில் கஞ்சனெனக் குறையும் சொல்வேன்;
உவந்தளித்தான் நிதியமெலாம், உண்மை, ஆனால்
வருபுகழில் சிறிதேனும் பிறர்க்கீந் தானோ?
வருகின்ற புகழெல்லாம் வைத்துக் கொண்டான்''

எனக் கூறிய இடத்தில் அழகப்பச்செட்டியாராகிய பெரும் வள்ளலைக் கஞ்சன் எனக் குறைகூறுவதுபோல் கூறிப் புகழ்ந் துரைத்த திறம் வியக்கத்தக்கது. அவருடைய செல்வத்தை யெல்லாம் உவந்து அளித்தார் என்பது உண்மையாயினும், அவருடைய புகழைச் சிறிதாவது எவருக்காவது பகிர்ந்தளித்

தாரா என்ற வினாவை எழுப்பி, முழுதும் ஈந்து முழுப்புகழை யும் தமதாக்கிக்கொண்டவர் அவர் என விளங்க வைத்த திறமை மதிக்கத்தக்கது.

''அள்ளிஅள்ளி வழங்குதற்குக் கையை ஈந்தான்
அழகாகப் பேசுதற்கு வாயை ஈந்தான்
உள்ளமெனும் ஒருபொருளை உரத்துக் கீந்தான்
உடம்பினையும் கொடுநோய்க்கே ஈந்தான் அந்தோ!
வெள்ளமென வருநிதியம் வாழும் வீடு
வினைமுயற்சி அத்தனையும் கல்விக் கீந்தான்
உள்ளதென ஒன்றில்லை அந்தப் போதும்
உயிருளதே கொள்கஎனச் சாவுக் கீந்தான்''

எனப் பாடியுள்ள கவியில் அடங்கிக் கிடக்கும் உயரிய கருத் துக்களும் பொங்கித் ததும்பும் உணர்ச்சிகளும் இக்கவிஞரின் ஆற்றலுக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

''யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'' என்ற தலைப்பில் என் தலைமையில் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் திருச்சி வானொலி நிலையத்தின்கண் கவியரங்கு ஏறிய இக்கவிஞர்

''யாதும் நம் ஊரென்றால் ஏதிலர்தம் நாடெல்லாம்
சூதுமுறை செய்து சுருட்டி விழுங்குவதா?
யாதும்நம் ஊரென்றால் ஏதிலர்க்கு நம்நாட்டைச்
சூதுநெறி யறியாமல் சுருட்டிக் கொடுப்பதுவா?''

என்றும்,

''ஊர்காத்தும், நகர்காத்தும், உயர்நாடு தனைக்காத்தும்
பார்காத்தும் யாதும்ஊர்ப் பண்புணர்ந்து மிகக்காத்தும்
தற்காத்தும் தமிழினமுங் காத்துலகங் கேளிர் என்ற
சொற்காத்தும் நல்லறிஞர் சூழ்துணையால்
நாம்வாழ்வோம்''

என்றும் பாடி அறிவுறுத்தினமையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தோர் பல்லாயிரவர்.

பாரதியார் இக்கவிஞருக்குப் பாட்டனார்; பாரதிதாசனார் இககவிஞருக்குத் தந்தை போன்றவர். அப்பெருங் கவிஞர் களுடைய வழியிற்சென்று ஒவ்வொரு விதத்தில் அவர்களை

யெல்லாம் வென்றுவிட்டார் இவர், என்பதை இந்நூல் முழுதும் ஓதுவோர் கட்டாயம் நன்கறிவர் என்று கருதுகிறேன்.

உள்ளத்தாற் பெருமனிதர் ஆய காமராசரையும், திடங் கொண்டு அரிய பல செய்த பெரியாரையும், செந்தமிழ் நாட்டுக்குச் சிறந்த தொண்டாற்ற முன்வந்துள்ள அறிஞர் அண்ணாவையும் இவர் எத்துணைப் போற்றியுள்ளார் என்பது பாடல்களைப் படிப்போரால் நன்கறியப்படும்.

> ''சிறுவயிறு கழுவுதற்கு மானம் விட்டுச்
> சீரிழந்து வால்பிடித்தல் வேண்டா''

என்றும்,

> ''மேலுயர்ந்த கோவிலுளும் தமிழே வேண்டும்
> வல்லூறாய் வருமொழிகள் இங்கு வேண்டா''

என்றும் முடியரசனார் முழங்கும் முரசொலி இந்நூலகத்தே கேட்கப்படுகின்றது.

கவிஞர் பெருமகனார் முடியரசன் அவர்கள் நெடுங்காலம் உடலுரத்தோடு வாழ்ந்து மேன்மேலும் இதைப்போன்ற கவிச் செல்வத்தைத் தமிழகத்திற்கு வாரி வழங்க வேண்டு மென்று கருதுகின்ற தமிழ்மாணவர் பலரில் நானும் ஒருவன்.

சென்னை-5
14-4-1960

அ. சிதம்பரநாதன்

'கவியரங்கில் முடியரசன்' பற்றிச் சுதேசமித்திரன் ....

கவிதைகள் யாவும் பட்டை தீட்டப்பெற்ற பளிங்குக் கண்ணாடி போலவே பலவேறு கோணங்களிலும் கவித்துவக் காட்சி தருகின்றன. எடுத்துக்கொண்ட ஒவ்வொரு கவிதையிலும் எழுச்சி மட்டுமா தோள் தட்டுகின்றது? அல்ல, கூடவே இயற்கையாக அமையும் சொல்வண்ணம் இன்னிசையாகவே அமையும் சந்தநயம், எண்ணச் சிறப்பாகவே மலரும் உவமையின்பம், அத்தனையும் கவிதை ஒவ்வொன்றுடனும் நடைபோட்டுச் செல்கின்றன.

அவை மட்டுமன்று, குறிப்பாக இன்னும் ஒன்றைக் கூறவேண்டும். தடம்புரண்டு தம்போக்காய் எழுதுவதுதான் தற்காலக் கவிதை இலக்கியம் என்னும் தவறான கருத்துக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய எழுத்துலகில், தமிழ் மரபு வழுவாமலும், தரம் குறையாமலும் கவிதைகளை ஆக்கித் தந்துள்ளார் கவிஞர் என்பதுதான் அது!

தமிழுலகம் வரவேற்றுப் பயனடையுமாறு பல நல்ல கவிதைகள் உண்டு. இத்தொகுதியில் பெரும்பாலானவை மிகமிகச் சுவையாகவே உள்ளன, எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லின், விரிவஞ்சி ஒன்றிரண்டைச் சொல்லலாம் எண்ணம், நட்பு முதலிய கவிதைகள் அத்தகு சிறப்பைப் பெற்றவை.

நட்பைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது நடைமுறை உலகில் உள்ள இன்றைய நட்பை, மெல்லிய நகைச்சுவை இழையோட எவ்வளவு நயமாகக் கூறுகிறார் பாருங்கள் :

'தகுதியிலார் தம்புகழே பரப்பு தற்குத்
தாளமிடும் நட்புண்டு; நண்பர் தம்முள்
பகைவிளைத்துக் கோள்சொல்லி இன்பங் காணும்
பதர்மனிதர் நட்புண்டு; மூன்று நான்கு
பகலிருக்கும் சிற்றுண்டி நட்பும் உண்டு;
பண்பில்லாச் சிறுமதியர் செய்த ஒன்றை
மிகவுரைத்து மகிழ்கின்ற நட்பும் உண்டு;
மெதுவாக வஞ்சிக்கும் நட்பும் உண்டு;

தொடர்வண்டி நட்புண்டு; பயனில் பேச்சுத்
துணைக்காகத் திரிந்துவரும் நட்பும் உண்டு;
குடர்மிகுந்த தொந்திக்குப் பூசை செய்யக்
கும்பிட்டு வால்பிடிக்கும் நட்பும் உண்டு;
பிடர்சொரிந்து வாய்பிளந்து புகழ்ந்து பேசிப்
பின்புறத்து வசைமொழியும் நட்பும் உண்டு;
கடன்தந்து வளர்க்கின்ற நட்பும் உண்டு;
காசினியீர் ஈதெல்லாம் நட்போ சொல்வீர்'.

இப்படிக் கிண்டலும் கேள்வியும் குத்தலும் கொள்கையுமாய் அமைந்த அழகான வரிகள் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ! மற்றும் கவிதைகள் முழுவதிலும், ஆசிரியரின் பழந்தமிழ்ப் புலமையும் பாட்டுத் திறனும் ஒருங்கே பரவிக் கிடக்கின்றன என்றாலும் மிகையன்று. உண்மையில் பேராசிரியர் டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதனார் தந்துள்ள முன்னுரை இந்நூலுக்குப் பொன்னுரையாகவே பொலிந்து அழகு செய்கிறது. எளிமையும் கவர்ச்சியும் இணைந்த வெளியீடு.

— சுதேசமித்திரன், 1960.

கவிஞரைப் பற்றி

(பாவலர்மணி ஆ. பழநி)

பெரியகுளம் ... ... மதுரை மாவட்டத்தின் எழில் கொஞ்சும் நகரம் மட்டுமன்று. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியப் பசியைத் தணிக்கத் தமிழ் விருந்து படைத்த கவியரசு முடியரசனாரை ஈன்றெடுத்த நகரமும் ஆகும்.

7—10—1920 தமிழ் நெஞ்சங்களில் நிலை பெற்றுவிட்ட நாள். ஏனெனில், அதுதான் கவியரசு முடியரசனார், சுப்பராயலு – சீதாலெட்சுமி என்பார்க்கு மகனாகப் பிறந்த நல்ல நாள். ''பிறப்பினாலேயே பெருமை வந்து விடுமா?'' என்று சிலர் வினவுவர். வாழ்வின் சிறப்பினால் பெருமை வளர்கின்ற பொழுது அது பிறப்பையும் பெருமைப்படுத்தி விடுவது உண்மைதானே!

உரிய வயதில் தொடக்கக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. தாய்மாமன் துரைசாமி பிற்கால இலக்கியங்களில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இதனால், 'இலக்கியச் சாறு' பருகும் பழக்கம் இளமையிலேயே இவருக்குக் கிட்டிற்று. அது இந்தக் கவிதை மீனுக்குப் பெரியகுளத்தை நல்ல நீச்சற் குளமாக ஆக்கிற்று.

வளைந்து கிடக்கும் மேற்குமலைத் தொடரும் அதில் மேய்ந்துதிரியும் மேகக் காட்சியும்-இசைபாடும் புள்ளினமும் இறங்கிவரும் சிற்றாறும் – வெள்ளிக் காசைச் சுண்டிவிட்டாற் போலத் துள்ளிக் குதிக்கும் கெண்டை மீன்களும் வெடித்துச் சிரித்துக் காண்பவர் விழியைக் கவரும் வாசமலர்க் குலமும் துரைராசுவின் இதயத்தைக் கவர்ந்தன; என்னவோ செய்தன. தாய்மாமன் துரைசாமி ஊட்டிய இலக்கியச்சாறு தன் வேலையைத் தொடங்கி விட்டது.

விளைவு......? இளைஞர் துரைராசு கவிஞர் முடியரசன் ஆனார். மேலைச்சிவபுரி கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி

தமிழறிவைத் தந்து சிறப்பித்தது. அக்கல்லூரியில் நிகழும் அறிஞர் பெருமக்களின் உரைகள், அப்போது நிகழ்ந்த உரையாடல்கள் கவிஞரின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த மொழிப் பற்றையும் இனப்பற்றையும் கிளர்ந்தெழச் செய்தன.

முடியரசன் தமது 21-ஆம் வயதில் எழுதிய, 'சாதி என்பது நமக்கு ஏனோ?' என்ற கவிதையே அவரது முதல் கவிதையாகும். இது 'திராவிட நாடு' இதழில், 'பெரியகுளம் துரைராசு' என்ற பெயரில் வெளியாயிற்று.

1940-ஆம் ஆண்டில் தந்தை பெரியாரின் தன்மான இயக்கத்தில் தொடர்பு கொண்டார். இத்தொடர்பு அவருடைய ஆளுமையை வெற்றிபெறச் செய்த போதிலும் 1943-ஆம் ஆண்டு வித்துவான் தேர்வில் தோல்வியுறச் செய்தது. அவர் தோல்வியுறவில்லை; தோல்வியுறுமாறு செய்யப்பட்டார்.

இடையிலே நவாபு டி. எசு. இராசமாணிக்கம் நாடகக் குழு தம்பால் பணியாற்ற வருமாறு அழைத்தது, சென்றார். அங்கிருந்த ''சிறைவாழ்க்கையும்'' மதவழிபாட்டு முறைகளும் வெறுப்பை விளைத்தன. எனவே போன சுவடு அழியு முன்னரே திரும்பி வந்துவிட்டார். பின்னர்த் தம்மைத் தோல்வியுறச் செய்தவர்களைத் தோற்கடிப்பதற்காகத் 'தலைமறைவாக' இருந்து படித்து 1947-இல் வித்துவான் பட்டம் பெற்றார்.

1947—1949 வரையிலான இரண்டாண்டுக் காலம் சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினார். இக்காலம் அவர்தம் எழுத்து வன்மை உரம் பெற வாய்ப்பாக அமைந்தது மட்டுமன்றி, திராவிட இயக்கத்தலைவர்கள் மற்றும் தமிழ் அறிஞர் பலரோடு தொடர்பு கொள்ளவும் ஏற்றதாக இருந்தது. போர்வாள், கதிரவன், குயில், முருகு, அழகு முதலிய இதழ்கள் இவர்தம் சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும் தாங்கி வந்தன. அப்பொழுது

புதுக்கோட்டையிலிருந்து வெளிவந்த ''பொன்னி'' எனும் இலக்கிய இதழ் ''பாரதிதாசன் பரம்பரையில்'' முன்வணி யில் நிற்பவராக இவரை அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

சென்னையில் பேராசிரியர் மயிலை சிவமுத்து, தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க., கவிஞர் வாணிதாசன் ஆகிய புலமைச் சான்றோர்களுடன் இவர் இடையறாத் தொடர்பு கொண் டிருந்தார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசனால், 'தமது மூத்த வழித் தோன்றல் இவர்தாம்' எனப் போற்றப்பட்டவர். பேரறிஞர் அண்ணாவால் ''திராவிட நாட்டின் வானம்பாடி'' என அழைக்கப்பட்டவர்.

1949-ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் மயிலை சிவமுத்து அவர்களின் சீரிய தலைமையில் கலைச்செல்வி என்னும் நலத்தகையாரைக் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

அப்பொழுது நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட் டத்தில் தனியாக எதிர்ப்பதைக் காட்டிலும் துணையோடு சென்று எதிர்ப்பதுதான் வெற்றிக்குரிய போராட்டமுறை என்பதனால் தக்க துணையோடு (துணைவியாரோடு) ஈடு பட்டார்.

திருமணம் முடிந்த பின்னர்ச் சென்னையிலிருந்து விலகி வந்து காரைக்குடியில் மீ. சு. உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழா சிரியராக அமர்ந்து 28 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். ''ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர்'' என்ற பாரதியின் வாக்கை நிலை நிறுத்துவது போல் குமுதம், பாரி, அன்னம், குமணன், செல்வம், அல்லி என மகள்மார் மூவரையும், மகன்மார் மூவரையும் பிள்ளைச் செல்வங் களாகப் பெற்றுள்ளார்.

1955-ஆம் ஆண்டில் குருதி உமிழும் கொடு நோய்க்கு இலக்கானார். ''பிழைப்பது அரிது'' என்ற நிலை வந்துற்ற போது புதுக்கோட்டை அண்ணல் சுப்பிரமணியனார் தாயி னும் சாலப் பரிந்தெழுந்து, நோய் தீங்கி நலம் எய்த

மருத்துவர் வி. கே. இராமச்சந்திரனார் துணையோடு எல்லா வகையானும் உதவி புரிந்தார். அவ்வுதவி இயம்பத் தீரா ஏற்றமுடையது, புத்துயிர் கொடுத்த அவ்வித்தகரைத் தந்தையாகவே கருதி வருகிறார் கவிஞர் காலத்தினால் செய்த ஞாலத்தின் பெரிதாகிய அவ்வுதவியை நாடோறும் எண்ணி உருகுகின்றார்.

1962-இல் சென்னை சென்று திரைப்படத்துறையில், ''கண்ணாடி மாளிகை'' என்ற திரைப்படத்திற்கு வசனம், பாடல்கள் எழுதினார். எனினும் திரைப்படத் துறையில் நடக்கும் சிறுமைகளைக் கண்டு வெறுப்புற்று, தம்இயல்புக்கு, அத்தொழில் சிறிதும் ஒத்து வராதது கண்டு, மறுஆண்டே தமிழாசிரியப் பணிக்கு மீண்டார்.

1966-இல் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதாகக் கல்வித்துறையினரால் இவர் மீது வழக்கொன்று கொண்டு வரப்பட்டது. 'விசாரணை' நடைபெற்றது. அப்போது 'இந்தியை எதிர்ப்பவன்தான் நான். அதற்கு என் பாடல்களே சான்று ஆனால் இப்போது சாற்றப்பட்டிருக்கும் குற்றங்கள் பொய்யானவை. என்மீது பழி சுமத்துவதற்காக இட்டுக் கட்டப்பட்டவை'' என்று வாக்குமூலம் கொடுத்தார். ஆய்வுக்குப் பின்னர் வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

இளமைக் காலத்தில் முருகனைப் பாடுவதே முத்தமிழ் கற்றதன் பயன் என்றிருந்த இவர் 1940-க்குப் பிறகு சமுதாயச் சூழல் - நாடு - மொழி இவற்றையே பாடிவருகின்றார். சூழ்நிலையின் தாக்கமும், சுயமரியாதை இயக்க வேட்கையும், பாவேந்தர்பால் கொண்ட பற்றும் கடவுள் மேலிருந்த கருத்தை மாற்றிக் காலத்தின் தேவையைப் பாடவந்த கவிஞராக ஆக்கிவிட்டன.

கலப்புமணத்தின் தேவையைப் பற்றி கவிதை பலபாடிய இவர் தாமும் கலப்புமணம் செய்துகொண்டு தம் பிள்ளைகட்கும் கலப்புமணம் செய்வித்துத் தம் கொள்கைக்கு வெற்றி தேடித் தந்துள்ளார். ''அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம்

செயல்'' என்னும் வள்ளுவன் வாக்கைத் தோல்வியுறச் செய்த பெருமை இவர்க்குண்டு.

சாதிசமயங்களுக்குள் ஆட்படாமை - நன்றி மறவாமை- நட்பைப்பேணல்-கொள்கைப் பிடிப்பு - குறிக்கோள் வாழ்வு- உதவும் உள்ளம் - ஒட்டார் பின் செல்லாமை - ஆசிரியர்ப் போற்றல் - ஆகியன இவர்தம் இயற்பிற் சில.

எத்தனையோ இடர்ப்பாடுகளும், இக்கட்டுகளும் வந்த போதும், தாம் கொண்ட கொள்கையில் தடம் புரளாமல் தன்மானக் குன்றமாக விளங்குபவர். அரசவைப் பதவிகள் நாடி வந்தபோதும், தம்மை நிறம் மாற்றிக் கொள்ளாது அப்பதவிகளைப் புறக்கணித்தவர். விளம்பரத்தை விரும்பா தவர். எளிமை வாழ்வை விரும்புபவர்.

''சங்கப் புலவர் தம் பாடலே பாடல்'' என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை உடைய இவர் பாட்டுலகில் பாரதியாரைப் பாட்டனாகவும், பாரதிதாசனாரைத் தந்தை யாகவும் கருதிக் ''குலமுறை கிளத்தும்'' கொள்கையுடை யராக விளங்குகிறார்.

பெரும்பாலும் 'தன்னை மறந்த லயம் தன்னில்' இருக்கும் இயல்பினார் 'புட்டி'களின் துணையால் அன்று; எட்டியவரை சிந்திக்கும் இயல்பினால் கனவிலும் கவிதை பாடுவது என்பது இவருக்கே உள்ள தனித்திறனாகும். கனவிற்பாடிய கவிதையை மறுநாள் காலையில் எழுந்து வரிமாறாமல் எழுதிவிடும் இவரது ஆற்றல் வியப்புக்குரியது இஃது இயற்கை வழங்கிய அருட்கொடை என்றே கூறல் வேண்டும்.

குடியரசு, திராவிடநாடு, நம்நாடு. முரசொலி, மன்றம், தென்றல், எழில் மற்றும் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு தலை சிறந்த இதழ்கள், இவர்தம் எழுத்தோவியங்களைத் தாங்கி வந்துள்ளன.

பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றில் இவர்தம் நூல்கள் பாடநூல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு பல்கலைக்

கழகங்களில் இவர்தம் கவிதை நூல்கள் 'முனைவர்' பட்டத்திற்காகவும், 'எம்.ஃபில்' பட்டத்திற்காகவும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

''அழகின் சிரிப்பு'' என்ற இவர்தம் கவிதை 1950-ஆம் ஆண்டு கோவையில் நடந்த முத்தமிழ் மாநாட்டில் முதற் பரிசுக்குரியதெனப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனால் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற சிறப்பினையுடையது. 1966-இல் ''முடியரசன் கவிதைகள்'' என்ற நூலும் 1973-இல் ''வீர காவியம்'' என்ற நூலும் தமிழக அரசின் பரிசிலைப் பெற்றன. சிறப்புக்குரிய பல பாடல்கள் சாகித்திய அகாதெமியால் இந்தியிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன. கன்னடத்திலும், சோவியத் மொழியிலும் இவரது கவிதைகள் பல மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1966-இல் பறம்புமலையில் நடந்த பாரி விழாவில் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் இவர்க்குக் 'கவியரசு' என்னும் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தார். 1979-ஆம் ஆண்டு பெங்களூர் உலகத் தமிழ்க்கழகத்தினர் இவரை அழைத்துப் பொன்னாடை அணிவித்துப் பொற்பேழையும் வழங்கினர். இதுபோலவே இவர்பாற்பயின்ற மாணவர் சிலர் இவர்தம் மணிவிழா நாளன்று (7—10—1979) பொன்னாடை போர்த்துப் பொற்கிழி வழங்கி மகிழ்ந்தனர்.

1980-ஆம் ஆண்டு திராவிட முன்னேற்றக்கழக மாநில இலக்கிய அணி, கவிஞரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவினை சென்னையில் நடத்தியது அப்பொழுது கழகத்தின் சார்பில் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பத்தாயிரம் வெண்பொன் பொற்கிழி வழங்கிப் பாராட்டிச் சிறப்புச் செய்தார். 1983-ஆம் ஆண்டு தமிழகப்புலவர்குழு ''தமிழ்ச்சான்றோர்'' என்னும் விருது வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

1993-ஆம் ஆண்டு அனைத்து இந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சங்கத்தின் சார்பில், தலைவர் விக்கிரமன், எழுத்தாளர்களுடன் கவிஞரின் இல்லத்திற்கு வந்து நிதி

வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தனர். 1993-ஆம் ஆண்டு, கரூரில் ''இந்திராணி இலக்கியப் பரிசு'', இவரின் 'பூங்கொடி' காப்பியத்திற்கு வழங்கிச் சிறப்பித்தனர். 1993-ஆம் ஆண்டு சென்னையில், ''அரசர் முத்தையவேள் பிறந்தநாள் நினைவுப் பரிசு'' ஐம்பதினாயிரம் வெண்பொன் பொற்கிழி, அண்ணாமலை அரசர் நினைவு அறக்கட்டளையினரால் வழங்கிக் கவிஞரின் தமிழ்ப்பணி சிறப்பிக்கப்பட்டது. 1994-ஆம் ஆண்டு 'ராணா விருதும்' பத்தாயிரம் வெண்பொன் பொற்கிழியும் ஈரோடு தமிழ் இலக்கியப் பேரவையினர், கவிஞரின் தமிழ்ப் பணிக்காக வழங்கிச் சிறப்பித்தனர்.

எல்லா நம்பிக்கைகளிலும் மேலானதாக அவர் கொண்டிருப்பது ''என்றும் நானோர் இளைஞன்'' என்ற நம்பிக்கையே. இந்த நம்பிக்கை சுவையும், பயனும் முதிர்ந்த பல கவிதைகளை மேலும் தரும் என்று நம்புவோமாக.

காணிக்கை

மேலைச் சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையில் எனக்குத் தமிழறிவுறுத்தி, என்னையும் கவிஞர் பரம்பரையில் ஒருவனாக்கிச் சிறப்படையச் செய்த என் ஆசிரியப் பெருந்தகை உயர்திரு மீ. முத்துசாமிப் புலவர் அவர்களின் திருவடிகட்கு இக் கவிதைத் தொகுப்பைக் காணிக்கையாக்கி வணங்குகின்றேன்.

— முடியரசன்

~~[illegible]~~

தலைப்பு : கம்பன் கண்டபடி - ஆடவர்

இடம் : கம்பன் திருநாள் - காரைக்குடி

நாள் : 18—3—1954

ஆடவர்

எண்சீர் விருத்தம்

காதலிக்கும் ஆடவனை இரவுப் போதில்
    காண்பதற்கு மறைந்திருந்து வரவு பார்க்கும்
காதலியைப் போலமுழு நிலவுப் பெண்ணாள்
    கருமேகத் திரைமறைந்து முகத்தைக் காட்ட,
ஏதமிலாத் தமிழொலிபோல் தென்றல் மெல்ல
    என்னுடலை வருட, உயர் மாடந் தன்னில்
போதனைய பஞ்சணையில் சாய்ந்து பாடல்
    புனைந்திடநான் ஆடவரை நினைந்தி ருந்தேன் (1)

கலக்கமிலா உயர்நட்பு, பிறனில் வேண்டாக்
    கண்ணியம்,ஓர் உடன்வயிற்றுப் பிறந்தோர் தம்முள்
விலக்கமிலா துறுதுணையாய் நிற்றல், ஆள்வோர்
    வினைபிழைத்தால் இடித்துரைத்தல், பகைவர் நாப்பண்
செலக்கருதின் அஞ்சாமல் பேசும் வன்மை,
    செஞ்சோற்றுக் கடன்கழித்தல் முதலாம் ஆண்மை
இலக்கணத்தைக் கடவாதார் இருக்கும் நாடே
    எழில்நாடாம்; கடப்பவர்கள் இருப்பின் காடாம் (2)

போது அனைய - மலர் போன்ற மெல்லிய   நாப்பண் - நடுவில்

எனுமெண்ணம் அலையலையாய் நெஞ்சில் ஓட,
இரண்டொன்று பாடல்களை என்வாய் பாடத்
தனிநின்று வானரங்கில் திங்கள் என்பாள்
தானாடக் கண்ணிமையில் உறக்கம் ஆட,
மனம்நின்று செயல்நின்று கண்ணயர்ந்தேன்
மறைந்துவிட்ட கம்பனங்கு வந்து நின்றான்
கனவென்று நானறியேன் வணக்கம் என்றேன்
''கருதியது யா''தென்று முறுவல் பூத்தான் (3)

ஆடவரைப் பாடென்றார் வழியைக் காணேன்
அரிவையரைப் பாடென்றால் நூறு நூறு
பாடல்வரும்; என்செய்வேன்? என்றேன்; ''தம்பீ
பாடுதற்கு வழிசொல்வேன் என்னுடன்வா
தேடிவரும் பாடல்கள்தாம்'' என்றான் கம்பன்;
தித்திக்கும் சொல்கேட்டேன் உடன்பா டென்றேன்;
மாடிவிடுத் தகல்வானில் பறந்து சென்றோம்
''வளம்சேரும் அயோத்திநகர் இதுகாண்'' என்றான் (4)

கலிவெண்பா

தயரதன்

''திசையெல்லாம் தேரோட்டித் தெம்முனையில் வேந்தர்
இசையெல்லாம் மேலோட்டி ஈடின்றித் தானாண்டான்
பட்டத் தரசியரும் பாவையரும் எத்துணையோ
கட்டிக் களித்தான் கணக்கில்லை மற்றவையும்
சீருண்டு செல்வம் மிகவுண்டு பல்வளஞ்சேர்
பாருண்டு மேலும் பலவுண்டாம் ஆனாலும்
ஓடி விளையாட, உண்ணும் பொழுதிருந்(து)
ஆடிக் கலத்துணவுள் அங்கை துழவுதற்கு,
வேய்ங்குழலைத் தோற்கடிக்கும் வெள்ளை மழலைமொழி
ஈங்களிக்க மக்களில்லை என்றேங்கி நின்றான்; பின்

முறுவல் - புன்சிரிப்பு   தெம்முனை - பகைக்களம்

வில்வீரர் சொல்வீரர் வேண்டும் செயல்முடிக்கும்
நல்வீரர் மக்களென நால்வரையும் பெற்றெடுத்தான்
வீரச் செயல்புரியும் வேல்தாங்கும் காளையரின்
தீரப் பணிகண்டு செம்மாந்து வாழ்ந்திருக்கும்
''வெண்தாடி வேந்தனைப்பார்''என்றவுடன் யாரென்றேன்
''விண்தோய் நகராளும் வேந்தன் தயரதனாம்''
என்றான் அதன்பின் எழில்சேர் மிதிலைநகர்
சென்றேன் அவனோடு சேர்ந்து (5)

எண்சீர் விருத்தம்

சனகன்

வில்வைத்தான் வளைப்பவற்கே சீதை என்றான்;
    வீரர்பலர் பெண்ணெனலும் ஓடி வந்தார்;
மல்வைத்த திருநெடுந்தோள் வளைய நெஞ்சும்
    வளைந்ததன்றி வில்வளைய வில்லை அந்தோ!
கல்வைத்த தெனஇதயம் கலங்கி நின்று
    காசினியில் பெண்பெற்றால் துயரே என்ற
சொல்வைத்த முகத்தானைச் சனகன் என்று
    சொல்வானைச் சோர்வானை அங்குக் கண்டோம் (6)

கட்டளைக் கலித்துறை

இராமன்

வேள்வியை ஆக்கிடத் தம்பியும் பின்வர வீரமுடன்
ஆள்வினை முற்றிய ஆடவன் சென்றான் மிதிலைவழி;
தோள்வலி வில்லோன் துணைவிழி கவ்விய மாதரசி
வாள்விழி கண்டனன் வாடினன் சென்றான் வழிநடந்தே (7)

காதல் மடவார் கடைக்கண் விழியினைக் காட்டிவிட்டால்
சாதலும் ஏற்பர் எளிதில் மலையும் தகர்ப்பரென்றே
ஓதலும் உண்மை உயர்பெரு வில்லும் சனகனுள
வேதனை யும்மொடித் தானொரு வீரன் மிதிலையிலே (8)

வெண்தாடி, தயரதன் முதுமையைக் குறிக்கும்
மல் - மற்போர்

நேரிசை ஆசிரியப்பா

பரசுராமன்

திருமண மாகித் திரும்புங் காலை
நெறியில் ஒருவன் நின்று மறித்தனன்
பொறிபடு விழியன் பூணூல் மார்பன்
தவவடி வுடையன் தருக்கும் கொண்டோன்
பவவினை அறுக்கப் பரமனை நாளும்
நினைவோன் கையில் நீண்ட வில்லினன்
அனையோன் மணவினை ஆர்ந்த குமரனை
அணுகினன் இடியென ஆர்த்தனன் ''இளையோய்!
ஒட்டை வில்லை ஒடித்தனை! என்கை
காட்டும் வில்லை வளைத்திடு காண்போம்''
கேட்டோர் நடுங்க நீட்டினன் வில்லை;
அன்பும் பணிவும் அரும்பிய நகையுடன்
மூன்புற நின்றவன் மூரிவில் வாங்கி
வளைத்தனன் அதனை; வளைந்த(து) ஆணவம்
களைத்தனன் துறவி கடுமொழி துறந்தான்
சினமும் தொலைந்தது சிறியவன் முன்னே
மனவலி குன்றி மரமென நின்றான்;
அருளும் தவமும் ஆண்டவன் வரமும்
பொருளும் புகழும் பிறவும் பெறினும்
செருக்கும் தருக்கும் சேரின்
ஒறுக்கும் ஒறுக்கும் உண்மை அறமே. (9)

கலித்துறை

குகனும் பரதனும்

ஓடு புனற்கிடை ஓடம் விடுத்திடும் ஆழ்கங்கை
வேடர் களுக்கிடை வீரம் நிறைத்திடும் வில்லாளன்
நாடு கொடுத்திடும் நாயகன் என்றிவர் தோழமையால்
மூட மதிப்படு சாதி தொலைத்தனர் முன்னின்றார் (10)

பவவினை - பிறவிக்குக் காரணமாகிய வினை குமரன் - இராமன்
மூரிவில் - வலிய வில் ஒறுக்கும் - தண்டிக்கும் வில்லாளன் - குகன்

கண்டு மகிழ்ந்தனம்; காவி யுடுத்தோர் இளைஞன்போர்
கொண்டு நெருங்கினன் என்ன விரைந்தனன்; கோளரிபோல்
மண்டி எழுந்தனன் ''மாய்த்திடு வேனவன் மார்பினையே
விண்டுயிர் போக்குவென்'' என்று முழங்கினன்
வேடுவர்கோன் (11)

நெஞ்சு பொருந்திடும் நேய மிகுந்தவன் அவ்விளையோன்
சஞ்சலம் ஓருரு வாகிய தோளனச் சார்ந்திடலும்
செஞ்சர வேடுவன் சிந்தை கலங்கினன் செய்தியுணர்ந்(து)
''அஞ்சன வண்ணர்கள் ஆயிரர் நின்னிகர் ஆவாரோ?'' (12)

என்றனன்; ''அண்ணலும் யாண்டுளன்'' என்றான்
வருமிளையோன்;
குன்றன தோளன் கொடியிடை யாளுடன் வாழுமிடம்
சென்றனன்; மூத்தோன் சிறியவ னைக்கண் டருள்பொழியச்
''சென்றுநம் நாட்டினில் நாட்டிடு செங்கோல்''
என்மொழிந்தான் (13)

*''மண்ணாள் அரசொரு மங்கையின் சொல்லால்
முறைகொன்றான்;
அண்ணா! அருளுடன் ஆண்டிட வேண்டும்; அறமொன்றே
கண்ணா நினைந்திடும் கண்ணிய னேநின் அரசுரிமை
நண்ணேன் அரசியல் நாயக'' என்றனன் அவ்விளையோன்
(14)

அறுசீர் விருத்தம்

கண்டனன் புளிஞர் வேந்தன்
கண்களில் நீர்சொ ரிந்தான்;
''மண்தனில் அரசுக் காக
மாள்கிறார் உடன்பி றந்தார்;

இளைஞன் - பரதன் கோளரி - சிங்கம் விண்டு - பிளந்து
சரம் - அம்பு அஞ்சன வண்ணர் - இராமர்

* இப்பாடல் பரதன், இராமனை நோக்கிக் கூறுவதாயினும் அக்காலச் சூழலில் மற்றொரு பொருளையும் சுட்டுவது காண்க.

புளிஞர் - வேடர்

கண்டிடின் இவரை என்றும்
காழ்ப்பகை தோன்றா'' தென்று
விண்டனன்; பின்னர் நாங்கள்
விண்ணினில் பறந்து சென்றோம் (15)

எண்சீர் விருத்தம்

வாலி

மலைமுகட்டில் முகில்தவழும் உயர்கிட் கிந்தை
மாநகரில் இறங்கியதும் மனமு டைந்தேன்;
கொலைமுகத்த கூரம்பு நெஞ்சந் தன்னில்
குருதியினைப் பாயவிட எண்ண மெல்லாம்
நிலைமுகத்தால் பேசுகின்றான் வாயுஞ் சோர்ந்தான்
நெடுமலைபோல் புரள்கின்றான் வஞ்ச நெஞ்ச
வலைமுகத்துள் சிக்குண்டான் போலும் என்று
வருந்தி அவன் யாரென்றேன் 'வாலி'யென்றான் (16)

ஏனிந்த நிலையென்றேன்; ''உடன்பி றந்தார்
இருவர்க்குள் நேர்ந்தபகை'' எனப்பு கன்றான்;
வானிகந்த வலியானை எய்தோன் யாவன்?
எனவினவ ''ஆண்டுளன்பார்'' என்று சுட்டக்
கானிருந்த மரத்தடியில் வில்லைத் தாங்கி
மறைந்திருந்த கரியவனைக் கண்ணாற் கண்டேன்;
நானிலத்தில் வீரனென்போன் மறைந்தம் பெய்தல்
நல்லதுவோ? வீரத்திற் கிழுக்காம் என்றேன் (17)

முறுவலித்தான் அப்புலவன்; விடையே யில்லை;
முணுமுணுத்தான் ''உடன்பிறப்புள் பிளவி ருந்தால்
வருபவர்க்கு நல்விருந்தாம் நமது நாடு;
வம்பெதற்கு? வாவா''வென் றெனைய ழைத்தான்;

காழ்ப்பகை - முற்றிய பகை

விண்டனன் - (கம்பன்) சொன்னான்

கருவரைகள் பலகடந்தோம் கடல்க டந்தோம்
கண்கவரும் எழில்மாட இலங்கை என்னும்
பெருநகருள் புகுந்தோம்அங் கரண்ம னைக்குள்
பேசுகின்ற இடிமுழக்கம் கேட்டி ருந்தோம் (18)

கும்பகருணனும் இராவணனும்

''பிறன்பொருளை வேட்டெழுதல் குற்றம் ஒன்றோ
பெருமைக்கும் நம்குடிக்கும் பேரி ழுக்காம்
அறன்அன்றாம் மறம்அன்றாம்'' என்று ரைத்தான்;
''அடகும்ப கருணாஎன் உடன்பி றந்தும்
திறனின்னும் அறிந்திலையே! சீசீ போபோ
தெவ்வருடன் நீயும்போ! இன்றேல் ஓடி
உறங்கிடுபோ!'' எனக்கனன்று சிரித்தான் வேந்தன்
உளம்நடுங்கி உடல்நடுங்கி வியர்வி யர்த்தேன்; (19)

''அஞ்சேன்;உன் பகைவர்தமை நண்ணேன்; நீதான்
பிழைசெய்தாய்; அண்ணனென இடித்து ரைத்தேன்;
செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பேன்; சேரார் தம்மைச்
சேர்ந்துளவு சொலமாட்டேன் வேந்தே! இன்றே
வெஞ்சேனை கொண்டெழுவேன் யானோர் வீரன்
வீணனலேன்'' என்றெழுந்தான்; என்றன் தோள்கள்
நெஞ்சேறி நிமிர்ந்தனவே! வீரங் கொண்டான்
நெறிதவறான் நன்றியுளான் வாழ்க வென்றேன்; (20)

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா

கனவு கலைந்தது

''பார்த்தனை தம்பி பற்பல ஆடவர்
சேர்த்திடு நெஞ்சில் செந்நெறி ஒன்றே
எவ்வழி ஆடவர் நல்லவர் உளரோ
அவ்வழி நிலனும் நன்றென அவ்வை

கருவரை - கரியமலை
வேட்டு - விரும்பி தெவ்வர் - பகைவர்

ஓதிய துணர்க! உயர்நிலை பெறுக!
மேதினி ஓங்குக'' என்றனன் மேலோன்;
எவ்வழி ஆடவர் எவ்வழி ஆடவர்
எனநான் புலம்பிட என்மனை யாட்டி
அவ்வுரை கேட்டே ஆடவர் வீரம்
கனவில் தானோ காட்டுவ தென்றாள்;
கண்விழித் தெழுந்தேன் கம்பனைக் காணேன்
*பெண்டிர் எழுந்து பேசமுன் வந்தால்
ஆடவர் பேசா தடங்குதல் உண்மை
அதனால் யானும் அமைதலும் நன்றே. (21)

---

* பெண்டிர் எழுந்து பேசமுன் வந்தால் என்றது அடுத்துப் பெண்டிர் என்னும் தலைப்பில் பாட வந்தவரைக் குறிக்கும்.

தலைவர்: பாவேந்தர் பாரதிதாசனார்

தலைப்பு: நாகரிகம் - எண்ணம்

இடம் : அழகப்பா கல்லூரி - காரைக்குடி

நாள் : 31—12—1955

எண்ணம்

எண்சீர் விருத்தம்

விண்கோள்கள் போலுமிளங் கவிஞர் கூட்டம்
விளக்கமுற ஒளிநல்கும் *பரிதி யேஎம்
கண்போலும் தமிழ்காக்கும் மறவர் ஏறே!
கவிதையினால் உளங்கவர்ந்த கள்வா! இந்த
மண்மீது நல்லறமே புரிந்து வாழும்
வள்ளல்தரும் கல்லூரி பயில்வீர்! நல்ல
பண்பூறக் கல்விதரும் பெரியீர்! ஈண்டிப்
பாவரங்கில் அணிசெய்வீர்! வணக்கம் கொள்க (1)

பழைய எண்ணங்கள்

*பகைதவிர்ந்து நண்புற்று மெல்ல வந்து
பலசொல்லி இரப்பாரேல் உயிரும் ஈவேன்
பிணைவிஞ்சி என்வலிமை இகழ்வா ராயின்
வேங்கையினை இடர்குருடர் ஆவர்; யானை
அகல்காலிற் படுமுளைபோற் பொன்றச் செய்வேன்;
அழித்திலனேல் என்மாலை, பொருளை நச்சி
நருமகளிர் முயக்கிடையே குழைக என்றான்
நலங்கிள்ளி; பிறர்மனையை நோக்கா எண்ணம் (2)

* பரிதி — பாரதிதாசன்.

பிணை விஞ்சி - தருக்குற்று நச்சி - விரும்பி முயக்கு - கலவி

* இப்பாடல் புறநானூற்றுப் பாடற் கருத்து

*புலவர்பெருஞ் சித்திரனார் வறுமை போக்கப்
புரவலர்பாற் பலபரிசில் பெற்று வந்து
குலமனையாள் கைக்கொடுத்து, நயந்தோர் யார்க்கும்
கூடிமகிழ் உறவினர்க்கும் பிறர்க்கும் நல்கி,
நலம்நுகர நாளைக்குத் தேவை என்று
நயவாமல், என்னொடுஞ்சூ ழாமல், நல்கிச்
செலவழித்து மகிழ்வோம்நாம் எனப்பு கன்றார்;
செல்வத்துப் பயனீதல் காட்டும் எண்ணம் (3)

விருந்தயரும் பெருங்களிப்பால் வடக்கில் வாழ்வோர்
விளைவறியார் தென்புலத்து வேந்தர் வீரம்
குறைந்ததென இகழ்ந்துரைத்தார்; அதனைக் கேட்டுக்
கோளரிபோல் வெகுண்டெழுந்து தமிழர் ஆற்றல்
புரிந்துகொளச் செய்தான்அச் சேரன்; யாரும்
புகழ்மிக்க தமிழினத்தைப் பழித்து ரைத்தால்
எரிந்தெழுதல் தமிழனுக்குக் கடமையாகும்
என்கின்ற இனப்பற்றைக் காட்டும் எண்ணம் (4)

தன்பால்வந் திரந்தோனுக் கில்லை என்னான்
தலைதந்தான் ஒருகுமணன்; பாடல் கேட்கும்
அன்பார்வம் தலைதூக்க அரிய நெல்லிக்
கனியொன்றை அதியனுமோர் அவ்வைக் கீந்தான்;
வன்பாலை நடந்தயர்ந்தோன் முரசம் வைத்து
வணங்குகட்டில் எனஅறியா துறங்க, வேந்தன்
அன்பாக அருகிருந்து கவரி வீசி
அகமகிழ்ந்தான்; தமிழறிந்து மதிக்கு மெண்ணம் (5)

---

*இப்பாடல் புறநானூற்றுப் பாடற் கருத்து
நயந்தோர் - விரும்பியவர்கள் சூழாமல் - கேட்காமல்
முரசு கட்டிலில் உறங்கியவர் - மோசி கீரனார்
கவரி வீசிய வேந்தன் - சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

பசிவருத்தக் குமணன்பால் பரிசில் கேட்கும்
பாவலனோர் களிற்றின்மேல் மன்னர் நாணி
ஒசிதரநான் செம்மாந்து செலவி ழைந்தே
உன்பாலுற் றேனென்றான்; அஞ்சி யின்பால்
நசையின்றிப் பொருளீயின் பெறுதல் ஏலேன்
நான்பரிசில் வணிகனலேன் என்றான்; மற்றோன்,
பசியுறினும் அரசன்போற் செம்மல் உண்டு
பாவலர்க்கும் என்றான்;தன் மான எண்ணம் (6)

உயர் எண்ணங்கள்

என்னாட்டிற் பிறர்க்கடிமை செய்யேன், ஏய்ப்போர்க்
கிடமில்லை, செல்வத்தைக் கொள்ளை கொண்டு
தின்பார்க்கும் இடம்ஈயேன் என்றெ ழுந்தார்,
திமிர்அரசு கொடுஞ்சிறைக்குள் அடைத்தும் அஞ்சார்,
பின்னீர்க்கும் தீண்டாமை ஒழிக என்றார்,
பிளவுதரும் மதவெறியை ஒழிக்கக் காந்தி
தன்னாட்டு மதவெறியன் குண்டு தாங்கிச்
சாய்ந்ததொரு செயற்கரிய தியாக எண்ணம் (7)

*வெள்ளத்தால் வீடிழந்து பொருளி ழந்து
வெந்துழலும் மாந்தருக்குத் துன்பம் போக்க
மெள்ளத்தான் ஓரறிக்கை விடுத்து விட்டு
மெத்தையின்மேற் புரளாமல் மனம்ப தைத்துத்
துள்ளித்தான் பறந்தோடி நடந்து நீந்தித்
துயருற்றுக் கண்கலங்கித் தொண்டு செய்தார்
உள்ளத்தாற் பெருமனிதர் காம ராசர்
உயரமைச்சர் மக்களைத்தாம் காக்கும் எண்ணம் (8)

செம்மாந்து - பெருமிதங்கொண்டு நசை - விருப்பம்
களிற்றின்மேல் செம்மாந்து செலவிழைந்தவரும் பரிசில் வாணிகன்
அல்லேன் என்றவரும் பெருஞ்சித்திரனார்
அரசன் போற்செம்மல் உண்டு என்றவர் கோவூர் கிழார்
செம்மல் - பெருமிதம்.

* அப்போதைய இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் புயலடித்த பொழுது முதலமைச்சராக இருந்த காமராசர் நேரிற் சென்று உதவியதை இப்பாடல் குறிக்கிறது.

*தென்னாட்டைத் தொன்றுமுதிர் காலங் கண்ட
தேன்மொழியை அவ்வினத்தை இழித்துப் பேசின்
வெந்காட்டச் செய்திடுவேன் எனச்சி னந்து
விறல்மிகுக்கும் செயல்செய்தார், சிறையும் சென்றார்,
இந்நாட்டிற் சாதிமுறை ஒழிக என்றார்,
இகழ்வுரையும் கல்லடியும் பெற்றா ரேனும்
முன்னோக்கிச் செல்கின்றார், உரமே மிக்கார்,
மூடமதி இருள்செகுக்குங் கதிரே போல்வார். (9)

*உடல்பழுத்தும் நரைமுதிர்ந்தும் நடந்து செல்ல
ஊற்றுக்கோல் துணைகொண்டும் தளரா நெஞ்சர்,
மடம்படுத்த பழமைஎலாம் வேர றுந்து
மடமடெனச் சாய்ந்தொழியத் தமிழர் வாழும்
இடமெல்லாம் புயல்வீசப் புரட்சி செய்தார்,
இளைஞர்படை அறிஞர்படை பெருகக் கண்டார்,
திடங்கொண்ட நம்பெரியார் அரிய செய்தார்.
திருவிடத்தின் மன்னரெனும் உரிமை எண்ணம்; (10)

புந்திக்குப் பொருந்தாத கொள்கை மாய்க்கப்
புரட்சிசெயும் நல்லறிஞர், தீய சொற்கள்
தந்தவர்க்கும் நாணும்வகை நன்மை செய்வார்,
தண்டாத சொல்லருவி, கலையின் தேக்கம்,
செந்தமிழ நாட்டுக்கு வாழ்நாள் எல்லாம்
சேவைசெய்வார், காஞ்சிநகர் தந்த செம்மல்,
பந்தமுடன் அண்ணாஎன் றழைக்கப் பெற்றார்
படும்பாடு நம்நாடு தழைக்கும் எண்ணம். (11)

**இவ்விரு பாடல்களும் தந்தை பெரியாரைக் குறிக்கின்றன.

தொன்றுமுதிர் - பழமைமிகுந்த வெந்காட்ட - புறமுதுகிட
விறல்மிகுக்கும் - வலிமை மிகுந்த செகுக்கும் - அழிக்கும்
தண்டாத - குறையாத

வேண்டா எண்ணங்கள்

நன்றியுணர் வுள்ளதென உலகம் போற்றும்
நல்லுணர்வு கொண்டிருந்தும் எச்சில் உண்டி
ஒன்றுபெறத் தன்னினத்தைப் பகைக்கும் நாய்போல்
உயர்பதவி பெறுதற்கே தன்னி னத்தைக்
கொன்றுகுழி தோண்டுவது வேண்டா எண்ணம்;
கொடும்பழிகள் செய்திருந்தும் உடைகள் மாற்றி
வென்றிபெற உலகோரை ஏய்த்து வாழ்ந்து
விளையாடித் திரிவதுவும் வேண்டா எண்ணம்; (12)

ஒருகுலமே உண்டெனஇவ் வுலகுக் கோதும்
உயர்நாட்டிற் சாதிமுறை வேண்டா எண்ணம்;
தெருவோடு போவாரைக் கேலி செய்யும்
சிறுபுத்தி நல்லவர்க்கு வேண்டா எண்ணம்;
திருவுயர அறிவுயர வாழ்தல் கண்டு
தேய்ந்துமனம் புழுங்குதலும் வேண்டா எண்ணம்;
சிறுவயிறு கழுவுதற்கு மானம் விட்டுச்
சீரிழந்து வால்பிடித்தல் வேண்டா எண்ணம்; (13)

வேண்டிய எண்ணங்கள்

எண்ணுதற்கு மனம்வேண்டும், எண்ணிப் பின்னர்
எடுத்துரைக்கும் உரம்வேண்டும், இதனைச் செய்ய
நண்ணுபவர்க் கிடங்கொடுக்க வேண்டும், அன்றி
நலிவுதரத் தடைசெய்ய எண்ணல் நன்றோ?
கண்ணெதற்குக் காட்சிகளைக் காண அன்றோ?
காணாமற் கண்மூட விழைதல் நன்றோ?
உண்ணுதற்குப் பயனில்லா உண்டி ஏனோ?
உரிமைநல்கல் ஆள்வோர்க்கு வேண்டும் எண்ணம்;
(14)

நாளைக்கு மாணவரே நாட்டை ஆள்வோர்
நம்கையில் எதிர்காலம் உளதே என்று
நாளுக்கு நாளுணர்ந்து கடமை ஆற்றும்
நல்லுணர்வே ஆசாற்கு வேண்டும் எண்ணம்;
வேளைக்கு வந்திருந்து காலம் பேணி
வினையின்மேற் கருத்தூன்றி ஆசாற் போற்றிக்
கேளிக்கை விடுத்தொழித்து மாண்பை ஆக்கக்
கிளர்ந்தெழுதல் மாணவர்க்கு வேண்டும் எண்ணம் (15)

துன்புறுவோர் நிலைகாணின் துடித்துச் சென்று
தோள்தந்து துயர்துடைக்கும் எண்ணம் வேண்டும்;
அன்பொன்றே நிறைகின்ற எண்ணம் வேண்டும்;
அரிவையர்க்கும் உரிமைதரும் எண்ணம் வேண்டும்;
என்பெறினும் நடுநிலைமை வழுவா எண்ணம்
எல்லோர்க்கும் இனியசொலிப் பணியும் எண்ணம்
முன்பிருந்த நன்றியுணர் வெண்ணம் வேண்டும்;
மொழிந்தஇவை நாகரிக எண்ணம் என்பர். (16)

கல்லூரிக் கல்விசொலத் தமிழே வேண்டும்
கலைச்சொற்கள் தமிழ்மொழியில் ஆக்கல் வேண்டும்
மெல்லோசைத் தமிழிசையே முழங்க வேண்டும்
மேலுயர்ந்த கோவிலுளும் தமிழே வேண்டும்
வல்லூறாய் வருமொழிகள் இங்கு வேண்டா
வடவருக்குத் தாள்பிடித்துப் பதவி ஏற்கும்
நல்லோரே நும்தாயை இகழ்ந்து கூறேல்!
நம்நாடு தமிழ்நாடென் றாதல் வேண்டும் (17)

அரசிருக்கை தமிழ்மொழிக்கே நல்க வேண்டும்
    ஆள்வோரும் இதையுணர வேண்டும் ஈது
தரிசுநிலம் அன்றெமக்கும் உணர்ச்சி யுண்டு
    தமிழ்மொழிக்கே உயிரீயும் இளைஞர் உண்டு
பரவிவரும் தென்றலென இனிது சொல்வோம்
    படியாமற் புறக்கணித்தால் வெகுள்வோம் போரின்
முரசொலியே கேட்குமென உரைப்ப தெல்லாம்
    முடியரசர் வளர்த்ததமிழ் வாழும் எண்ணம். (18)

[redacted]

தலைப்பு : வாழ்க்கை வளமுற - உணவு

இடம் : வானொலி நிலையம் - திருச்சி

நாள் : 2—3—1956

உணவு

கலிவெண்பா

உணவுதனைப் பற்றி உயர்கவிதை யாக்கக்
கனவுலகிற் சென்றேன்: கடும்பசியோ என்வயிற்றில்

ஆடித் திரிந்துழல ஐயையோ என்புலமை
ஓடித் தறிகெட் டொருசொல் வரக்காணேன்:

பாழ்பசி வந்துவிடின் பத்தும் பறந்துபோம்
சூழ்நிலையை இன்றுணர்ந்தேன்: தூய மனத்தெளிவும்

பொங்கும் கவியுணர்வும் பூரிக்கும் நன்மகிழ்வும்
தங்குமோ இவ்வுலகில் சாரும் உணவின்றேல்?

அன்பேது? நெஞ்சில் நிறைவே(து)? அறிவமைதி
என்பதுதான் ஏதேது? வாழ்க்கை வளமெய்த

உண்டியொன்றே வேண்டுவ(து): உண்மையீ தென்பதனைக்
கண்டுணர்ந்தேன் ஆதலினால் கால்வயிறே னும்நிரப்பிச்

செய்யுள் புனைவமெனச் சிந்தித்துச் சேயிழாய்!
உய்யும் வகையுண்டோ உண்டி சிறிதுண்டோ?

என்றேன்; செவியேற்ற ஏந்திழையாள் ஓடிவந்து
''சென்ற முதல்நாளிற் செய்தபடி செய்தேன்''

எனவுரைத்தாள்; பொங்கலோ? என்றெழுந்தேன்; ''இல்லை
மனவருத்தம் பொங்கலலால் மற்றில்லை பக்கத்துப்

பெண்ணொருத்தி நெஞ்சிரங்கிப் பேருதவி செய்தமையால்
உண்ண வழியுண்(டு) ஒருநா ழிகைபொறுப்பீர்!

ஆக்கிப் படைக்கின்றேன் அத்தான்'' என; அவளை
நோக்கிமுகம் தாழ்த்திப்பின் நூலெடுத்தேன் பாப்புனைய;

சித்தம் கலங்கியதால் சீர்தளைகள் மாய்ந்தனவே
எத்துயரம் வந்தாலும் எல்லை கடந்தறியேன்

பாவை நிறுத்திவிட்டேன்; பையன் சிறுவனைஎன்
பாவை அடிக்கப் பதறுவதைக் கேட்டெழுந்(து)

ஏனடித்தாய்? என்றேன்; ''திருடியதால்'' என்றவுடன்
நான்துடித்து நாமடித்துச் செய்தனையோ? என்றதட்ட,

''ஆமாம், பசியப்பா அன்னம் திருடிவிட்டேன்
தீமை இனிச்செய்யேன் சீற்றம் தவிர்''கென்றான்;

வாயடைத்துப் போயினேன்; வாழ்வில் உணவின்றேல்
தீயனதாம் பல்கும், திருட்டுத் தொழில்பெருகும்

என்றுணர்ந்து மன்னித் திளையவனை விட்டுவிட்டேன்;
முன்றில்முன் என்சிறுவர் மோதி அடிதடிகள்

செய்திருந்தார்; சீறிச் சினந்துரைத்தேன்; ஓர்சிறுவன்
மெய்யுரைத்தான்; ''என்னின் மிகுபண்டம் அண்ணனுக்(கு)

அன்னை கொடுத்தாள், அதனால் பிணக்குற்றோம்
என்னை அடிக்காதீர்!'' என்றுரைத் தோடிவிட்டான்;

ஓஓ! அதுசரியே, ஓரிடத்தில் உண்டிமிகின்
ஓவாப் பகைமூளும், ஓநாய்ச் செயல்விஞ்சும்,

பாரிற் சமமாகப் பாத்தூண் கொடுத்துவிடின்
போரில் இறங்குகின்ற புன்மைகள்தாம் உண்டோ?

பாத்தூண் கொடுத்து விடின் - பகுத்து உணவு கொடுத்து விட்டால்

வயிற்றுக் கவலையின்றேல் வாழ்க்கைவளம் எய்தும்
அயிர்ப்பில்லை; ''உண்டிமுதற் றேஉணவின் பிண்ட''மெனச்

சாத்தன் பகர்ந்ததற்பின் சான்றின்னும் வேண்டுவதோ?
ஏத்துங் கலையுணர்(வு) எங்கே உணவின்றேல்?

செய்யுளெழ வில்லை; செயலின்றி நானிருந்தேன்;
பையவந் தென்துணைவி ''பூசைப் பணியாற்ற

எல்லாம் அமைத்தேன் எழுகவெனச் சொல்லியதும்
நல்லாய்! பசியால் நலிவெய்தும் போது

கடவுள் உணர்வகத்தில் காணல்எளி தாமோ?
மடமை தொலைத்துயர்த்தும் மாண்புள்ள கல்வி

பயில்என்றால் பையன் பசிஎன்று தேம்பி
அயர்கின்றான் ஆதலினால் கல்வி அறிவேது?

தூய அறமேது தொல்லை பெருகலன்றி?
ஆய கலையே(து) அறியாமை சூழலன்றி?

நாட்டிற் பசியிருந்தால் நல்லனவே தோன்றாஎன்
றீட்டி உணவூட்டல் ஏற்ற அறமென்று

வாழ்வுதனை அப்பணிக்கே வைத்தமணி மேகலைசொல்
நாளும் நினைவிருத்தி நாம்வாழ வேண்டும்;

இரந்துமுயிர் வாழும் இழிநிலையை நீக்கப்
பரந்துதொண்டு செய்வதற்குப் பக்குவமும் வேண்டும்;

அறிவு வளர்ந்தால் அடிமைமனம் மாயும்;
அறிவு வளரஎனில் அப்பசியை மாய்க்கத்

திறம்வேண்டும்; ஏர்த்தொழிலைத் தேய்க்காமல் காக்கும்
உரம்வேண்டும்; அத்தொழிலோர் உள்ளத்தில் இன்பொன்றே

நிற்கச் செயல்வேண்டும் நேரிழையே என்றுரைத்தேன்;
நிற்கட்டும் சொற்பொழிவு! நேற்றுரைத்த சொல்லுக்கு

அயிர்ப்பு - ஐயம்

மாற்றம் உரைக்கின்றீர் மாண்டநல்ல சங்கத்தார்
சோற்றுக் கவலையினால் சொல்லியநற் பாட்டுகள்

நன்றுநன் றென்றீரே நானெதைத்தான் நம்புவது?''
என்றுரைத்தாள்; பேதாய்! எடுத்துரைப்பேன்; சோறின்றிப்

பாடிய பாட்டெல்லாம் கோடிபெறும் பான்மையவேல்
வாடி வதங்காத வாழ்வவர்கள் பெற்றிருந்தால்

அப்பப்பா! நூற்செல்வம் ஆயிரம் ஆயிரமாச்
செப்பிக் குவித்திருக்க மாட்டாரோ? தீப்பசியால்

பாட்டுவரும் என்னுமுரை பாழாக வேண்டுமிங்கே
நாட்டிற்பா வல்லார் நலிவெய்தக் கண்டிருந்தும்

பாரா தவர்போலப் பாசாங்கு செய்துவிட்(டு)
ஆரா வறுமையில் ஆழ்த்துகிறார் அந்தோ!

ஒருவன் பசியால் உலகுக்கே தீமை
வருமென்றால் அவ்வுணவு வாழ்வுக்கே அச்சன்றோ?

வாழ்க்கை வளமுறநாம் வேண்டின் உணவொன்றே
ஆக்கும் பொருளென் றறிந்ததனைக் காத்தோம்பிப்

பாரதனில் யார்க்கும் பகிர்ந்துண்டு வாழ்வதற்கே
ஓருறுதி கொள்வோம் உவந்து.

மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட

[redacted]

இடம் : ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி - பாரதி விழா
காரைக்குடி

நாள் : 24—9—1955

பாரதியும் கவிதையும்

நேரிசை ஆசிரியப்பா

அவனோர் பரிதி

உரிமைப்போரில் ஊரெலாந் திரட்டி
அரியே றென்ன ஆர்த்தெழு வீரன்
அரசியல் தலைவன் அரங்கிலும் தலைவன்
கலைகள் வல்லான் கணேசப் பெயரினன்
அவையோர் முதல்வர் அனைவர்க்கும் வணக்கம்
கவிஎனப் பிறந்தவன் காணும் இயற்கைத்
தாயின் மடியில் தவழ்ந்து மகிழ்ந்தவன்
உலகப் பள்ளியில் ஓதித் தெளிந்தவன்
அஞ்சுதல் இல்லா ஆண்மையன் நறுமணப்
பாமலர் தொடுத்துப் பாடுவ தவன்தொழில்
கவிதை மணிப்பெயர்க் காதலி கொழுநன்
வையம் முழுதும் வணங்கிப் பணியப்
பாட்டுத் திறத்தால் பாலித் திருந்தோன்
கவிஞர் தம்முள் மணிமுடி யரசன்
புதுமை பூக்கும் பொதுமைப் பூங்கா
பழமையை ஒதுக்கிப் பாயும் ஆறு
செவியில் இன்னிசை சேர்க்கும் அருவி

எட்டய புரத்தில் எழுந்திடும் பரிதி
அவனே பாரதி வாழிய அவன்பேர்!

எனக்குப் பாட்டன்

இசைதரு கவிதை இயம்பிய பாரதி
பாட்டைப் பண்ணொடு கேட்ட பட்டிக்
காட்டான் பகர்ந்ததாக் கவிமணி இசைத்தபின்
யானுங் கூறல் நாணுந் தகைத்தே
இருப்பினும் உரிமை எனக்கும் உண்டு;
பாரதி தாசன் பரம்பரை வந்தோர்
பலர்பலர் ஆவர்; பாப்புனை தொழிலால்
யானுமம் மரபே யாவரும் அறிகுவர்;
பாரதி தாசனைத் தந்தோன் பாரதி
அத்தகு முறையால் அவன்என் பாட்டன்
பாட்டன் பாட்டினைப் பாடுவன் கேண்மோ!

அவன்தரும் நன்னூல்

கதிரோன் மறைதல் காணா நாட்டிற்
காரிருள் நுழையக் கண்டதப் பாட்டு;
வீட்டில் நாட்டில் வெறுத்தோம் தமிழைக்
கண்ணயர்ந் திருந்தோம் கண்டனன் துடித்துப்
பாரெலாம் தமிழொலி பரப்புக என்றே
ஆணை தந்த(து) அவன்நூ லன்றோ?
நெஞ்சில் உரமிலார் நிமிர்ந்து நடந்திட
வஞ்சனை போக்கி வாழ்வு மலர்ந்திட
உடலும் உளமும் உரம்பெறப் பாடிச்
சோதிடம் இகழ்எனச் சொல்லும் அந்நூல்;

கதிரோன் மறைதல் காணா நாட்டிற், காரிருள் நுழையக் கண்டது அப் பாட்டு - என்பது, ஆங்கிலப் பேரரசில் கதிரவன் மறைவதில்லை என்று சொல்லி வந்ததையும் நம் நாட்டை விட்டு ஆங்கிலேயரை அகற்றி விட்டமையால் அவ்வாட்சியில் கதிரவன் மறைதல் கண்டமையையும் குறிக்கிறது.

சமநிலைப் பாடல்

ஏழை அடிமை சாதியில் இழிந்தோர்
இல்லை! எவரும் ஒருநிகர் எனவே
சாற்றி முழங்கும் சமநிலைப் பாடல்

கண்ணீர்த் துளிகள்

குளத்தில் மரத்தில் குடிகொளும் பேயென
உளத்தில் நடுக்குறும் உரமிலார் அதற்கு
மந்திரம் சூனியம் யந்திரம் என்பார்
அந்தியில் பகலில் அஞ்சியே சாவார்
சிப்பாய் தலையில் சிவப்பைக் காணின்
அப்பா என்றே அப்பால் ஒளிவார்
கஞ்சி யில்லாக் காரணம் ஓரார்
பஞ்சம் பஞ்சமெனப் பரிதவித் திருப்பார்
நிலையினைக் கண்டு நெஞ்சு பொறாஅது
கதறிச் சிந்திய கண்ணீர்த் துளிகள்
பாரதி தந்த பாடல்கள் ஆகும்;

வழக்கிடும் மன்றம்

கற்பெனப் படுவது கன்னியர் தமக்கே
வற்புறுத் துவதை ஒப்புதல் செய்யோம்
ஆடவர் தமக்கும் அதனை வைப்போம்
ஏடுகள் செய்வோம் இளைப்பிலை உமக்கு
மாடுகள் அல்லம் மாதர்கள் நாங்கள்
சட்டம் செய்வோம் பட்டம் ஆள்வோம்
கட்டினைத் தகர்ப்போம் எனக்கனல் கக்கி
மங்கையர் வழக்கிடும் மன்றமும் ஆகும்;

மறைநூல்

கூடும் பொருளின் கூட்டம் தெய்வம்
விண்ணும் மண்ணும் வெயிலும் நிழலும்
அறிவும் உயிரும் அனைத்தும் அஃதே

எழுதுகோல் தெய்வமென் எழுத்துந் தெய்வம்
குழந்தையுங் கூளமுந் தெய்வ மென்றே
கடவுட் கொள்கை கழறும் மறைநூல்;

புரட்சிச் சின்னம்

சத்திரம் சாவடி தண்ணீர்ப் பந்தர்
வைத்தன போதும்! வாழ்வில் ஒளிதர
ஏழை மாந்தருக் கெழுத்தறி வித்து
வீடுகள் தோறும் கலைவிளக் கேற்றுக
வீதிகள் எங்கணும் வேண்டுக பள்ளி
கல்வி இலாததோர் ஊரினைக் காணின்
ஒளிநெருப் புண்ண ஊட்டுக என்று
பொங்கி எழுந்த புரட்சிச் சின்னம்;

விடுதலை முரசம்

பறையர் குறவர் பரவர் மறவர்
திறமை மிகுத்திடும் தீதறு தொழிலைப்
புரிந்தன ராகிப் புகழ்தரு கல்வி
அறிவால் உயர்ந்திட அகிலம் எல்லாம்
வீறிட் டெழுந்த விடுதலை முரசம்;

போர்ப்படை வரிசை

வேதனை தந்திட வேற்படை வரினும்
தலையில் வானம் தகர்ந்து வீழினும்
அச்சம் இல்லை அச்சம் இல்லைஎன்
றார்த்தெழுங் கவிதை போர்ப்படை வரிசை;

புதுமைக் கருவூலம்

செத்தபின் செல்லும் உலகம் உளஎனல்
பித்துரை பேயுரைஎன் றூதிய சங்கம்;
சுதந்திர தாகம் தணிக்கும் சுனைநீர் ;
அடிமையில் மோகம் அழிக்கும் சுடரொளி;
தாய்கை விலங்குகள் தகர்க்கும் சிற்றுளி
இன்னல்கள் தீர்க்கும் இனியநன் மருந்து;
ஒருவற் குணவிலை எனும்உரை கூறின்

உலகை அழிப்போம் எனவெழும் அணுவெடி;
சாதி மதங்களைச் சாய்த்திடும் கொடுவாள்;

அறிவுரை தருநூல்

கற்றோர் மற்றோர் கற்பதற் கெளியது;
தேன்படு சுளைஎனத் தித்தித் திருப்பது;
தாய்மொழி மறந்து தாழ்வினில் விழுந்து
தமிழர் எனும்பெயர் தாங்கிடும் அன்பர்
ஆணவம் அடங்க அறிவுரை புகல்வது;

என்னால் ஒல்லுமோ?

"திங்களைக் கண்ணிலான் சிறப்புறுத் தல்போல்
பாரதிப் புலவனைப் பகர்வன்" என்று
பாரதி தாசன் பாடின ராயின்
எளியேன் என்னால் இயம்பிடல் ஒல்லுமோ?

அவனும் நாமும்

வாழத் தமிழ்மொழி வழிகள் காட்டினன்
நீளத் திரிந்து நெறிதடு மாறிக்
கண்குரு டாகிக் காலங் கழித்தோம்
நாட்டுணர் வூட்டும் பாட்டுகள் சொன்னான்
கேட்டில செவிகள் கிடந்தனம் செவிடாய்
இசைத்தமிழ் பாடினான் இனித்தது தெரிந்தும்
வசைக்கிலக் காகித் தமிழிசை மறந்து
வாய்திற வாமல் ஊமைய ராகி
வாழ்ந்தோம், மங்கையர் வாழ்வினிற் புதுமை
மலர்ந்திடக் காணோம், மதவெறி கொண்டோம்,
பழமைச் சேற்றில் படிந்தோம், மூடச்
செயல்கள் பலவும் சேர்த்தோம் அந்தோ?
ஒற்றுமை விடுத்தோம், கற்றவை மறந்தோம்,
செற்றிடு விலங்குச் செயல்கள் மிகுத்தோம்,
அவன்மொழி மறந்தோம், ஆர்ப்பரித் திருந்தோம்,
மண்டபங் கண்டோம், மாலைகள் சூட்டினோம்,
கவிதைத் தொகுப்பெலாம் கண்கவர் முறையில்
அச்சில் வெளியிட் டகமிக மகிழ்ந்தோம்;

கயமை வேண்டா

ஐயகோ பற்பல பாடல்கள் காணோம்
சிதைந்தன சிற்சில, சீரில சிற்சில,
கவிதையை மறைத்தோம், கவிஞனைக் குறைத்தோம்,
பாரதி முகத்தில் படரும் மீசையை
நறுக்குந் தொழிலில் நாம்புகல் நன்றோ?
கத்திரி வேலை காட்டுதல் தீமை;
உலகம் பழிக்கும்; ஓங்குயர் கவிஞன்
கண்ணைக் குத்துங் கயமை வேண்டா

வாழிய உலகு

அவனை உணர்வோம் அவன்வழி நடப்போம்
நாடும் மொழியும் நலம்பெறச் செய்வோம்
வாழிய பாரதி! வாழிய தமிழ்மொழி!
வாழிய தமிழினம் வாழிய!
வாழிய தமிழகம் வாழிய உலகே!

தலைவர் : அண்ணல் பு. அ. சுப்பிரமணியனார்

தலைப்பு : வள்ளுவர் வாக்கில் - நட்பு

இடம் : குறள்விழா - காரைக்குடி

நாள் : 22—7—1956

நட்பு

எண்சீர் விருத்தம்

அகத்துக்கண் மாசிலராய், இன்னாச் சொற்கள்
அழுக்காறு வெகுளிஅவா நான்கும் நீக்கித்,
தொகுக்கின்ற செல்வத்தால் ஈத்து வந்து,
தொண்டொன்றே பேணிவரும் தலைவ ரேறே!
மிகப்பழைய தமிழ்காக்க அறப்போர் ஆற்றும்
வேங்கைஎனும் கவிமணிகாள்! அரங்கம் காணத்
தொகுப்பாக இவண்வந்தீர்! தமிழ வேளே!
தொழுதெனது கவிதைகளைப் பாடு கின்றேன் (1)

வேண்டும் நட்பு

வளர்பிறையின் இயல்பினதாய், புலமை சான்றோன்
வகுத்துரைத்த நூல்நயம்போல் இனிமைத் தாகித்
தளர்நிலையில் உடுக்கைஇழந் தவன்கை போலத்
தானேவந் துதவுவதாய், அகம்ம லர்ந்து
வளருவதாய், மிகுதிக்கண் இடித்து ரைத்து
வாழ்வுதரும் பண்பினதாய், நற்கு ணத்தின்
விளைநிலமாய்ப் பழிநாணு கின்ற நட்பே
விழைகஎன வள்ளுவப்பே ராசான் சொன்னான் (2)

தமிழவேள் - அரங்கில் அமர்ந்திருந்த திரு. பி. டி. இராசன்

வேண்டா நட்பு

சூதுமிகு நெஞ்சினராய்ச் சிரித்துப் பேசிச்
சொல்வேறு வினைவேறு பட்டார் நட்பும்,
பாதகங்கள் செய்யார்போல் தொழுது நின்று
படையொடுங்கும் கையுடைய ஒன்னார் நட்பும்,
தீதறியா நன்மனத்தால் அமையார் நட்பும்,
திறம்படுநூல் பலகற்றும் உள்ளம் மாணாப்
பேதுடையார் நட்புமிவை தீமை எல்லாம்
பெருக்கிவிடும் கொள்ளற்க என்றும் சொன்னான் (3)

உணர்ச்சி நட்பு

காடெல்லாம் கழனியென வளங்கொ ழிக்கக்
காவிரித்தாய் அருள்சுரக்கும் சோழ நாட்டுப்
பீடுயர்கோப் பெருஞ்சோழன், பாண்டி நாட்டுப்
பெரும்புலமைப் பிசிராந்தைப் பெயரோன், என்போர்
பாடரிய ஒருவர்புகழ் ஒருவர் கேட்டுப்
பழகலலால் சேர்ந்திருந்து பழகல் இல்லார்
ஊறெழுந்த உயர்நட்பின் திறத்தை நம்மால்
உணர்ந்துரைக்க எளிதாமோ உலகீர் இன்றே? (4)

வடக்கிருந்தான் அச்சோழன் என்று ணர்ந்து
வழியருமை கருதிலராய் விரைந்து வந்து
படக்கிடந்தார் அப்புலவர் என்ற செய்தி
பாரறியும்; அழிவின்கண் அல்லல் உற்றுக்
கிடப்பதுவே நட்பென்றும், உணர்ச்சி நட்பாங்
கிழமைதரும், புணர்ச்சியது வேண்டா என்றும்
எடுத்துரைத்த இலக்கணத்துக் கிலக்காய் உள்ளோர்
இவ்வரிய இருநண்பர் அன்றோ சொல்வீர் (5)

பேதுடையார் - அறியாமை உடையவர் பீடு - பெருமை
பாடரிய - பாட அரிய
வடக்கிருத்தல் - வடக்கு நோக்கியிருந்து உண்ணாது உயிர்துறத்தல்

செயற்கரிய நட்பு

'ஆன்றவிந்த பலசான்றோர் வாழும் ஊரேன்
ஆதலினால் மகிழ்ந்திருந்தேன் நரையொ ழிந்தேன்
நான், புலவீர்!' என்றுபிசி ராந்தைப் பேரார்
நவிலுவரேல், உடலுரமும் மகிழ்வும் நட்புத்
தான்றருமென் றுணர்கின்றோம், தக்கார் கூடி
நகலினினி தாயிற்பின் காண்போம் அந்த
வான்றொடுக்கும் பதிஎன்றார் சான்றோர்; வாழ்வில்
செயற்கரிய யாவுளவோ நட்பே போல? (6)

கொடுத்துங் கொளல்

இறப்பொழிக்கும் மருந்தனைய, எங்குங் காணா
இருநெல்லிக் கனிஒன்றை நெடுமான் அஞ்சி
மறைந்திருந்து தானுண்ணும் மனமே இல்லான்
கொடுத்துவக்கும் மாண்புடையன் ஈர நெஞ்சன்
சுரக்கின்ற அன்பூற அவ்வை என்னும்
சொற்கிழத்திக் கீந்துவந்தான் என்ற செய்கை,
சிறப்பிருக்கும் பண்பினர்க்குப் பொருள்கொ டுத்துங்
கொளல்வேண்டும் நட்பென்ற உண்மை காட்டும் (7)

தெளிந்த நட்பு

தண்ணிலவின் ஒளிக்கதிர்கள் சாள ரத்துள்
தலைகாட்டி ஒளிசெய்ய, பஞ்சின் சேக்கை
வெண்மலரின் மணம்விரிக்க, தென்றற் காற்று
விளையாடி அவண்திரிய, பொய்யாச் சொல்லன்
கண்மலர்கள் குவித்திருக்க அறியா நல்லாள்
கணவனென அவனருகே துயிலக் கண்டான்
கண்ணியவான் சீனக்கன், பதறல் இல்லான்
கதறல்இலான் அவரிடையே பள்ளி கொண்டான் (8)

சேக்கை - படுக்கை அவண் - அங்கே
பொய்யாச் சொல்லன் - பொய்யா மொழிப் புலவர்
நல்லாள் - சீனக்கன் மனைவி

'உயிரனைய என்நண்பன் தெளிந்த இல்லில்
ஒருதீங்கும் செயஒவ்வான், அறியா திங்கே
அயர்ந்துறக்கம் கொண்டுள்ளான்'என்றி ருந்த
அயிர்ப்பில்லாச் சீனக்கன் நட்பை எண்ணின்
உயிருருகும் ஊனுருகும் உள்ளமெல்லாம்
உருகுமன்றோ? நட்டார், தன் மனம்நோ தக்க
செயல்செய்யின் பேதைமைஎன் றுணர்க என்றே
செப்பியநம் வள்ளுவன்சொல் சிந்தை கொள்வீர் (9)

அன்பின் வழிவந்த நட்பு

அரண்மனையில் தனியிடத்தில் துரியன் காதல்
அரசியொடு சொக்கட்டான் கன்னன் ஆட,
வருகின்ற கொழுநற்கண் டெழுந்தாள்; வேந்தன்
வரவறியாக் கன்னன்முன் றானை பற்றத்
தருமணிமே கலையுகவே கண்டான் அந்தத்
தலைவணங்கா முடியரசன்; துரியன் என்னும்
உருமிடியே றன்னான்என் செய்வ னோஎன்
றுளமொடுங்கி உயிரொடுங்கி நின்றான் கன்னன் (10)

தோள்வலிமை படைவலிமை துணையின் வன்மை
சொல்கின்ற வலிமைஎலாம் கொண்ட வேந்தன்
தோள்விழையும் தன்மனையைக் கூசா திங்குத்
தொட்டிழுத்த கையிரண்டைத் தலையை மெய்யை
வாள்வலியாற் பலகூறா ஆக்க வல்லான்,
'எடுப்பதுவோ கோப்பதுவோ மணியை' என்றான்;
நீள்அன்பின் வழிவந்த கேண்மை யாளர்
அழிவந்த செய்யினுமன் பொழியார் அன்றோ! (11)

தெளிந்த இல் - மனம் தெளிந்து பழகும் வீடு கொழுநன் - கணவன்
அழிவந்த - அழிவு தரும் செயல்

ஈடிலா நட்பு

மதிமுகத்துக் காதலியாள் தந்த இன்பம்
 மழலைமொழிச் செல்வங்கள் தந்த இன்பம்
புதிர்போலும் மேலுலக வீடென் றிங்குப்
 புகல்கின்ற இன்பம்அறம் தந்த இன்பம்
மதுவருந்திக் கவிநுகர்ந்து யாருங் காணா
 மயலுலகில் பறந்துவரும் இன்ப மெல்லாம்
மதிமிகுத்த நட்பீனும் இன்பம் ஆமோ?
 மாநிலத்தீர் உயர்நட்பைப் பேணிக் கொள்வீர் (12)

உடல்குறைக்கும் மனக்கவலை என்னும் நோய்க்கோர்
 ஒப்பரிய மருந்தாகிப், புண்ணும் ஆற்றித்,
தொடர்கின்ற துன்பத்திற் பங்கு கொண்டு,
 துணைநின்று, மகிழ்வாகத் துயரும் ஏற்றுக்,
கெடுவழியில் அறியாமல் செல்லுங் காலை
 கிளர்ந்தொளிரும் ஒளிவிளக்காய் வழியுங் காட்டி,
உடனுறைந்து தோள்தந்து பகைப்பு லத்தும்
 உயிர்காக்கும் நட்பினைப்போல் உலகில் உண்டோ?(13)

உளங்கவர் நட்பு

காதலியைப் பிரிந்தேனும் இருத்தல் ஆகும்
 கருத்தொன்றும் நண்பரையார் பிரிய வல்லார்?
தீதறியா நட்பதனின் உலகில் நெஞ்சம்
 திறந்துரைக்க இடமுண்டோ? எண்ணக் கூட்டம்
மோதுகின்ற பொழுதத்து மனங்க லங்கி
 மூழ்காமல் வழிப்படுத்த வல்லார் யாரோ?
சூதறியா நண்பனுளம் திறந்து பார்ப்போர்
 துணைசெய்யும் நண்பருருத் தோன்றல் காண்பார்(14)

நட்பதனின் - நட்பைவிட

தீய நட்பு

தகுதியிலார் தம்புகழே பரப்பு தற்குத்
தாளமிடும் நட்புண்டு; நண்பர் தம்முள்
பகைவிளைத்துக் கோள்சொல்லி இன்பங் காணும்
பதர்மனிதர் நட்புண்டு; மூன்று நான்கு
பகலிருக்கும் சிற்றுண்டி நட்பும் உண்டு;
பண்பில்லாச் சிறுமதியர் செய்த ஒன்றை
மிகவுரைத்து மகிழ்கின்ற நட்பும் உண்டு;
மெதுவாக வஞ்சிக்கும் நட்பும் உண்டு; (15)

தொடர்வண்டி நட்புண்டு; பயனில் பேச்சுத்
துணைக்காகத் திரிந்துவரும் நட்பும் உண்டு;
குடர்மிகுந்த தொந்திக்குப் பூசை செய்யக்
கும்பிட்டு வால்பிடிக்கும் நட்பும் உண்டு;
பிடர்சொரிந்து வாய்பிளந்து புகழ்ந்து பேசிப்
பின்புறத்து வசைபொழியும் நட்பும் உண்டு;
கடன்தந்து வளர்க்கின்ற நட்பும் உண்டு:
காசினியீர் இவைஎல்லாம் நட்போ? சொல்வீர் (16)

நட்பு மலர்

உளமொன்றி உயிரொன்றி நன்மை தீமை
உறுகாலத் துடனொன்றி உயர்ந்த செல்வ
வளமென்றுங் குலமென்றும் சமய மென்றும்
வகைப்படுத்தி உணராமல் வாழின் உள்ளக்
குளமன்றில் நட்புமலர் பூத்துக் காட்டும்;
குவலயத்தில் சிலரேஇப் பண்பு ணர்ந்தார்;
களவொன்றும் நெஞ்சுடையார் பணத்தை வீசிப்
பெறமுயல்வார் கடைச்சரக்கா இந்த நட்பு? (17)

குடர் - குடல்

பகைகுறித்த நாடெல்லாம் பகைவி டுத்துப்
பாரனைத்தும் ஆள்கின்ற மனம்வி டுத்துத்
தொகைமிகுத்த அணுவெடியைக் கைவி டுத்துத்
தொல்லைப்போர் வெறிவிடுத்து நட்பை நாடி
வகைவகுத்து நாடோறும் திரியக் கண்டோம்;
வல்லரசே இவ்வண்ணம் என்றால் நட்பின்
தகைகுறித்து வாய்திறத்தல் எளிதோ சொல்வீர்
தாரணியில் அமைதிக்கு நட்பே வேண்டும் (18)

இந்தஒரு குறட்கழகம் வசதி ஒன்றும்
இலாதிருந்தும் தளராத உழைப்பும் நட்பும்
உந்திஎழும் தொண்டுளமும் துணையாக் கொண்டே
ஒளிபெறச்செய் தேனப்பன் எண்ணம் வாழ்க!
இந்தியினால் வடமொழியால் ஆங்கி லத்தால்
இடர்வருமேல் இடுப்பொடிக்கும் வீரம் வாழ்க!
புந்திதரும் குறள்வாழ்க! கழகம் வாழ்க!
புதுமைஎலாம் நிறைந்தொளிரும் தமிழே வாழ்க! (19)

தேனப்பன் - பொறியாளர் தேனப்பன் காரைக்குடி குறட்கழகம் தோன்றக் காரணமாயிருந்தவர் குறட்கழகத் தொடக்க முதல் பல ஆண்டுகள் செயலராகப் பணியாற்றிய நன்மனத் தொண்டர்.

தலைவர் : செந்தமிழ்க் காவலர்
அ. சிதம்பரநாதனார்

தலைப்பு : தமிழ் காட்டும் நல்லுலகு –
யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

இடம் : வானொலி நிலையம் - திருச்சி

நாள் : 14—1—1957

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

வெண்கலிப்பா

வணக்கம்

செந்தமிழ்க் காவலரே சிதம்பரநா தப்பெரியீர்!
பைந்தமிழின் பாடலுக்கோர் பரம்பரையைத் தந்தவரே!

இந்தக் கவியரங்கில் எழுந்தருளுங் கவிமணிகாள்!
வந்து செவிமடுப்பீர்! வணங்கிக் கவிசொல்வேன்:

சுவை பிறந்தது

ஓங்கும் மலைக்குகையில் உயர்ந்த மரக்கிளையில்
ஆங்காங்கே தனிமனிதன் ஆர்ப்பரித்து வாழ்ந்திருந்தான்

கூட்டு வாழ்வறியான் கொல்லும் வினையுடையான்
காட்டு வாழ்வறிவான் காணும் விலங்கினத்தை

வேட்டைத் தொழில்புரிந்து வேகாத் தசையுண்பான்,
காட்டு நெருப்பிடையே கருகிக் கிடந்தவொரு

பரம்பரையைத் தந்தவர் –
அன்று கவியரங்கிற் கலந்துகொண்ட பாவேந்தர் பாரதிதாசனார்

ஆட்டின் தசைசுவைத்தான் அடடா! சுவைகண்டு
போட்டுப் பொசுக்கிப் புசிப்பதுவே தொழிலானான்:

மொழி பிறந்தது!

வனவிலங்கை ஓர்நாள் வளர்நெருப்பிற் சுடுங்காலை
அனல்சிறிது தாக்கியதால்'ஆஊ'என் றலறிவிட்டான்

உள்ளத் துடிப்பை உணர்த்தும் ஒலிக்குறிப்பைத்
தெள்ளத் தெளிந்துணர்ந்தான் தீசுட்ட அந்நாளில்;

பக்கத்துக் காடுறைவோன் பலநாள் வருதலிலான்
புக்கான் ஒருநாள் புதுமனிதன் வரவுணர்ந்து

உள்ளத் தெழுமகிழ்ச்சி உந்தத் தலையசைத்து
மெள்ளத்தன் வாயிதழை 'வா'வென் றசைத்துவிட்டான்;

மற்றொருநாள் வேறொருவன் மனம்வருந்தச்
செயல்செய்தான்
உற்றெழுந்த சீற்றம் உந்துதலால் உள்ளுணர்ச்சி

சுற்றிச் சுழன்று சூடேறிப் 'போ'வெனுஞ்சொல்
பட்டுத் தெறித்ததுகாண் பதறும் அவனுதட்டில்;

இவ்வண்ணம் ஓரெழுத்தால் இயலும் மொழிகண்டான்
செவ்வியநன் மொழிஎன்று செப்பும் முறையாகத்

தொகைவகையில் விரிவாக்கித் தொல்பழமைக் காலத்தே
வகைசெய்தான்; அம்மொழியே வளர்தமிழாக்
காண்கின்றோம்.

தமிழ் காட்டும் உலகம்

தனிமுதலாம் அந்தத் தமிழ்காட்டும் நல்லுலகு
துனிமிகுத்த நாடெல்லாம் தொழுதேத்தும் வழிகாட்டி;

யாதும்நம் ஊரேயாம் யாவரும்நம் கேளிரென்ற
தீதில்லா இவ்வுலகைத் தெளிதமிழே காட்டிற்றுப்

போருலக வெறியர்க்குப் புத்திவர நெறிகாட்டி
ஓருலக வழிகாட்டும் உயர்மொழிதான் எங்கள்தமிழ்

துனி - பகைமை

என்னும்போ துடல்சிலிர்க்கும் எலும்பெல்லாம் நெக்குருகும்
உன்னும் உளங்குதிக்கும் உடலெல்லாம் தான்குதிக்கும்

இன்னும்நாம் அவ்வுலகை ஏறிட்டும் பார்த்திலமே
என்னும்போ துளம்வருந்தி இரங்கலலால் என்செய்வோம்?

இனியேனும் அவ்வுலகை இங்காக்க முற்படுவோம்
முனியாமல் அவ்வுலக முழுப்பொருளும் காண்போம்நாம்:

யாதும் ஊரே

யாதும்நம் ஊரென்றால் ஏதிலர்தம் நாடெல்லாம்
சூதுமுறை செய்து சுருட்டி விழுங்குவதா?

யாதும்நம் ஊரென்றால் ஏதிலர்க்கு நம்நாட்டைச்
சூதுநெறி யறியாமல் சுருட்டிக் கொடுப்பதுவா?

அன்றதுதான் பேதைமையாம்; அவ்வவர்க்கு மொழியுண்டு
தொன்றுதொட்ட பண்புண்டு சொல்வதற்கு நாடுண்டாம்

இவ்விவற்றால் பகையின்றி எதிர்ப்பின்றிப் பிறவற்றை
வவ்வும் மனமின்றி வாழும் நெறியறிந்து

நட்புறவால் உளமொன்றி நடப்பதுவே அதன்பொருளாம்
பெட்புற்றுத் தமிழ்காட்டும் இவ்வுலகைப் பேணுவம்நாம்;

யாவரும் கேளிர்

அனைவரும்நம் கேளிர்என்ற அம்மொழியும் அப்படியே,
இனம்பலவாய் வாழ்ந்தாலும் இருமாந்து பகைகொண்டு

விலங்கினத்தின் கீழினமாய் விளையாடித் திரியாமல்
குலங்கருதி மேலென்றுங் கீழென்றுங் குறியாமல்

அவ்வவர்தம் நெறிபோற்றி அன்பொன்றே குறியென்று
செவ்வியநன் மனங்காத்துச் செயலறமும் மிகக்காத்துத்

தோழமையால் ஒன்றாகித் தூய்மையொடு உறவாகி
வாழ விழைகஎன வகுத்ததுவே அதன்பொருளாம்;

ஏதிலர் - அயலவர்

சாதிச் சழக்குண்டு சமயப் பிணக்குண்டு
மோதிப் பகைக்க முரண்பட்ட அனைத்துண்டு

கீழான இக்குணத்தில் கேளிர் எனுமெண்ணம்
பாழாம் நிலையன்றிப் பண்படுமோ நீர்சொல்லும்!

பேரறிவு படைத்தோம்நாம் பேசுகிறோம்! பகுத்துணரும்
ஓரறிவு தனையிழந்தோம் உயிர்க்கின்றோம் அந்தந்தோ!

ஊர்காத்தும் நகர்காத்தும் உயர்நாடு தனைக்காத்தும்
பார்காத்தும் யாதும்ஊர்ப் பண்புணர்ந்து மிகக்காத்தும்

தற்காத்தும் தமிழினமுங் காத்துலகங் கேளிர்என்ற
சொற்காத்தும் நல்லறிஞர் சூழ்துணையால் நாம்வாழ்வோம்;

தைத்திருநாள்

வளைத்த இருள்கிழித்து வாடைப் பனிநீங்க
முளைத்த இளம்பரிதி முகங்கண்டு வணங்கிடுவோம்

குழைத்தெடுத்த பொங்கலுண்டு குலவிக் களித்திடுவோம்
உழைப்பின் பயன்தருநாள் ஊரெல்லாம் புதுக்கும்நாள்

தைத்திருநாள் இத்திருநாள் தமிழ்காட்டும் நல்லுலகில்
வைத்துமனம் வாழ்வோம் மகிழ்ந்து.

அனைத்துண்டு - அனைத்தும் உண்டு என்பதிலுள்ள உம்மை தொக்கது.

நல்லறிஞர், வாடை, இளம்பரிதி என்னுஞ் சொற்களின் குறிப்பை உணர்ந்து கொள்க.

தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு, தமிழ்நாடென்றொரு நாடுண்டு என்று நாம் உரைத்தால், சிலர், 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்று கூறிய தமிழன் இவ்வாறு குறுகிய நோக்கங் கொண்டு, பிரித்துப் பேசலாமா? என்று நம்மை மடக்கப் பார்ப்பர். அவர்கட்கு நல்ல விளக்கந் தருகிறது இப்பாடல்.

தலைப்பு : வள்ளுவர் வழியில் திரு. வி. க.

இடம் : குறள் விழா - காரைக்குடி

நாள் : 11—8—1957

திரு. வி. க.

எண்சீர் விருத்தம்

குறளென்னுஞ் சொற்பொருளைச் சிறிதுங் காணார்
குலவுதமிழ் இலக்கணத்தை என்றுங் கேளார்
அறநூலோ பிறநூலோ ஒன்றுந் தேறார்
அகரமுதல் வரிசைமட்டும் தெரிந்தாற் போதும்
குறளிடத்துக் குறைசொல்வார் திருத்தம் செய்வார்
புத்துரையுங் குறித்துரைப்பார் திருக்கு றட்குப்
பிறவுரைகள் சரியில்லை பிழையே என்பார்
பெருகிவரக் காண்கின்றோம் இந்த நாளில் (1)

கற்றற்குத் தகுநூல்கள் கசடு நீக்கிக்
கற்றுப்பின் அவைசொல்லும் வழியில் நின்று
முற்றுமுணர் அறிவினராய் வாழ்ந்து காட்டி
முதற்புலவன் வள்ளுவன்செய் குறள்நூ லுக்குத்
தெற்றெனுமா றுரையெழுதிக் காட்டி அந்தத்
திருநெறியில் திரு. வி. க. வாழ்ந்து நின்ற
பெற்றியையான் ஓரளவு தெரிந்த வண்ணம்
பாடுகிறேன் பிழையுளதேல் பொறுத்தல் வேண்டும் (2)

தெற்றெனுமாறு - தெளிவாக பெற்றி - இயல்பு

கடவுட் கொள்கை

ஒருநூறு சமயங்கள் படைத்துக் காட்டி
உட்கிளைத்த சமயங்கள் பலவுங் கூட்டிப்
பெருமைசொலி அத்தனைக்குந் தெய்வங் கண்டு,
பெண்பார்த்து மணமுடித்துப் பிள்ளைப் பேறும்
உருவாக்கி, ஒருசிலரை இரண்டாந் தாரத்
துட்படுத்திப் பிறர்மனையை நாட வைத்துச்
சிறுவர்விளை யாடலென ஆடிவிட்டுச்
செம்மைநெறி காணாமல் திகைத்து நின்றோம் (3)

இருள்சேர இவ்வண்ணந் திகைக்குங் காலை
எழுந்ததுவோர் செம்பரிதி, உலகுக் கெல்லாம்
மருள்போக ஒளிதந்து கடவுட் பாங்கை
மறுவறநன் குணர்த்திற்று; செம்மை கண்டோம்;
திருவுடைய வள்ளுவனாம் பரிதி காட்டும்
திருநெறியே திரு.வி.க. வேண்டி நின்றார்
திருநீறு பொலிநெற்றி உடையா ரேனும்
தெய்வநெறி பொதுநெறியே கூறி வந்தார் (4)

குறள் நெறியர்

அழுக்காறும் அவாவெகுளி இன்னாச் சொல்லும்
அகற்றியநன் மனத்துக்கண் மாசொன் றின்றி,
ஒழுக்கமுயிர் எனஓம்பி, அறமே போற்றி,
உள்ளத்தாற் பொய்யாமல் ஒழுகி, என்றும்
வழுக்காமல் குணமென்னும் குன்றில் ஏறி,
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, நெஞ்சில்
தழைக்கின்ற செந்தண்மை பூண்ட ஒன்றால்
தகவுடைய அந்தணராய் விளங்கி நின்றார் (5)

நாவதனாற் சுட்டவடு ஆறா தென்றே
　　நாகாத்தார் திறமுடனே யாவுங் காத்தார்;
காவலரும் ஏவல்செயக் காத்தி ருக்கக்
　　கற்றறிவு பெற்றிருந்தும் பணிவே கொண்டார்;
பாவலர்தம் ''எல்லார்க்கும் பணிதல் நன்றாம்''
　　என்றவுரை பகுத்துணர்ந்து பெரியர் ஆனார்;
மேவியதோர் தந்நிலையிற் றிரியா தாங்கண்
　　மிகவடங்கி மலையினுமே பெரிதாய் நின்றார்: (6)

ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் அன்பு வாய்மை
　　உயர்நாணம் இவ்வைந்தால் சால்பு தாங்கிச்
செப்பரிய மிகுதியினால் மிக்க செய்யின்
　　செயற்கரிய தகுதியினால் அவரை வென்றார்;
இப்புவியில் ஆணுக்குங் கற்பு வேண்டும்
　　என்றதிரு வள்ளுவனார் நெறியில் நின்றார்;
தப்பரிய குறள்நெறியிற் சிறிதும் மாறார்
　　தமிழ்ப்பெரியார் திரு.வி.க. நற்பேர் வாழ்க! (7)

எது அறம் ?

இல்லறமா துறவறமா இவ்வி ரண்டுள்
　　எதுவேண்டும் எனவினவின், அறமென் றோத
இல்லறமே சாலுமெனக் குறள்நூல் சொல்லும்;
　　இந்நூலில் காமத்தை வேண்டா என்று
சொல்லியவர் முன்னின்றே இல்ல றந்தான்
　　தூயதெனச் சான்றுரைத்து நிறுவிக் காட்டி
வெல்லுதலைத் தாம்கொண்டு குறள்நூல் வாக்கின்
　　மெய்ப்பொருளை நன்குணர்ந்து விளக்கி நின்றார் (8)

காவலரும் - நாடு காக்கும் ஆட்சியாளர்　　ஒப்புரவு - பிறருக்கு உதவுதல்
சால்பு - சான்றாண்மை　　மிகுதியினால் - செருக்கால்
காமத்துப் பாலை வேண்டாவென்று கூறியவர் முன்னாள் கல்வியமைச்சர்

பெண்ணின் பெருமை

சிறுவரையும் ஒருபொருளா எண்ணச் செய்யும்
செல்வத்தைப் பெண்ணாக்கி, மடமை தீய்க்கும்
பெருவலிய கல்வியையும் ஓர்பெண் ணாக்கி,
பெறுவெற்றி, நல்லழகு, நிலம்பெண் ணாக்கி,
வருபசியை நீக்குகின்ற கூலம் மற்றும்
வறுமையையும் பெண்ணாக்கி, வாழ்வில் என்றும்
உறுதுணையாய் நல்விளக்காய் விளங்கு கின்ற
ஓரினத்தைப் புண்ணாக்கி மகிழ்வு கொண்டோம் (9)

இருகண்ணில் ஒருகண்ணைப் புண்ப டுத்தி
இயற்கைஎழில் மறுகண்ணால் காண முந்தும்
பெருமதியீர்! பெண்மைக்குப் பெருமை நல்கப்
பிந்தாதீர்! நடந்துசெலக் காலி ரண்டும்
சரிசமமா இல்லைஎனில் நொண்டி என்று
சாற்றுவரால்; சமன்செய்து வாழ்க என்றார்
பெருமைமிகு திரு.வி.க. நல்ல பெண்ணிற்
பெருந்தக்க யாவுளவோ எனுஞ்சொல் ஓர்ந்தார் (10)

இனியவை கூறல்

படிறிலதாய்ச், செம்பொருளைக் கண்டார் வாய்தான்
பகருவதாய், அன்புகலந் திருப்ப தொன்றே
படியதனில் இன்சொல்லென் றுரைக்கும் பாட்டைப்
பயிலுங்கால் பொருள் தேறேன்; தமிழ வானின்
விடிவெள்ளி திரு.வி.க. மொழியைக் கேட்டேன்
விளங்காத அக்குறளின் பொருளுணர்ந்தேன்
கடிதலிலா இன்சொல்லின் இலக்க ணத்தைக்
கண்டுகொண்டேன் இனியவையே அவர்வாய்ச்
சொற்கள் (11)

கூலம் - தானியம் ஓர்ந்தார் - ஆய்ந்து உணர்ந்தார்
படிறு - வஞ்சனை படி - உலகம்
தேறேன் - தெளிவாக உணர்ந்திலேன்

துனியுடைய ஒருசிலர்தாம் கூடி நின்று
தூய்மைக்குத் தொடர்பிலராய் விலகிச் சென்று
நனியிகந்த சுடுமொழிகள் கழறித் தம்முள்
நகுமொழிகள் பலசொல்லி நகைத்தா ரேனும்
முனிவறியார், பணிவுடையார், இன்னாச் சொல்லை
மொழிந்தறியார், அறிவுரையே உரைத்து நிற்பார்
இனியஉள வாகவுமின் னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்தல் என்றார் அன்றோ? (12)

சொல் வல்லார்

பேரூராம் சென்னைநகர் ஆலை ஒன்றில்
பெருந்துயரம் பட்டதொழி லாளர் எல்லாம்
ஈரேழின் ஆயிரவர் ஒன்று கூடி
இனிப்பொறுமை இலைஎன்று கொதித்தெ ழுந்தார்;
ஓராளும் இல்லாமல் சுடுகா டாகும்
ஒருவிரலைத் தலைவரவர் காட்டி நின்றால்;
ஆரூரர் திரு.வி.க. தலைவர் அந்நாள்
அவ்விரலை அசைத்தனரா இல்லை! இல்லை! (13)

பசிவயிறும் குழிகண்ணும் உடையா ரேனும்
பார்வையிலே சுட்டெரிக்கும் தோற்றங் கொண்டோர்,
விசைஒடிந்த உடலெனினும் ஒவ்வோர் என்பும்
வில்லாகும் அம்பாகும் வீரங் கொண்டோர்,
நசையோடு தலைவர்தரும் ஆணை கொண்டு
நாவசையாப் பொம்மைகளாய் நிற்றல் கண்டேன்;
பிசகாமல் இனிதுசொல வல்லார்ப் பெற்றால்
பெருஞாலம் விரைந்துதொழில் கேட்கு மன்றோ? (14)

துனி - பகைமை முனிவு - வெறுப்பு
ஈரேழின் ஆயிரவர் - பதினாலாயிரவர் நசை - அன்பு

புகழ்த் தோற்றம்

எய்தரிய செயல்செய்து புகழால் மிக்கும்,
எஞ்சாத பழிமிகவே இயற்றி நின்றும்,
வையகத்து மன்றதனில் தோன்றி நிற்போர்
வகைவகையாய்ப் பலருண்டு; நம்பே ராசான்
செய்யரிய செயல்செய்து தோன்றும் போழ்தே
செவ்வியநற் புகழுடனே தோன்றி நின்றார்;
உய்வகையும் நமக்குரைத்து மறையும் போதும்
உலகத்தார் உள்ளமெலாம் புகழக் கொண்டார் (15)

நடுநிலைமை

நடுநிலைமை ஒருசிறிது பிறழ்ந்தா ரேனும்
நாடாளும் அமைச்சரவை இவர்க்கும் ஆங்கண்
நடுவிருக்கும் ஒருபதவி தந்தி ருக்கும்,
நான்வணங்கும் இத்தலைவர் நயந்தா ரல்லர்;
'' நடுவிகந்த ஆக்கத்தை வேண்டேன் வேண்டேன்
நடுவொரீஇ அல்லசெய ஒவ்வேன் ஒவ்வேன்
கெடுநிலைமைக் கேகாதீர்! நன்றே செய்வீர்!
கிளந்தவெலாம் மறப்பதுவோ?'' என்றே சொன்னார்
(16)

சுருக்கத்தில் உயர்வு

இடுக்கண்கள் பலவரினும் சிரித்து நிற்பார்;
இயல்பென்பார்; அற்றேமென் றல்லல் கொள்ளார்;
கொடுக்கின்ற குணமுடைய ஒருவர் சென்று
கொள்கவெனப் பெருநிதியம் தந்து நிற்கப்
'படுத்திருக்கும் இந்நிலையில் செல்வம் ஏனோ?
பண்புடையீர்! கொள்ளே'னென் றுயர்வுங் கொண்டார்
கெடுக்கின்ற சுருக்கத்தில் உயர்வு வேண்டும்
கிழவரவர் குறள்கூறும் மானங் கொண்டார் (17)

நடுவிகந்த - நடுவு நிலைமை கடந்த
ஒரீஇ - நீங்கி அல்ல - தீயன கிளந்த - சொன்ன
அற்றேம் - பொருளிழந்தோம் சுருக்கும் - பொருள் சுருங்கிய காலம்
கொடுக்கின்ற குணமுடைய ஒருவர் -
கோட்டையூர் க. வீ. அழ. ராம. இராமநாதன் செட்டியார்

குணங்குற்றம் ஓர்தல்

பலவாகக் கிளைத்தெழுந்த கட்சிக் கூட்டம்,
பாரிலுள அகச்சமையம், அவற்றி னோடு
குலவாத புறச்சமையம், மற்றும் இங்குக்
கூட்டுகிற கூட்டமெலாம் பறந்து செல்வார்;
விலகாமல் அனைத்திடத்தும் புகுதல் கண்டு
வியர்த்திருப்பர் பக்தியெனும் கவசம் பூண்டோர்;
நலமாகும் குணம்நாடிக் குற்றம் நாடி
நடுவாக மிகைநாடி மிக்க கொண்டார் (18)

தவஞ்செய்தார்

பிறனாக்கம் காணினிவர் பொறாமை கொள்ளார்;
பேணிஅவர் பெருமைஎலாம் புகழ்ந்து பேசி
அறனாக்கம் மிகப்பெற்றார்; மறந்து நின்றும்
அணுவளவும் பிறன்கேடு சூழார்; மேலும்
உரன்ஆக்கும் தவஞ்செய்தார்; காடு செல்லார்;
உடுப்பதுவுங் காவிகொளார்; துறவும் பூணார்;
தரங்கெடுக்கும் ஆசையினால் அவஞ்செய் யாராய்த்
தங்கருமஞ் செய்துதவஞ் செய்தார் ஆவர் (19)

உயர்நட்பு

தொழிலாளர் நலங்கருதி உழைக்கும் போழ்து
தூய்மனத்துக் காந்தியிவண் வந்தார் என்று
முழுவாழ்வுத் தமிழ்ப்பெரியார் காணச் சென்றார்;
முகஞ்சுருக்கி ''எற்காணக் குருதி தோய்ந்து
பழுதான கைகளொடு வந்தாய்?'' என்று
பகர்ந்ததுமே திடுக்கிட்டார் திகைத்து நின்றார்;
தொழுதபடி ஒருசொல்லும் கூறா ராகித்
துயர்படிந்த மனத்தினராய் இல்லம் சேர்ந்தார் (20)

எற்காண - என்னைக்காண

'' அமைதிக்கே நமதுவிரல் அசையும் அல்லால்
அறியாது மற்றொன்றும், குருதி ஏது?
சுமைமனத்தர் அவர்மனத்தை மாற்றி விட்டார்!
சூதறியா நல்லுள்ள மேனும் கீழோர்
இமைநொடியில் மாற்றுவரோ? என்று சிந்தித்
தினிதிருந்தார்; நோதக்க நட்டார் செய்யின்
தமையறியாப் பேதைமையாம் கிழமை யும்மாம்;
தமிழ்நெஞ்சம் வன்சொல்லை மறந்த தன்றே (21)

தென்னாட்டில் இந்திமொழி புகுந்த காலை
திருநாட்டின் முதலமைச்சர் இவர்க்கு முன்பே
பன்னாள்கள் பழகியநல் நண்ப ரேனும்
'' பைந்தமிழ்க்குத் தீங்குசெய வேண்டா'' வென்று
முன்கூட்டி இடித்துரைத்தார், அல்லல் ஏற்றார்;
முகநகுதற் பொருட்டன்று நட்டல், நட்டார்
பின்னீர்க்கும் மிகுதிக்கண் இடித்து ரைத்துப்
பேசுதற்கே என்றகுறள் தெளிந்து நின்றார் (22)

ஈரோட்டுப் பெரியாரும் திரு.வி.க.வும்
இனிதுவப்பத் தலைக்கூடிப் பின்பு கொள்கை
வேறாகிப் பிரிந்தாலும் உள்ளும் வண்ணம்
விலகுதலே மேற்கொண்டார், என்றும் போலச்
சீராட்டிப் பேசிடுவார், ஒருகால் ஆள்வோர்
சிறைவைத்தார் பெரியாரை என்று கேட்டுச்
'' சாராட்சி நடப்பதுவோ? சரிந்து மாயும்
சமயமிதோ?'' எனக்கனன்று தலைமை ஏற்றார் (23)

சுமை மனத்தர் - தீமை சுமக்கும் மனத்தினர்
முதலமைச்சர் - ஓ. பி. இராமசாமி ரெட்டியார்

ஒருமுறை திராவிடர் கழகப் பொதுக்குழு சென்னையில் கூடியது. அக்கூட்டத்தில் அனைவரையுமே ஆட்சியாளர் சிறை செய்தனர். கொதித்தெழுந்த திரு.வி.க., 'காவல்துறை ஆணையாளர்' தடையுத்தரவைக் காட்டியுங் கூடக் கண்டனக் கூட்டத்தை வெற்றிபெற நடத்தினார்.

சென்னைநகர்ப் பெருந்திடலில் மக்கள் கூட்டம்
சிங்கமெனச் சூழ்ந்திருக்கத் தலைவர் நின்றார்
முன்புறத்தில் துப்பாக்கி வீரர் நின்றார்
முதன்மைபெறும் ஊர்காவல் தலைவர் வந்து
பின்னின்று மறுப்பாணை தந்தார்; திங்கள்
பிழம்பனலைக் கக்கியது கண்டேன் கண்டேன்
உன்னுமுனம் உடுக்கையிழந் தவன்கை போல
உதவுநட்புக் கிலக்கியமாய் வாழ்ந்து நின்றார் (24)

சொல்வல்ல நல்லறிஞர் காஞ்சி அண்ணா
துரைஇவர்தம் கருத்துரையை மறுத்து ரைப்பார்
வில்விடுக்கும் அம்பெனவே சிலகால் தாக்கி
விரிவுரைகள் ஆற்றிடுவார்; கேட்டி ருந்தும்
நல்லுள்ளம் கொண்டஇவர் நயந்து பேசி
" நல்லவரே இவ்விளைஞர் தமிழன் " என்றே
சொல்லிடுவார்; அழச்சொல்லி இடித்து ரைக்க
வல்லார்நட் பாய்ந்துகொளும் தூய நெஞ்சர் (25)

இவ்வண்ணம் வள்ளுவர்தம் வழியில் நின்ற
என்தலைவர் திரு.வி.க. வாழ்விற் கண்ட
மெய்வண்ணம் ஒருசிலவே விளம்பி நின்றேன்
மேலான மெய்ந்நெறியே அவர்தம் தோற்றம்
உய்வண்ணம் நமக்கவர்தாம் உணர்த்திச் சென்ற
உண்மைகளை மறவாமல் ஓர்ந்து நின்று
செய்வண்ணம் செயலாற்றி வாழ்வோம் வாழ்வோம்
செந்தமிழும் நம்நாடும் வாழ்க! வாழ்க! (26)

முடிப்புரை

சிறந்தபுலச் சான்றோரை ஆக்கித் தந்தால்
தென்னகமும் தேயாது வாழும் என்றால்
மறைந்துவிட்ட திரு.வி.க., மொழிக்குன் றாய
மறைமலையும் பாரதியும் உரிமை வேட்கை
உரந்தழுவும் சிதம்பரனார், கல்வி கேள்வி
உயர்கம்பன், இளங்கோவும் யாரோ சொல்வீர்
திறங்கொண்ட பலர்பலரைத் தந்தும் தெற்குத்
தேய்ந்ததுமேன்? ஆட்டுவித்தால் ஆடார் யாரே? (27)

'' ஆட்டுவிக்க ஆடாமல் நாமே ஆள
அரசுரிமை எய்தியபின் யாவ ரோடும்
கூட்டுறவு கொளல்நன் றாம் தமிழும் வாழும்
குலையாமல் தென்னகமும் வாழும் '' என்று
கூட்டமெலாம் திரு.வி.க. கூறி வந்தார்;
குறுகியநோக் கென்றுசிலர் திரித்துச் சொல்லிக்
காட்டுவதை நம்பாதீர்! தென்ன கத்தைக்
காப்பதுவே நமதுகடன் வாரீர்! வாரீர்! (28)

இவ் விழாவில் பேசிய ஒருவர் சான்றோர்களை உண்டாக்கித் தந்தால் தெற்குத் தேயாது என்றார். அவர்க்கு மறுமொழி தரும் வகையில் கவியரங்கத் தலைப்புகளாகத் தரப்பட்ட சான்றோர்களை அமைத்துப் பாடப்பட்டது முடிப்புரை.

தலைவர்: திருப்பெருந்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்
தலைப்பு: எட்டுத் தமிழ் வள்ளல் - அழகப்பர்
இடம் : அழகப்பர் கல்லூரி - காரைக்குடி
நாள் : 27—10—1957

அழகப்பர்

எண்சீர் விருத்தம்

அகம்மலர்த்தும் செந்தமிழே! உயிரே! மெய்யே!
அகிலத்து மொழிமுதலே! அன்பே! பண்பே!
புகல்கொடுத்துச் சிறியேனை ஆட்கொள் செல்வீ!
பொழுதெல்லாம் களிப்பருளும் தெய்வத் தாயே!
பகைதவிர்த்துத் தமிழ்பாடும் என்றன் நாவால்
பாரறிய அழகப்பன் புகழு ரைக்க
வகைவகுத்த சொற்பொருளால் அணியால் ஆன்ற
வளமிக்க கவிவெறிஎன் நெஞ்சில் ஏற்று! (1)

பற்றறுக்கும் துறவுநிலை பூண்டி ருந்தும்
பால்மொழியாம் தமிழ்ப்பற்றுத் துறவா உள்ளம்
பெற்றதனால் தாய்மொழிக்குத் தீமை என்றால்
பேசாத மேடையிலும் பேசு கின்ற
நற்றலைவ! கலைத்திருநாள் காணும் நல்லீர்!
நலஞ்சான்ற கவிபுனைவீர் எங்கள் நெஞ்சில்
உற்றிருக்கும் அழகப்ப வள்ளால்! அன்பின்
உளங்கனிந்த என்வணக்கம் கொள்க நன்றே (2)

உயிரே மெய்யே - உயிரும் மெய்யும் போன்ற தமிழே, உயிரெழுத்தும் மெய்யெழுத்தும் ஆகிய தமிழே.
புகல் - தஞ்சம் ஆன்ற - நிறைந்த

அவையடக்கம்

முன்னைஎழு வள்ளல்தமைச் சங்கச் சான்றோர்
முழுமையுறு செந்தமிழால் புகழ்ந்துரைத்தார்
என்னையுமோர் வள்ளல்புகழ் பாடச்சொல்லி
ஏற்றமெனக் களித்தமைக்கு நன்றி; ஆனால்
முன்னையவர் பொருள்கொண்டு, மகிழ்ந்து, வள்ளல்
முன்னின்று, விலையில்லாக் கவிதை சொன்னார்;
என்கவிக்குப் பொருளில்லை; அவனும் இல்லை
எனினும்உயர் புகழுக்கே பாடுகின்றேன் (3)

என்குலத்துப் பாவலர்தம் பனுவல் எல்லாம்
எழுவள்ளல் செவிகுளிரக் கேட்டார் அந்நாள்;
என்கவிக்குச் செவிகொடுக்க அழகன் இல்லை
ஏங்குகிறேன்; அவனுயிரைக் குடித்த காற்றே!
பொன்னுடலைச் சுவைத்தொளிர்ந்த தீயே! வானே!
புல்லர்தமைப் பொறுத்திருக்கும் நிலமே! நீரே!
தென்னகத்து வள்ளலிவன் செய்த தொண்டைச்
சிறுசெந்நா விளம்புவதைக் கேட்பீர்! கேட்பீர்! (4)

அவையடக்கப் பாடலின் பின் இரண்டடிகள் ஏற்றங் கூறுவது போலமைந்து அவையடக்கம் உணர்த்துகின்றன.

ஏற்றம் : சங்கத்தார் பொருள் பெற்றுப் பாடினர்; நான் பொருள் பெறாது பாடுகிறேன். சங்கத்தார் அரசர் முன்னின்று பாடியமையால் முகமன் உரைத்திருக்கலாம்; அழகப்பர் இல்லாதபொழுது நான் பாடுவதால் உண்மையான புகழையே பாடுகிறேன். மேலும் சங்கத்தார் கவிதைகள் விலை போகாதவை,

அவையடக்கம் : சங்கத்தார் பாடல்களிற் பொருளுண்டு; என் பாடலிற் பொருளே இல்லை. அரசர் இருந்தமையால் மகிழ்ந்து பாடினர் அப் புலவர்; அழகப்பர் இல்லாமையால் நான் வருந்திப் பாடுகிறேன். அவர்கள் பாடல் விலைமதிக்க முடியாதவை; என் கவிதைகள் எளியன. எனினும் என் புகழுக்காகப் பாடுகிறேன்.

எழுவரா? எண்மரா?

வரையாது வழங்குகொடை வள்ளல் தம்மை
வரையறுத்தார் முன்னாளில் எழுவர் என்றே;
குறையாமல் கல்விக்கே கோடி கோடி
கொடுத்துயர்ந்த அழகனுமோர் வள்ளல் ஆனான்
கரவாத பிறரெவரும் இருப்ப ரேல்இக்
காலத்தும் உளரெழுவர் வள்ளல் என்பேம்
பிறராருங் காணேமால், ஒருவன் நின்றான்
பெருங்கொடைஞர் அறுவர்க்கு யாண்டுச் செல்கேம்? (5)

ஆதலினால் முன்வகுத்த எழுவர் என்ற
எண்மாற்றி அவருடனே எண்மர் என்போம்;
ஓதுகின்ற மாணவரும் தேர்வுத் தாளில்
உயர்வள்ளல் எண்மரென எழுதிப் போந்தால்
பேதலியேம் மதிப்பெண்கள் உரிய நல்கிப்
பெருங்கொடையால் வள்ளலென யாமும் வாழ்வோம்;
ஏதமிலான் இத்துறையில் புரட்சி செய்தான்
எவரிந்த அழகப்ப வள்ள லொப்பார்? (6)

ஒரே வள்ளல்!

அன்றிருந்த கொடையாளர் எழுவர் தாமோ?
ஆயிரவர் இருந்தமைக்கு நூல்கள் சான்றாம்;
என்றாலும் வள்ளலெனும் பெயரைப் பெற்றார்
எழுவர்க்கு மேலில்லை; இற்றை நாளும்
துன்றியதம் பொருளீவார் பலர்தா மேனும்
துணிந்துரைக்கின் வள்ளலெனும் புகழைத் தாங்கி
நின்றிருக்க அழகப்பன் ஒருவ னேதான்;
நெஞ்சிருப்போர் கைவைத்தால் இதயம் சொல்லும் (7)

அரசரும் வள்ளலும்

தென்னாட்டுத் திசைதோறும் கோவில்கட்டித்
திருப்பணிகள் எனும்பெயரால் அள்ளி வீசும்
இந்நாட்டுப் பரம்பரையில் இருவர் தோன்றி
இருநிதியம் கல்விக்கே வாரித் தந்தார்;
முன்கூட்டிச் செய்தவர்நம் செட்டி நாட்டு
முதல்மன்னர்; அழகப்பர் மற்றோர் வள்ளல்;
என்பாட்டுக் கடங்காது வள்ளல் உள்ளம்
கொடைமடமென் றிருசொல்லே சொல்லத் தோன்றும் (8)

காடு கெடுத்தான்

நடப்பவர்தம் கால்வருந்த முட்கள் தைக்கும்
நச்சரவம் பலநெளியும் கொடிய காட்டைக்
கெடுத்தொழித்து நகராக்கிக் கல்விக் கூடம்
கிளைத்தெழும்பத் தானுறையும் இல்லுஞ் சேர்த்துக்
கொடுத்திருக்கும் இயல்புடையான் ஈட்டுஞ் செல்வம்
அத்தனையும் ஈத்துவக்குங் குமணன் போல்வான்
படித்துவரும் பன்னூறு மக்கள் உள்ளம்
பைந்தமிழால் அள்ளூறிப் பாடும் வள்ளல் (9)

கலைக்கோவில்கள்

அகர்முதல் நெடுங்கணக்கை ஓது தற்கும்
அடுத்தடுத்த உயர்நிலையில் கற்ப தற்கும்
மகளிருயர் கலைக்கல்வி பயிலு தற்கும்
மாணாக்கர் கலைஎழிலை அறிவ தற்கும்
தகவுடைய ஆசிரியப் பயிற்சிக் கென்றும்
தளராத உடற்கல்வி கற்றற் கென்றும்
புகலரிய விஞ்ஞானம் தொழில்நு ணுக்கம்
பொறியியல்என் றத்தனைக்கும் கோவில் கண்டான் (10)

முதல் மன்னர் - செட்டிநாட்டரசர் அண்ணாமலையார்
கொடைமடம் - அள்ளிக் கொடுப்பதில் அறியாமை

துணிவுடையான்

வணிகத்தால் அழகப்பன் அளகை அப்பன்
        வாழ்வடைந்தான் எனினும்அதில் மூழ்க வில்லை;
வணிகத்தில் பெரியதொரு இலாப மென்றால்
        வருமுன்பே அத்தொகையைக் ''கொடுத்தேன்''
                                                                        என்பான்
துணிவகத்தான் மிகப்பெரிய இலக்கம் என்ற
        தொகைக்குரிய மதிப்பெல்லாம் குறைத்து விட்டான்;
பணிகுறித்துக் கொடுத்ததொகை எண்ணு வீரேல்
        பகர்ந்ததனைச் சரிஎன்பீர் பொய்ம்மை இல்லை! (11)

பாரி இருவர்

நனிசெல்வம் ஆங்காங்குக் கல்விக் காக
        நயந்தளித்த பேருள்ளம் கண்ட நாட்டார்
நுனிமூக்கிற் சுட்டுவிரல் சேர்த்து, ''முன்னை
        நூலிலன்றி யாங்கணுமே கண்ட தில்லை!
இனிநமக்குப் பாரிஎன இருவர் கண்டோம்''
        எனவியந்தார்; அச்செம்மல் விழைவே போல
இனிதெனப்பல் கலைக்கழகம்* ஆதல் வேண்டும்
        இருநிலத்தில் அவர்புகழும் ஓங்க வேண்டும் (12)

பெற்றோரானான்

கல்லூரி வட்டத்தில் இனிதி ருந்து
        கல்விபயில் பன்னூறு மக்கள் காண்பான்
எல்லாரும் சான்றோராம் என்று கேட்க
        இனியதொரு தாயாவான்; ஆடல் பாடல்
வல்லார்போல் மாணவர்கள் நிகழ்த்துங் காலை
        வள்ளலிவன் தந்தையினும் மகிழ்வே கூர்வான்;
நல்லானை நோய்முறிக்க வீழ்ந்த போதும்
        நயவுரைகள் நகைச்சுவையில் வழங்கி வந்தான் (13)

அளகை அப்பன் - குபேரன்   பணி - கல்விப்பணி

பல்கலைக் கழகம் ஆதல் வேண்டும் என்ற கவிஞரின் எண்ணம் பிற்காலத்தில் பலித்து விட்டது,

பெரியார் புகழ்ந்தார்

முயன்றுபெறும் செல்வமெலாம் தமக்குப் பின்னர்
 முழுவுரிமை புதல்வர்க்கே ஆதல் உண்மை;
அயர்வின்றி இவனுழைப்பால் கண்ட செல்வம்
 அவனுக்கே சொந்தமெனப் பெரியார் நாவால்
நயந்துரைக்கப் பெரும்பேறு பெற்றா னேனும்
 நான்சொல்வேன்: பட்டையந்தான் அவற்கே யன்றிப்
பயன்முழுதும் நம்மக்கள் துய்க்கின் றாரால்
 பாடுதும்நாம் பாடுதும்நாம் வள்ளல் பேரே (14)

நிலையாமையுணர்ந்தவன்

நிலையாமை நிலையாமை என்று சொல்லி
 நிறைபொருளைத் தொகுப்பார்கள் வகுத்தல் காணார்;
அலைவார்கள் இனுஞ்சேர்க்க மேலுஞ் சேர்ப்பர்;
 ஆனாலும் இன்பமொரு சிறிதுங் காணார்;
அலையாழி பலகடந்தே இவனுஞ் சேர்த்தான்
 அப்படியே வகுத்தளித்தான் தனக்கொன் றில்லான்;
நிலையாமை நன்குணர்ந்தான் இவனே அன்றோ?
 நிலைத்தபுகழ் இன்பமிகக் கொண்டு நின்றான் (15)

அவனோர் கஞ்சன் !

பொருள்கொடுத்தான் மிகக்கொடுத்தான்; அதனின் மேலாப்
 புகழ்கொண்டான்; கொடைசிறிது, சிறிய ஒன்றால்
அருள்பழுத்தான் கொண்டதுதான் மிகுதி என்பேன்;
 அதிலென்ன வியப்புளதோ? மேலும் அன்னான்
ஒருவகையில் கஞ்சனெனக் குறையும் சொல்வேன்;
 உவந்தளித்தான் நிதியமெலாம், உண்மை; ஆனால்
வருபுகழில் சிறிதேனும் பிறர்க்கீந் தானோ?
 வருகின்ற புகழெல்லாம் வைத்துக் கொண்டான் (16)

அழகப்பர் கல்லூரிகளுக்கே செல்வமெலாம் சேர்வதால் அச்செல்வம் அழகப்பருக்கே சொந்தமாகிறது என நகைச்சுவைபடப் பெரியார் பேசினார்.

எவ்வுயிர்க்கும் அருளாளன்

வாடுபயிர் காணுங்கால் வாடி னேனென்
றுளங்கனிய வாய்மொழிந்தார் வடலூர் வள்ளல்;
ஆடுமலர்க் கொடிகண்ட மற்றோர் வள்ளல்
அதுபடரத் தேர்தந்து படர்து டைத்தான்;
சாடுபுயல் வீசுகையில் நமது வள்ளல்
தான்வளர்த்த செடிகளெலாம் வீழக் கண்டு
வாடியதை நாமுணர்வோம்; எவ்வு யிர்க்கும்
வள்ளலென்போர் இரங்கியருள் செய்வர் போலும் (17)

வள்ளல்களை வென்றான்

பாரிவிடும் தேரதனால் வாழ்வு பெற்ற
படர்முல்லைக் கொடிஒன்றே; செல்வம் எல்லாம்
வாரிவிடும் அழகப்பன் தந்த வீட்டால்
வாழ்வுபெறும் பூங்கொடிகள் கணக்கில் உண்டோ?
சோரிவிடத் தலைதந்தான் குமணன் என்பர்;
சொல்லரிய பொருளெல்லாம் கல்விக் காக
மாரிபடத் தந்ததன்மேல் வாழ்வே தந்தான்
மனமுள்ளோர் இவன்கொடையின் அருமை
காண்பர் (18)

படுபெயலால் மிகநனைந்து குளிரால் வாடிப்
பதைபதைத்து நடுநடுங்கக் கண்டு, நெஞ்சு
துடிதுடித்தே அடடா ஓ! என்று பேகன்
துய்யமயில் ஒன்றுக்கே ஈந்தான் போர்வை;
கொடையழகன் பலமயில்கள் கற்ப தற்குக்
குடியிருக்கும் தன்வீட்டை ஈந்தான் கண்டோம்;
கொடைமடத்தால் உளம்பெரிது பேக னுக்கு,
கொடுப்பதிலே உரம்பெரிதே அழக னுக்கு (19)

படர் - துன்பம் சோரி - இரத்தம் மாரிபட - மழை தோற்க

தமிழ்நாடு உலகோடு சமம்

வண்மைமிகும் ஆய்தன்னால் நமது தெற்கு
வடக்கோடு சமமாக நின்ற தென்றார்;
உண்மையிது; நானொன்று துணிந்து சொல்வேன்;
உறங்கினுமோர் கொடைக்கனவே காணும் நம்பன்
வண்மையினால் உலகோடு சமமே என்பேன்;
வடக்கென்ன கிடக்கட்டும் என்று ரைப்பேன்;
பெண்மையுளார் அஞ்சிடுவர் ஆண்மை கொண்டேன்
பேசுகின்றேன் பாடுகின்றேன் மறுப்பும் உண்டோ? (20)

மாசு துடைத்தேன்

கொடைத்திறத்தால் புகழ்கொண்டான் பாரி வள்ளல்
குவலயத்தில் அவன்புகழே விஞ்சக் கண்டு
படைத்திறத்தால் முடியரசர் வேந்தர் மூவர்
பாரியின்மேல் அழுக்காறு கொண்டு கோட்டைக்
கடைத்திறப்பு நிகழாமற் சூழ்ந்து நின்றார்;
கண்டபயன்? மாசொன்றே! கோட்டை யூரன்
கொடைச்சிறப்பால் அரசர்சிலர் அழுக்கா றுற்றார்
மாசுற்றார் என்கின்ற கொடுஞ்சொற் கேட்டேன் (21)

வள்ளலுக்கு முடியரசர் விளைத்த தீமை
வடுவாக அமைந்ததுவே! உலக மக்கள்
எள்ளலுக்கும் பொருந்தியதே! என்று நெஞ்சில்
எழுகின்ற பரிவால்அம் மாசு நீக்க
வள்ளல்புகழ் முடியரசன் பாடு கின்றேன்,
வண்டமிழாற் பாத்தொடுத்துச் சூட்டுகின்றேன்;
மள்ளர்மிகு படைவலத்தாற் படைத்தார் மாசு;
மகிழ்ந்தளிக்கும் தொடைநலத்தால்
துடைத்தேன் மாசு (22)

கடைதிறப்பு என்பது எதுகை நயத்திற்காகக் கடைத் திறப்பு என நின்றது (கதவு திறத்தல்)

மள்ளர் - வீரர்   தொடை - தொடைகள் மிகுந்த பாநலம்

பண்பாளன்

இறையன்பு நிறைமனத்தன் எனினும் தந்தை
    எனுந்தேவே தொழுதெழுவான்; உற்ற போது
நிறையன்பு கொண்டவரை, ஊக்கந் தந்து
    நிலைநிற்கச் செய்தவரை மறவா நன்றி
யறிவுடையன் என்பதனை விடுதி காட்டும்;
    அரசியலில் பிறதுறையில் ஆன்ற சான்றோர்
செறிநண்பு கொண்டமையைப் படங்கள் காட்டும்;
    சிரித்தமுகம் அவன்மனத்துத் தூய்மை காட்டும் (23)

அனைத்தும் ஈந்தான்

அள்ளியள்ளி வழங்குதற்குக் கையை ஈந்தான்
    அழகாகப் பேசுதற்கு வாயை ஈந்தான்
உள்ளமெனும் ஒருபொருளை உரத்துக் கீந்தான்
    உடம்பினையும் கொடுநோய்க்கே ஈந்தான் அந்தோ!
வெள்ளமென வருநிதியம் வாழும் வீடு
    வினைமுயற்சி அத்தனையுங் கல்விக் கீந்தான்
உள்ளதென ஒன்றில்லை அந்தப் போதும்
    உயிருளதே கொள்கவெனச் சாவுக் கீந்தான் (24)

அழகப்பா நகரம்

சாந்துணையும் ஈந்திருந்தோன் புகழைச் சாற்றச்
    சான்றோர்கள் பலர்வேண்டும்; ஒருவன் என்னால்
ஆந்துணையோ? சிலபாடல் முற்றுஞ் சொல்ல
    அமைவாமோ? காவியமே சிறிது சாலும்;
போந்துள்ள பெருமக்காள்! உம்மை ஒன்று
    போற்றிமிக வேண்டுகிறேன்; இந்த வட்டம்
சூழ்ந்துள்ள, பகுதியையும் ஒன்றே ஆக்கி
    அழகப்பன் நகரெனப்பேர் சூட்டு வீரே (25)

★

உற்றபோது - துயருற்றபோது

அழகப்பர் நகர் எனப் பேர் சூட்டும் கவிஞரின் இவ்வெண்ணமும் பலித்து விட்டது.

இப்பாடல்களைக் கேட்ட அடிகளார் முடிவுரையில் உணர்ச்சி வயப்பட்டு அழுது விட்டார்.

[illegible]

தலைப்பு: புதியதோர் உலகு - அரசியல் அறிஞன்

இடம் : வானொலி நிலையம் - திருச்சி

நாள் : 14—4—1958 விளம்பி ஆண்டுப் பிறப்பு

அரசியல் அறிஞன்

கலிவெண்பா

கூடிக் கவியரங்கம் கூர்ந்து செவிமடுக்க
நாடி இவண்வந்தீர்! நற்றலைமை ஏற்றுள்ள
*தூத்துக் குடிமுத்தே! தூய கவிபுனைவீர்!
ஏத்தி வணங்கி இயம்புகிறேன் என்கவிதை;

இல்லாள் ஏக்கம்

''கூரை பிரிந்ததனால் கொட்டுமழை அத்தனையும்
நேரே புகுந்து நிறைந்ததுகாண் நம்மில்லில்
ஈரமிகு மண்சுவர்தான் எத்தனைநாள் தாங்கிவரும்?
ஓரங் கரைந்தே ஒருபக்கஞ் சாய்ந்ததெனச்
சொல்லாத நாளில்லை சொல்லிப் பயனில்லை!
கல்லாகிப் போனீரோ? கற்பனையில் வாழ்கின்றீர்?
ஊரெல்லாம் இப்படியா உங்களைப்போல் வாழ்கின்றார்?
யாரிடம்போய் நானழுவேன்!'' என்றழுதாள் என்மனைவி:

---

* தூத்துக்குடி முத்து - தூத்துக்குடி வ.உ.சி. கல்லூரி முதல்வராக இருந்த பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன்

தூற்றாதே வாழ்க்கைத் துணைவியுனை வேண்டுகிறேன்;
*நேற்றே விளம்பி நெடுமூச்சு வாங்கவைத்தாய்!

இன்று விளம்பி எடுக்காதே என்னுயிரை!
ஒன்று திரண்டிங் குருவாகும் கற்பனையால்

புத்துலகஞ் செய்யப் புறப்பட்ட பாவளத்தைக்
கத்திக் கெடுக்காதே கட்டழகி எட்டியிரு!

என்றுவாய் மூடவில்லை, ஏந்திழையாள் புன்னகைத்து,
''நன்று கவிமணியே! நான்விலகி நிற்கின்றேன்,

வீட்டைப் புதுக்க விதியில்லை, முன்னின்று
நாட்டைப் புதுக்கவழி நாடுகிறீர்! அவ்வழியைத்

தெள்ளத் தெளிவாத் தெரிவை எனக்குரைப்பீர்!
உள்ளத் திருத்தி உணவை மறந்திருப்போம்''

என்றாள் அருகிருந்தாள்; என்னுயிரே! கூறுவன்கேள்!
பொன்றா நலம்பயக்கும் புத்துலகங் காண்பதெனில்

புத்துலகம் காணும் வழி

மாசு மறுவகற்றி, மாண்பை மிகப்பெருக்கிக்,
காசு பணங்கொழிக்கக், கல்வி நலஞ்செழிக்க,

மேழித் தொழில்சிறக்க, மீக்கூர் பசிபறக்க,
ஆழிக் கடல்வணிகம் ஆயிரம்பல் லாயிரமாய்ப்

பல்கிவர வேண்டுமடி! பாட்டால் முடிவதுவோ?
சொல்லும் வினைமுடிக்க நல்லரசே வேண்டுமடி!

புன்மைச் செயலொழித்து நன்மை புகவிடுத்தால்
உண்மைப் புதுவுலகம் உண்டாகும் ஈதுண்மை;

ஆள்வோர் புகுத்துசெயல் அத்தனையும் நன்றேஎன்
றாள்வோரே தீர்ப்பளித்தல் ஆமோ? அரசியலில்

விளம்பி - சொல்லி
*நேற்று ஏவிளம்பி, இன்று விளம்பி ஆண்டு என்னுங் குறிப்புங் காண்க.

வல்லவராய் நாளை வருவதெலாம் காண்கின்ற
நல்லவராய்க் கல்வி நலங்கொண்ட பேரறிஞர்

சிந்தித்துச் சீர்தூக்கிச் செப்புகிற நல்லுரையை
வந்தித்துப் போற்றி வரவேற்க வேண்டுமடி!

''ஆள்கின்ற நாமே அறிஞரிவர் சொற்கேட்டால்
தாழ்வன்றோ?'' என்னும் தவறான எண்ணத்தால்

புத்துலகம் காண்பதில்லை; புற்றுலகங் காட்டிவிடும்
தத்தைமொழி! என்றேன்; தடுத்து நிறுத்தி,

''அறிஞர் புகழ்பாடல் ஏனத்தான்? நன்கு
புரியும் படியாப் புகன்றிடுவீர்'' என்றுரைத்தாள்;

வானொலியார் கட்டளை

கண்ணழகி! வானொலியார் கட்டளைதான், புத்துலகம்
பண்ணுதற்கு நல்லறிஞன், பாவல்லான், விஞ்ஞானி,

ஏருழவன், வாணிகன், இத்தகையார் தம்பங்கில்
பேரறிஞன் பங்கிசைக்கப் பேணிக் கொடுத்ததனால்

பாடுகின்றேன் என்றதும்,அப் பாவை விழிசிவந்து,
''நாடு புதுமைபெற நங்கையரைத் தள்ளிவிட்டீர்!

புத்துலகில் பெண்ணைப் புதைத்துவிட்டீர்!'' என்றெழுந்தாள்;
இத்தவறு நானோ இழைத்தேன்? கனிமொழியே!

எய்தவனை நோகா தெனைக்கடிந்தாய்! வானொலியார்
செய்தபிழைக் கென்செய்வேன்? சேயிழையே! சற்றுக்கேள்!

அறிஞன் இல்லா அரசு

பொற்சிலம்பை விற்கவந்த பூம்புகார்க் கோவலனைப்
பொற்கொல்லன் சொற்கேட்டுப் பொல்லாக் கொலைசெய்து

பாண்டியன் செங்கோல் பழுதுபடக் காரணமென்?
ஆண்டோர் அறிஞனிலாக் காரணமே ஆகும்;

அறிஞன், கவிஞன், விஞ்ஞானி, உழவன், வாணிகன் என்பன வானொலியார் தந்த தலைப்புகள்.

அரசியலில் அறிஞர்

அறிவுடையோன் நல்லா றரசேகின் நல்ல
நெறியுடைய நாடாகும் நேரிழையே! முன்பிருந்த

ஆள்வோர் குடிகளிடம் அண்டி வரிவாங்கி
வாழ்முறைகள் கூறி வழிசெய்தார் அன்றறிஞர்;

தம்முட் பகைகொண்ட தார்வேந்தர் போர்தவிர்த்துச்
செம்மை நெறிநடக்கச் செய்தார்கள் அன்றறிஞர்;

மாதே அரசியலில் மாண்புடன் ஆள்பவர்கள்
தீதிலா யாழுக்குத் தெள்நரம்பே போல்வார்கள்,

வீணை நரம்பை மிழற்ற விரல்வேண்டும்,
ஆணை செலுத்தும் அரசுக் கிவர்வேண்டும்,

பாட்டுச் சிதையாமல் பண்படுத்தி இன்புறுத்திக்
காட்டும் இலக்கணமாய்க் காவல் புரிவார்கள்,

காதல் வளர்ந்தொளிரக் கண்பார்வை எப்படியோ
ஓதும் அரசுக் குயர்அறிஞர் அப்படியாம்;

அரசியல் போலிகள்

இந்நாட் டரசியலும் இன்னுந் தலைசிறந்த
எந்நாட் டரசியலும் எண்ணிஎண்ணிக் கற்றிருப்பார்

கல்விச் சிறப்பிருக்கும் கற்றபடி பேச்சிருக்கும்
இல்லை இவர்க்குநிகர் என்னும் படியிருக்கும்

ஆனால் அரசியலில் ஆளும் பொறுப்பேற்கப்
போனாலோ அத்தனையும் போயொழியும், அப்பதவி

காத்துச் சுவைத்திருக்கக் கற்பனையும் சூழ்ச்சிகளும்
மூத்துத் தலைதூக்கும் மூளை குழம்பிவிடும்

வேண்டியவர் வேண்டாதார் வேண்டி அலைந்திடுவர்
ஈண்டவரால் புத்துலகம் காண்டல் எளிதாமோ?

வல்லவராய் மட்டும் வருபவரால் ஏதுபயன்?
நல்லவராய் நாட்டு நலம்விழைவார் வேண்டும்?

குடிஎன்றால் கள்ளென்று கூறும்அறி வாளர்
படிசிறக்க ஆளப் பயன்படுதல் இல்லை;

அரசென்றால் சுற்றும் மரமென்பார் தாமும்
அரசு செலுத்துதற் காகாரே! உண்மைக்

குடியரசின் நற்பொருளைக் கூர்த்துணர்ந்தார் நல்ல
படியரசை ஆளப் பயன்படுவர் மாமயிலே!

அறிஞர் கடமை

ஆதலினால் அவ்வறிஞர் ஆசை பதவிஎனும்
போதைகளில் சிக்குண்டு போகாமல், அஞ்சாமல்,

பாழும் அடிமைப் பழிசுமந்து தந்நலமே
வாழும் முறையாலே வால்பிடித்து வாழாமல்,

நாட்டு நலங்கருதி, நாவீறு மிக்குயர்ந்து,
கேட்டுச் செயலொழித்துக், கீழ்மைக் குணமொழித்துச்,

சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சிந்தனையில் காண்பவற்றை
முந்திப் படைத்தரசை முன்னேற்ற வேண்டுமடி!

அன்றே புதுவுலகம்! அவ்வுலகில் நாமரசர்!
என்றேன்; ''அறிஞரிலே அத்தகையார் உள்ளனரோ?''

என்னுமோர் ஐயம் எழுப்பினள் என்மனையாள்;
இன்னும் இருக்கின்றார் எத்துணையோ பேரென்றேன்;

அவர் யார்?

''ஓரிருவர் சொல்லுங்கள் அத்தான்!'' எனவுரைத்தாள்;
யாரெனநான் ஈங்குரைத்தல் நன்றன்று மற்றொருநாள்

அப்பெயரைச் சொல்கின்றேன் என்றேன்; முகஞ்சுழித்துத்
''தப்பென்ன? சொல்''கென்றாள்; சத்தமின்றிக் காதருகே

பேர்சொன்னேன்; மாமழையின் பேரருளால் என்வீட்டில்
நீர்சொட்டக் கண்விழித்தேன் நேற்று.

தலைப்பு : தமிழ் வாழ்வு

இடம் : எழுத்தாளர் மன்றம் - மதுரை

நாள் : 28—9—1958

தமிழ் வாழ்வு

எண்சீர் விருத்தம்

தமிழ்பழுத்த சான்றோரும் மன்னர் தாமும்
சங்கத்தால் தமிழாய்ந்த கூடல் தன்னில்
தமிழ்வளர்க்கும் எழுத்தாளர் மன்றத் துள்ளோர்,
சாற்றினிமைக் கவிபுனையும் கவிஞர் கூட்டம்,
தமிழ்த்துணையே கடவுள்துணை என்றி றைஞ்சும்
தவமுனிவர், நாவலராம் எங்கள் தோழர்,
தமிழ்திளைக்கும் மதுரைநகர்ச் சான்றோர் மாதர்
அனைவர்க்குந் தலைதாழ்த்தி வணங்கு கின்றேன் (1)

நம் நாடு

தென்பொதிய மலைப்பிறந்து முல்லை தோய்ந்து
தெருவெல்லாம் மணம்பரப்பும் தென்றல் நாடு;
தொன்மைமிகு கடல்மூழ்கிக் குளித்தெ டுத்துத்
தூயமணி முத்தாரம் அணியும் நாடு;
வன்மைகொடு எவர்வரினும் போர்வாள் தாங்கி
வாகையுடன் முரசொலியை முழக்கும் நாடு;
மென்மைமிகு தமிழ்எழிலை வளர்க்கும் மன்றம்
மேலோங்கும் நம்நாடு தமிழநாடு (2)

தவ முனிவர் - அரங்கில் இருந்த குன்றக்குடி அடிகளார்
நாவலர் - அரங்கில் இருந்த திரு. நெடுஞ்செழியன்

முல்லை, தென்றல், முத்தாரம், போர்வாள், முரசொலி, எழில், மன்றம், நம்நாடு, தமிழ்நாடு என்னும் இதழ்களின் பெயர்களும் தோன்றப் பாடியது.

இன்றைய நிலை

இந்நாட்டைத் திராவிடநா டென்றுஞ் சொல்வர்
    இயல்புடைய நல்லறிஞர்; இந்த நாட்டில்
முன்கூட்டி மூத்தகுடி தமிழர் என்போர்
    நாகரிக முதிர்ச்சியினில் வாழ்ந்த நல்லோர்
இன்பூட்டும் தமிழ்வாழ்வைப் பாடுங் காலை
    இதயத்தால் பூரித்தேன்; ஆனால் இன்று
பின்பாட்டுப் பாடுகிற தமிழன் வாழ்வைப்
    பேசுதற்கும் நாணுகின்றேன் கூசு கின்றேன் (3)

இருவேறு வாழ்வு

உயிர்பெரிதா ? உன்மானம் பெரிதா ? என்றால்
    உயிர்சிறிது மானந்தான் பெரிதே என்பான்;
உயிர்கொடுத்தும் தன்மானம் ஒன்றே காப்பான்
    ஒருவாழ்வே தமிழ்வாழ்வு; குறளின் வாழ்வு;
துயர்வருமேல் மானத்தை விலையாக் கூறித்
    துணிமணிகள் உணவுவகை நிறையப் பெற்று
வயிறுவளர்க் குந்தொழிலால் உயிரைப் பேணி
    வாழ்வதுவா தமிழ்வாழ்வு? மனுவின் வாழ்வு (4)

தன்னினத்தின் ஒருமகனைத் தமிழன் தன்னைத்
    தருக்குடையான் பிறநாட்டான் இழித்து ரைத்தால்
என்னினத்தை இகழ்ந்தவனை விட்டு வையேன்
    என்றெழுந்த மறவாழ்வே தமிழ வாழ்வு;
தன்னலத்தைத் தனிப்புகழைப் பணத்தைக் காசைத்
    தக்கபடி காப்பதற்குச் சூழ்ச்சி செய்து
தன்னினத்தை மாற்றார்க்குக் காட்டிக் காலைத்
    தாங்குவதோ தமிழ்வாழ்வு? ஈன வாழ்வு; (5)

ஒருகடவுள் ஒருசாதி என்ற பாங்கில்
ஓரினமாய், அயலவரும் உறவாய் நண்பாய்ப்
பெருமையுடன் தமிழ்மொழியை நாட்டைப் பேணிப்
பீடுபெற வாழ்வதுவே தமிழ வாழ்வு;
பெருகுதொகைக் கடவுளரும், உயர்வு தாழ்வு
பிறவியினால் பேசுகின்ற எண்ணில் சாதிக்
குறுமனமும், பேதைமையும் அடிமைப் பண்பும்
கொள்வதுவோ தமிழ்வாழ்வு? கொடுமை வாழ்வு (6)

எது தமிழ் வாழ்வு ?

நம்பெயரில் தமிழிருத்தல், ஆடல் பாடல்
நாம்காணும் நிழற்படங்கள் தமிழைக் காட்டல்,
செம்மையுறு திருமணத்தில் தமிழை ஓதல்,
செய்தித்தாள் நற்றமிழை எழுதிக் காட்டல்,
நம்மினத்தார் உழைப்பிலுருப் பெற்ற கோவில்
நல்லதமிழ்ப் பாட்டொலியே முழங்கச் செய்தல்,
நம்பிள்ளை பயில்கல்வி தமிழாய் நிற்றல்,
நாடெல்லாம் தமிழாயின் தமிழ வாழ்வு (7)

எத்துணையர் தமிழ்ப்பெயரைத் தாங்கி யுள்ளார்?
எவரேனும் ஒரிருவர் தமிழ்ப்பேர் சொன்னால்
பித்தரென ஏசுவதும் கட்சி சார்த்தித்
தி.மு.க. என்றிகழ்ந்தும் பேசல் கண்டோம்;
முத்தமிழும் தி.மு.க. சொத்தா என்ன?
முளைத்தபிற கட்சிகளில் தமிழர் இல்லை?
கொத்தடிமை மனப்போக்கால் அயன்மொ ழிக்கே
கும்பிட்டுத் திரிவதுவோ தமிழ வாழ்வு? (8)

முளைத்த பிற கட்சிகளில் தமிழர் இல்லை என்பது வினாவும் விடையுமாக அமைந்துள்ள நயம் காண்க.

வானொலியில் இசையரங்கில் தமிழ்தான் உண்டா?
வளங்கொழிக்கும் நிழற்படத்தின் பேச்சில் பாட்டில்
தேனமிழ்தத் தமிழுண்டா? பழிக்கக் கண்டோம்;
தெளிவின்றி ஒன்றிரண்டு தமிழைச் சொல்லும்;
ஏனென்று கேட்பதற்குத் தமிழர் உண்டா?
எடுத்துரைப்பார்க்(கு) அத்துறையில் இடமே யில்லை!
கானின்ற அத்திப்பூ பூத்தாற் போலக்
காண்கின்றோம் ஒன்றிரண்டு தமிழ்ப்ப டங்கள் (9)

வாழ்த்தொலிகள் மிகுகின்ற திரும ணத்தில்
வடமொழியாம் செத்தமொழி சுமந்து செல்லும்
காழ்ப்புமிகும் மொழிப்பகைவர் புலம்பல் நன்றோ?
கண்கெட்டுத் திரிவதுவோ? வேற்றி னத்தைத்
தாழ்த்துகிறேன் எனக்கருதேல்; அவ்வி னத்தார்
தமிழ்த்தலைவர் தலைமைகொள மணங்கொள் வாரோ?
தாழ்த்துவது நாமல்லேம்; நம்மி னத்தைத்
தாழ்த்துகிறார்; தாழ்வதுவோ தமிழ வாழ்வு? (10)

செய்தித்தாள் நடத்திவரும் திருக்கூட் டத்தார்
செய்துவரும் மொழிக்கொலையை நினைத்தால் நெஞ்சம்
வெய்துயிர்த்துச் சாவதன்றி வழியே யில்லை;
வேண்டுமெனக் கொலைசெய்யும் இதழ்கள் தம்மைக்
கொய்தெறிய மனமின்றி நாமே காசு
கொடுத்தவற்றை வளர்க்கின்றோம்; துணிந்தெ ழுந்து
செய்யதமிழ் இதழ்நடத்த வருவோர்க் காணின்
சிரித்தொதுக்கி விடுவதுவோ தமிழ வாழ்வு? (11)

கான் நின்ற - காட்டில் நின்ற காழ்ப்பு – முற்றிய
வெய்துயிர்த்து - பெருமூச்சு விட்டு

தமிழும் கடவுளும்

சிவபெருமான் மனைவியுடன் முருகன் என்னும்
சிறுவனையும் உடன்கொண்டு மதுரை நாட்டில்
உவகையொடு தமிழ்மொழியின் சுவையைக் கூடி
உண்ணுதற்கே அவதரித்தார் என்பர் சைவர்;
தவமுனியாம் திருமழிசை பாடல் கேட்டுத்
தண்டமிழின் பின்சென்றான் திருமால் என்பர்;
இவரெல்லாம் சமயத்தில் தமிழைக் கூட்டி
இனிதாகப் பேசிடுவார் ஏற்றங் கொள்வார் (12)

கோவிலுக்குள் தமிழ்மொழியைப் புகுத்தல் காணின்
கொதித்தெழுவார் மேற்படியார்; முதலில் நின்று
தேவனுக்குத் தமிழ்சொல்லல் தீமை என்பார்:
தேவருக்குப் பாடையுண்டு அதைவி டுத்துச்
சீவனிலாத் தமிழ்சொன்னால் செத்தோம் என்பார்;
சிவன்மாலும் செத்தொழிவார் என்பார் அந்தோ!
கூவுகிற இக்குரற்குச் செவிகொ டுத்துக்
குலைவதுவோ தமிழ்வாழ்வு? ஆய்ந்து சொல்வீர்! (13)

அரசியல் மொழியில்

பொதுமொழியாம் எனும்பேரால் வளமே யில்லாப்
புதுமொழியைச் சிறுமொழியைப் பள்ளி தோறும்
புதுவழியில் புகுத்துகின்றார் இந்த நாட்டில்!
புன்மொழியின் அடிமைகளாய்ப் புத்தி கெட்டுக்
கதியற்றுப் போவதுவோ தமிழர் எல்லாம்?
கையற்றுப் போவதுவோ தமிழின் செல்வம்?
மதுநிகர்த்த செந்தமிழின் தூய்மை எல்லாம்
மாய்வதுவும் தேய்வதுமோ தமிழ வாழ்வு? (14)

பாடை - பாஷை என்பதன் திரிபு

எல்லைக்கோட்டில்

கயலொடுவில் புலிக்கொடியை இமயக் கோட்டில்
கட்டிஅதன் எல்லைவரை தமிழர் ஆண்டு
வியனுலகில் புகழ்நாட்டி வீர வாழ்வில்
வியப்பூட்டி வாழ்ந்ததுவே தமிழ வாழ்வு;
அயலவர்க்கு வேங்கடத்தைப் பறிகொ டுத்தும்
ஆண்மையொடு வாய்வீரம் பேசி நின்று
செயலற்றுத் தேவிகுளப் பகுதி தந்து
தேம்புவதே இன்றுள்ள தமிழ வாழ்வு (15)

இலக்கியத் துறையில்

பாண்டியநன் னாட்டகத்துச் சங்கங் கண்டு
பாவேந்தர் கோவேந்தர் ஒன்று கூடி
ஈண்டுபுகழ்த் தமிழாய்ந்து மொழியைப் பேணி
இலக்கியங்கள் படைத்ததுமுன் தமிழ வாழ்வு;
கூண்டிலுறு மொழியாக்கிக் கொடுமை செய்து
குறைமதியர் காவலராய்க் கூடி நின்று
வேண்டியதை இலக்கியமென் றெழுதிக் கொட்டி
விளம்புவதே இன்றுள்ள தமிழ வாழ்வு (16)

போர்த்துறையில்

கைவேலைக் களிற்றின்மேற் பாய்ச்சி நின்று
கடுகிவரும் வேழத்தை எதிர்க்க வேண்டி
மெய்வேலைப் பறித்தெடுத்து நகைத்து நின்று
மேவாரை வென்றதுதான் தமிழ வாழ்வு;
மெய்வீரன் ஒருவனுடன் எதிரில் நிற்க
மிகநடுங்கி மரங்களிடை மறைந்து நின்று
பொய்வீரங் காட்டுகிற புன்மை யெல்லாம்
புகழ்மிக்க தமிழ்வாழ்வோ? வேறு வாழ்வாம் (17)

கற்பு நெறியில்

ஐவருக்குப் பத்தினியாய் இருந்துங் கூட
அயலான்மேல் ஆசையுள தென்றுரைத்த
மைவிளைக்கும் கண்ணுடையாள் கற்பின் போக்கு
மாண்புடைய தமிழ்வாழ்வா? வெட்கம் வெட்கம்!
கைவிளைத்த பொருளெல்லாம் பரத்தைக் காக்கிக்
கணவனவட் பிரிந்திருந்தும் தனது நெஞ்சில்
மொய்விளைக்கும் நிறைகாத்து வாழ்ந்த எங்கள்
முன்னையவள் கற்பன்றோ தமிழ வாழ்வு! (18)

கொலையுண்டான் காதலன்தான் என்ற செய்தி
கூர்வேலாய்த் தைத்தலுமே செல்வ மெல்லாம்
நிலையுண்ட அறச்செயலுக் காக்கித் தூய
நெறிநின்றாள் மாதவித்தாய்! விஞ்சு காம
வலையுண்ட இந்திரனைத் தழுவி நின்ற
வடிவழகி அகலிகையும் மேன்மை பெற்றாள்,
துலைகொண்ட கோல்போல ஆய்ந்து காணின்
தூயதமிழ் வாழ்வுதனைத் தெரிந்து கொள்வீர் (19)

ஒருமை கொள்க !

அரசியற்கும் பொருளியற்கும் சாதி கட்கும்
அப்படியே மொழியியற்கும் ஒவ்வோர் கட்சி
பரவிவரக் காண்கின்றோம், ஒன்றுக் கொன்று
பலங்கொண்டு தாக்குவதும் காணு கின்றோம்
விரவியிவை வளருவதால் தமிழர் வாழ்வில்
விளைபயன்தான் ஒன்றுண்டோ? அனைத்துங் கூடி
ஒருநிலையாய் ஓரமைப்பாய் இயங்கக் கண்டால்
உளதாகும் தமிழ்வாழ்வு; இன்றேல் தாழ்வே (20)

காட்டுக வீரம் !

வேலெடுத்துப் போர்தொடுத்த வீரம் எங்கே?
வெங்குருதி வாளெங்கே? தோள்கள் எங்கே?
கோலெடுத்த பேரெல்லாம் ஆள வந்தார்
கொட்டாவி விட்டபடி தூங்கு கின்றாய்!
மாலுடுத்த தமிழ்மகனே! மானம் எங்கே?
மயங்காதே விழி! எழு! பார்! உலகை நோக்கு!
கால்பிடித்து வாழ்வதுவோ தமிழ வாழ்வு?
கானத்துப் புலிப்போத்தே வீரங் காட்டு! (21)

தலைவர்: புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார்

தலைப்பு: குறிஞ்சி

இடம் : அண்ணல் சுப்பிரமணியனார் மணிவிழா
புதுக்கோட்டை

நாள் : 19—10—1958

குறிஞ்சி

கலிவெண்பா

பாண்டி எமக்களித்த பாரதி தாசனெனும்
பாண்டியனே! எங்கள் பரம்பரைக்கு நற்றலைவா!
சார்ந்து கவியரங்கில் தண்டமிழால் பாப்புனைவீர்!
ஆர்த்திங்கு வந்த அவையோரே! என் வணக்கம்;

வள்ளல் மலை

தூய மனத்தொண்டர் சுப்ரமண்யத் தோன்றல்தமை
மேய புகழ்போல மேலோங்கு நல்லமலை;
பொன்னாடை போர்த்துப் பொலியுமவர் தோற்றம்போல்
மின்னாடு மேகங்கள் மேற்போர்த்த பச்சைமலை;
பண்ணிசைக்கும் வண்டினஞ்சேர் பைம்பொழில்கள் சூழுமலை;
அண்ணலார் நெஞ்சம்போல் தண்ணென் றிருக்குமலை;
வண்ண மலர்தோய்ந்து வாசம் பரிமாற
நண்ணும் குளிர்தென்றல் நாடோறும் வீசுமலை;

வள்ளல் கரம்போல மாணிக்கம் முத்தெல்லாம்
அள்ளி இறைக்கின்ற வெள்ளருவி ஆர்க்குமலை;

வந்தார்க்குத் தந்து மனங்குளிரச் செய்வதற்கு
முந்துவார் போல முகில்குளிரச் செய்யுமலை;

காட்சி

அந்த மலைச்சாரல் ஆழச் சுனையாட
வந்தேன் ஒருநாள்; வடிவழகி ஆங்கொருத்தி

வேங்கைமரத் தின்கீழ் விளையாடும் தோழிகளை
நீங்கித் தனியிடத்தில் நின்றிருந்தாள்; அன்னவள்தான்

வார்த்தெடுத்த பொற்சிலையோ? வானத்து வெண்ணிலவைப்
பேர்த்தெடுத்துச் செய்தஒரு பெண்ணுருவோ? மின்கொடியோ?

தேனார்ந்த தாமரையும் செவ்வாம்பல் மென்மலரும்
கானார்ந்த நீலக் கருங்குவளைப் போதிரண்டும்

எள்ளின் மலரும் எழில்மகிழம் பூவுடனே
வெள்ளைநிற முல்லைஅர விந்தத்தின் மொட்டிரண்டும்

செங்காந்தட் பூவிரண்டும் சேர்ந்து மலர்ந்திருக்கும்
எங்கெங்கும் காணா இளவஞ்சிப் பூங்கொடியோ?

ஆடுமயிற் சாயலுடன் அன்னத்தின் மென்னடையும்
கூடும் கிளிமொழியின் கூட்டுப் படைப்பாவாள்;

சிற்பி மனத்தகத்துக் கற்பனையாற் காண்பதன்றிப்
பொற்பின் திருவுருவைப் பூரணமாச் சிற்றுளியால்

காட்ட இயலாதே! காவியமும் ஓவியமும்
போட்டியிட்டுத் தோற்பதன்றிப் பொற்பெழுதப் போகாத

கண்ணுக் கினியாளைக் கண்டேன் விழிவழியே
நண்ணிக் கலந்துளத்து நானானாள்; கட்டுண்டேன்;

ஐயம்

மின்காட்டும் சிற்றிடையாள் மேனாட்டின் ஆரணங்கோ?
தென்னாட்டுக் காரிகையோ? அன்றி வடநாட்டுப்

மின்காட்டும் - மின்னலைப் போன்ற மேனாட்டின் - வானுலகின்

பேரணங்கோ? எந்நாட்டாள்? யாரென்று பேதுற்றேன்
காரணங்கள் கண்டவுடன் என்னாட்டாள் என்றறிந்தேன்;

தெளிவு

சிற்றிடையில் காஞ்சிபுரச் சீலை உடுத்தியதால்,
சுற்றிமணி மேகலையும் சூழுவதால், மார்பகத்துச்

சிந்தா மணிஎன்னும் செம்மணியைப் பூணுவதால்,
செந்தா மரைபுரையும் சீறடியில் மாண்புமிகு

செஞ்சிலம்பு கொஞ்சுவதால், சேர்ந்தெனது நெஞ்சிலுறை
வஞ்சியவள் கையில் வளையா பதிகலிக்கக்

குண்டலமோ காதணியாய்க் கூடி விளங்குவதால்,
கண்டாள்மேல் ஐயம் கடிதகற்றி அம்மகள்தான்

தென்னாட்டுக் காரிகையே செய்ய தமிழணங்கே
என்பாட்டிற் கூடும் தலைமகளே என்றுணர்ந்தேன்;

புனல்தரு புணர்ச்சி

வெற்பின் சுனைநீரால் வேட்கை தணிப்பதற்கு
முற்படுவாள் என்வேட்கை மூளுவதைத் தானறியாள்;

நீர்பருகுங் காலை நிலைதவறி உள்வீழ்ந்தாள்
'ஆர்வருவார் காப்பதற்கே ஐயகோ!' என்றரற்றத்

தாவிக் குதித்தேன் தடந்தோளிற் கொண்டுவந்து
நீவிக் கொடுத்தேன்; நிலையுணர்ந்தாள் நின்றாள்;

தலைநிமிர்ந்து நோக்கினாள்; தையல் விழிதாம்
கொலைநின்ற அம்போ? கொடுவாளோ? கூர்வேலோ?

நெஞ்சத்துத் தைக்க நிலைதளர்ந்தேன் நோக்கினேன்;
வஞ்சியவள் நாணத்தால் மண்கீறும் கால்விரலைப்

பார்த்தாள்; அவளைநான் பாராமல் நிற்குங்கால்
பார்த்து நகைசெய்தாள்; பாவையவள் பொன்னகையைக்

பேதுற்றேன் - மயங்கினேன் வெற்பு - மலை
புன்னகை, பொன்னகை எனக் கூறப்பட்டதற்கேற்ப உதடுகள் கதுவாக உருவகம் செய்யப்பட்டன.

காட்டாமல் கொவ்வைக் கனியிதழாம் நற்கதவால்
பூட்டி மறைத்துவைத்தாள்; பூவை யிமையசைவு

வாவாவென் றென்னை வரவேற்புச் செய்வதுபோல்
சாவாமல் என்னுயிரைத் தாங்க உதவியதே!

அப்பார்வை நன்றி அறிவிப்போ? அல்லாமல்
தப்பாஎன் காதலுக்குத் தக்க பரிசளிப்போ?

குறிப்பறிதல்

என்று தடுமாறி ஏங்குங்கால் வேல்விழியில்
ஒன்றும் குறிப்புணர்ந்தேன் ஒப்புதலைக் கண்டுகொண்டேன்

ஓர்நொடியில் இத்தனையும் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தனவே
கார்கண்ட தோகைமயில் ஆனேன் கணப்பொழுதில்;

கோலக் குறிஞ்சியிடைக் கூடிவரும் ஆறோடி
நீலக் கடலோடு நேர்ந்து கலப்பதுபோல்

குன்றிற் பிறந்த குறமகளே! என்னெஞ்சில்
ஒன்றிக் கலந்துவிட்டாய் ஒருயிர்நாம் என்றேன்;

'மலைக்குறவர் பெண்ணுக்கு மாலையிட உங்கள்
குலப்பெருமை ஒப்புமோ? கூறுகநீர்' என்றுரைத்தாள்;

சாதி நமக்கில்லை

சாதிப் பிணக்கெல்லாம் சங்கத் தமிழ்மாந்தர்
ஆதிப் பழக்கமன் றவ்வழியில் வந்தவன்நான்

கீழ்மைக் குணமெல்லாம் கெட்டொழியப் புத்துலக
வாழ்வுக் குழைத்துவரும் வாலிபன்நான் மேலும்

குறிஞ்சிநில மக்கள் குறவரெனச் சொல்வர்
புரிந்தவர்கள் இக்குலத்தைப் புன்மைஎனப் பேசார்

மலைமுகட்டில் நிற்கின்றோம் மண்மீ திருப்பார்
நிலைவிட்டு நல்ல நெறிசெல்வோம் ஆதலினால்

காதற் பெருவழியில் கன்னி துணையாகப்
போதல் உளங்கொண்டேன் பொற்கொடியே! என்றேன்;

தமிழ் மணம்

'மறையோர் வருவாரோ? மந்திரங்கள் சொல்லி
முறையால் சடங்கெல்லாம் முற்ற முடிப்பாரோ?

வேண்டும் திருமணத்தில் வேள்வி நெருப்புண்டோ?
ஆண்டு நிகழும் அருவினைகள் சொல்க' எனச்,

சேயிழையே! நம்மணத்தில் செந்தமிழே பாட்டிசைக்கும்
காயெதற்கு நல்ல கனியிருக்க? நீயிருக்க

நானும் அருகிருக்க நம்அண்ணல் முன்னிலையில்
தேனும் சுவைப்பாலும் சேர்ந்ததுபோல் வாழ்த்தொலிக்க

நண்பன் அழகப்பன் நம்மைப் படம்பிடிக்கப்
பண்பால் மணமாலை பாவையுனைச் சூட்டிடுவேன்

வேற்று மணமுறைகள் வேண்டேன் நமதுதமிழ்
ஏற்ற செயலொன்றே ஏற்பேன் எனமொழிந்தேன்;

'ஆழச் சுனையகத்தே ஆருயிரைக் காத்தமையால்
வேழத் திறலுடையீர்! வென்றுகொண்டீர் என்னுளத்தை;

அன்றே உமக்காக ஆக்கிவிட்டேன் மெய்யுயிரை;
நன்றே மணம்பெறுவோம் நாயகரே!' என்றுரைத்தாள்;

ஒன்றானோம்

ஓங்கு மலைக்குறிஞ்சி உண்டாக்கும் ஆறுவந்து
தேங்கி மருதத்தைச் சீராக்கிக் காட்டுதல்போல்

நற்குறிஞ்சி ஈன்றெடுத்த நங்காய் எனைக்கூடி
வற்புடைய வாழ்வை வளமாக்கி வீறளித்தாய்!

நன்செய் மருதநிலம் நம்குறிஞ்சிப் பார்வையின்றேல்
புன்செய் நிலமுமிலாப் புல்லென்ற பாலைநிலம்;

அழகப்பன் - புதுக்கோட்டை அழகப்பா நிழற்பட நிலைய உரிமையாளர்.
கவிஞரின் நண்பர்.

அவ்வண்ணம் நீயின்றேல் அன்பனென் வாழ்வெல்லாம்
பொய்வண்ண வாழ்வாகி வன்பாலை போலாகும்
என்றேன்; அவள்மறித்(து) 'அவ்வா றுரையாதீர்
ஒன்றானோம் நாமினிமேல் உற்றதுணை நீரானீர்
திங்கள் முடிசூடித் தேனருவி ஆர்க்கின்ற
எங்கள் குறிஞ்சி எழில்காண்போம்' என்றுரைத்தாள்;

அச்சமில்லை

கொல்லும் விலங்கெல்லாம் கூடித் திரிவதனால்
மெல்லியல்நீ அஞ்சுவையே என்னலும்அம் மேன்மகள்தான்
'யானை புலிகரடி யாழிசைத்தால் தாழ்ந்துநிற்கும்
ஏனல்வனங்காப்பேன் ஏதச்சம்? என்றுரைத்தாள்;

பாடினாள்

பாடு குறமகளே! பண்ணொன்று பாடென்றேன்
ஓடும் மறிபோல ஓடியொரு யாழ்கொணர்ந்தாள்;
மெல்விரலால் யாழ்நரம்பை மீட்டிக் குறிஞ்சிப்பண்
நல்லிசையால் பாடினாள் நான்கேட்டு மெய்ம்மறந்தேன்;

நாட்டை நினைந்தேன்

தேன்பிழியாய்த் தித்திக்கும் தென்னாட்டின் பண்ணெல்லாம்
ஏன்மறந்தார் இந்நாட்டார்? ஏதேதோ பாடுகின்றார்!
பண்மறந்து போனாலும் பாட்டுப் பொருள்விளங்கத்
தண்டமிழிற் பாடத் தயங்குவதேன்? என்றயர்ந்தேன்;
பாட்டை நிறுத்திப் பசுங்கிள்ளைச் சொல்லாலே
'நாட்டம் இலைபோலும் நான்பாடும் பாட்டி'லென;
நாட்டை நினைந்தேன் நலங்கெட்டுப் போனவர்தம்
கேட்டை நினைந்தேன் கிளிமொழியே! வேறில்லை

ஏனல்வனம் - தினைப்புனம் மறி - மான்குட்டி

தேனும் தினையும்

என்றவுடன் என்னருகில் ஏந்திழையாள் வந்திருந்து
குன்றின் குறிஞ்சிக் கிளைவிளைத்த செந்தேனும்

கொல்லைப் புனத்துக் கொழுந்தினையின் மென்மாவும்
வள்ளிக் கிழங்கும் வகையாகத் தான்படைத்தாள்

சோலைக் காட்சி

அந்தச் சுவையை அருந்தியபின் ஆங்கிருந்த
சந்தனச் சோலைக்குள் சார்ந்தோம்; ஒருமரத்தில்

பற்றிப் படர்ந்த பசுங்கொடியைக் காட்டினேன்
முற்றச் சிவந்த முகஞ்சிவந்து நாணத்தால்

என்குறிப்பை மாற்ற 'எழிலருவி பாரு'மென்றாள்
தன்குறிப்பை நானுணர்ந்து தையால்உன் கண்போலும்

நீலக் கருங்குவளை நெஞ்சாற் பிணைந்தநமைக்
கோல இதழ்திறந்து கூர்ப்பாக நோக்குதல்பார்!

என்றுநான் காட்ட, 'இதழ்தந்த தாமரையை
நின்று தவிக்கவிட்டு நீள்சுனைக்குத் தாவிவரும்

வண்டொன் றருகிருந்து வாய்சூழல் பாரு'மென்றாள்;
கண்டனத்தைக் கண்டுகொண்டேன் கைதந்த நல்லாரை

வஞ்சித்துக் கைவிட்ட வண்டுச் செயலினைநான்
நெஞ்சத்துங் காணும் நினைப்பில்லேன் என்னுங்கால்

பிரிவு

குன்றத்தார் தொண்டகம் கொட்டும் பறையொலியைக்
குன்றத்தாள் கேட்டுக் 'குலத்தலைவர் வந்துவிட்டார்

இன்றுபோய் நாளை இவண்வருவீர்' என்றுரைக்க
நன்றாம் எனப்பிரிந்தேன் நான்.

தொண்டகம் - குறிஞ்சி நிலப் பறை

புதுக்கோட்டைத் திருக்குறள் கழகத் தலைவர்
அண்ணல் பு. அ. சுப்பிரமணியனார்
மணிவிழாவில் மனம் நெகிழப் பாடிய பாடல்
நாள் : 19—10—1958

எனக்கும் ஓர் அதியன்

நேரிசை ஆசிரியப்பா

குறள்நெறி வாழும் கொள்கைக் கோவே!
அருள்நெறி ஒழுகும் அண்ணால்! எங்கள்
சுப்பிர மணியத் தோன்றால்! வணக்கம்
மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த மேலோய்! வணக்கம்
தந்தாய்! என்னுயிர் தந்தாய்! என்கோ?
அன்னாய்! என்னுயிர் அன்னாய்! என்கோ!
இன்னருள் புரியும் என்கோ! என்கோ?
எவ்வணம் நின்னை ஏத்திப் புகழ்வேன்!
செய்வணம் அறியேன் சிறியேன் நின்னடி
நெஞ்சத் திருத்தி நினைகுவன்
அஞ்சலென் றருளுக தஞ்சம் நீயே (1)

தந்தாய் - தந்தையே
என் உயிர் தந்தாய் - என் உயிரை மீட்டுத் தந்தவனே
என்கோ - என்பேனா அன்னாய் - தாயே
என் உயிர் அன்னாய் - என் உயிர் போன்றவனே
என் கோ என்கோ - என் தலைவன் என்பேனா

எண்சீர் விருத்தம்

ஒழுக்கத்தின் உறைவிடமே! தொண்டும் பண்பும்
ஒன்றாகி உருவெடுத்த நல்லோய்! மக்கள்
அழுக்ககற்றும் திருக்குறளின் வார்ப்பே! எங்கள்
ஐயாவே! அருளூற்றே! அன்பும் நண்பும்
பழுத்திருக்கும் குளிர்தருவே! தொன்று தொட்டுப்
பாங்குயர்ந்த குடிப்பிறப்பே! ஏழை மக்கள்
வழித்துணையே! மணித்திருநாள் பெற்றோய்! நின்றன்
வாழ்வெல்லாம் நலம்பெற்று வாழ்க வாழ்க (2)

நின்னுடலில் தென்னாட்டுக் கருமை கண்டேன்
நெஞ்சத்தில் சொல்லரிய செம்மை கண்டேன்
நின்சொல்லில் நிலைத்திருக்கும் உண்மை கண்டேன்
நீயுடுத்தும் ஆடையினில் வெண்மை கண்டேன்
பொன்விரும்பாப் புகழ்விரும்பாத் தொண்டு ளத்தால்
புரிகின்ற செயலிலெலாம் நன்மை கண்டேன்
எந்நிலையும் எப்பொழுதும் அன்பா! நின்றன்
இயல்புடைய வாழ்க்கையினில் குறளைக் கண்டேன் (3)

ஆடவர்கள் எந்நிலத்து நல்லர் உள்ளார்
அந்நிலத்தை நன்னிலமென் றவ்வை சொன்னாள்;
தேடரிய செயல்வீர! சுப்ர மண்யச்
செம்மலுன்னால் புதுக்கோட்டை புதிய கோட்டை
நாடறிய ஆயிற்று; நின்னால் மேலும்
நல்லவரும் பலரானார்; ஊர்கள் தோறும்
பாடுபட ஒருவருவர் நின்போல் தோன்றின்
பழம்பெருமை பேச்சிலன்றிச் செயலிற் காண்போம் (4)

இந்நாளில் ஒருசிறிய நன்மை செய்தோர்
　　இருநிலத்தார் அறியும்வகை எடுத்து ரைப்பர்
பொன்னோடு புகழ்விரும்பிச் செய்தித் தாளில்
　　புகழ்ந்தெழுதப் பொருள்கொடுப்பர்; பொய்ம்மை யன்று;
முன்னாக நாற்பஃதாண் டெல்லை நீயே
　　முனைந்திருந்து நற்பணிகள் ஆற்று கின்றாய்!
இந்நாளும் பிறரறியா தடக்கி வைத்தாய்!
　　என்போல்வார் பாட்டுக்கு மறைந்தா போகும்? (5)

இவ்வுலகில் தீமையைத்தான் மறைந்துச் செய்வர்;
　　நன்மைகளை ஏன்மறைத்துச் செய்கின் றாய்நீ?
செவ்வியனே நீமறைத்துச் செயினும் எங்கள்
　　சிறுசெந்நா பறையறைந்து யாண்டும் சாற்றும்;
ஒவ்வியதே நின்னடக்கம் பெருமை காட்டும்;
　　உலகுக்கு நாங்கள்சொலல் நன்றி காட்டும்;
எவ்வகையால் முயன்றாலும் புலவன் நாவைத்
　　தடைப்படுத்த இயலுவதோ? அடங்கா தன்றோ! (6)

எழுத்தறிய மாட்டாமல் எங்கும் நாட்டில்
　　எண்ணரிய திருப்பணிகள் எங்கும் ஆக்கி
வழுத்துகின்ற மாந்தருக்கு நன்றுசொன்ன
　　வாய்மொழியைப் பாரதியின் பாடல் தன்னை
வழுத்திஅதை வாழ்வாக்கிக் கல்வித் தொண்டை
　　வழுவாமல் ஆற்றுவதே கடவுள் தொண்டென்
றழுத்தமுற மனத்திருத்தி நாளும் செய்வாய்!
　　அறநெறியின் தனிமுதலே! வாழ்க வாழ்க! (7)

உன்குணமும் உயர்ந்தஒரு தாய்வ யிற்றில்
உடன்பிறந்த கோவிந்த சாமி என்போன்
தன்குணமும் சீர்தூக்கிக் காணுங் காலை
சரியாக நிறைகாட்ட முடியவில்லை;
உன்குணமும் அவன்குணமும் ஒன்றை யொன்று
விஞ்சுவதால் உணர்ந்தறிய இயல வில்லை;
நன்கொடையும் உயர்பண்பும் குடிப்பி றந்த
நல்லோர்க்கு வாய்க்கின்ற இயல்பு போலும் (8)

ஈகைமனம் பெற்றவனே! அறுபான் ஆண்டை
எய்துகின்ற இந்நாளில் நின்னை நாங்கள்
வாகைபெறும் பெரியாராக் காணு கின்றோம்;
மருத்துவத்துக் கலைஞர்தமைக் கருப்பஞ் சாற்றுப்
பாகைநிகர் செந்தமிழில் பாடல் நல்கும்
கவிஞர்தமை, இலக்கியத்தில் தோய்ந்தெ ழுந்து
மேகமெனச் சொல்பொழியும் அறிஞர் தம்மை
மேலாக்கி மகிழ்ந்தவன்நீ அண்ணா! வாழ்க! (9)

*சீலமிகு சான்றோனே! நின்னி டத்துச்
சிலகுறைகள் நான்கண்டேன் கூறு கின்றேன்;
ஞாலமிசைத் திருக்குறளே ஓங்க நெஞ்சில்
நாடுகிறாய்! தமிழொன்றே போற்று கின்றாய்!
கோலமொழித் தமிழ்நெஞ்சங் கொண்ட வர்க்கே
கொடுக்கின்றாய்! குறைகாணின் கடிந்து ரைப்பாய்!
மேலுமெனைப் போல்வார்க்கும் பணிந்து நிற்பாய்!
மேலோனே கணக்கறியாய் ஈயும் போது! (10)

அண்ணா - இவரை எல்லாரும் 'பிரதர்' என்றே அழைப்பதால் அண்ணா எனப் பெற்றார்.

*இப்பாடல் வஞ்சப் புகழ்ச்சியணி

இவ்வுரைத்த குறையன்றிக் காண கில்லேன்;
  இனிஎனைநீ காத்தளித்த பண்பு சொல்வேன்;
அவ்வைக்கு நெடுங்காலம் உயிர்நி லைக்க
  அதியனெனும் ஒருவள்ளல் இருந்தான் முன்னாள்;
உய்வித்துச் சிறியேனை நீண்ட காலம்
  உயிர்வாழ அருளினைநீ; எனக்கும் அந்த
அவ்வைக்கும் வள்ளல்களை ஈந்து காத்த
  அத்தமிழைச் செந்தமிழை வணங்கு கின்றேன் (11)

குருதியுமிழ் கொடுநோய்க்கே ஆளாய் நின்றேன்
  குறுநகையும் பெருநகையும் இழந்து நின்றேன்
செறுபகையும் எனைக்காணின் இரங்கி நிற்கும்
  செயலற்றேன் நடைதளர்ந்தேன் உடல்மெ லிந்தேன்
மறுபடியும் உயிர்வாழ்வேன் என்ற எண்ணம்
  மாய்ந்துவிட மாயாத கவலை கொண்டேன்;
''உறுதியுனைக் காக்கின்றேன்'' என்று வந்தென்
  உயிர்காத்தாய்! உன்னருளால் வாழ்கின் றேன்நான்
(12)

உயிர்காத்த உத்தமனே! என்பாற் கண்ட
  உயர்வென்ன? தமிழன்றி வேறொன் றில்லை;
செயிரில்லாச் செந்தமிழைப் பாடும் வாயில்
  செங்குருதி சிந்துவதா எனநி னைந்தோ?
உயிர்பிழைத்தால் இவனும்போய்த் தமிழைக் காப்பான்
  உயர்கவிதை பலதருவான் எனுங்க ருத்தோ?
அயர்வின்றி அருகிருந்து காத்த தாயே!
  ஆலயமாம் என்னுளத்தில் அமரும் தேவே! (13)

தாய்தந்தை நல்லன்பைக் கண்டேன் அல்லேன்
தருபொழுதில் உதவுவதற் குறவு மில்லேன்
நோய்வந்து மனத்துயரால் மாழ்குங் காலை
நுவலரிய தனித்துணையாய் இராமச் சந்த்ரச்
சேய்கொண்டு மனநோவைத் தீர்த்து வைத்துச்
சிறியேனை நின்குடும்பத் தொருவன் ஆக்கிச்
சேய்போல ஆட்கொண்டாய்! அன்பு செய்தாய்!
செம்மனத்தோய்! கைம்மாறு யாது செய்வேன்? (14)

எந்நாளும் உன்பெயரைச் சொல்லிச் சொல்லி
ஏத்துவதே தொழிலானேன் என்றன் சேய்க்குப்
பொன்னான நின்பெயரைச் சூட்டி நெஞ்சில்
பூசித்து மகிழ்கின்றேன் போற்று கின்றேன்
நின்பேரன் என்மகனாம் கார ணத்தால்
நீஎனக்குத் தந்தைமுறை ஆகி விட்டாய்
என்னபிழை நான்செயினும் பொறுத்தல் வேண்டும்
என்தந்தாய்! பொன்தந்தாய்! புகழும் தந்தாய்! (15)

என்னுயிரைக் காத்தமையால் தன்க ழுத்தில்
எழிற்றாலி மின்னுவதைக் கண்டு நெஞ்சால்
என்மனையாள் வாழ்த்துகின்றாள்; என்றன் சேய்கள்
எம்தந்தை தந்தாயென் றேத்து கின்றார்;
நன்மழலைச் செல்வர்களைக், காதல் வாழ்வின்
நற்றுணையை நான்மீண்டுங் காணச் செய்த
உன்னுதவி நாடோறும் ஏத்து கின்றேன்;
உயிரனையாய்! திருவடியை வாழ்த்துகின்றேன். (16)

இராமச்சந்திரச் சேய் - புதுக்கோட்டை மருத்துவப் பேரறிஞர் டாக்டர் வி. கே. இராமச்சந்திரனார், இவரும் அண்ணலால் உருவாக்கப் பட்டவராதலின் சேய் எனப்பட்டார்.

[illegible]

தலைப்பு : பாரதி - வீரன்

இடம் : இந்து மதாபிமான சங்கம் - காரைக்குடி

நாள் : 1—11—1958

பாரதி - வீரன்

எண்சீர் விருத்தம்

பாரறியும் சரவணனார் தவக்கொ ழுந்தே!
பரம்பரையாற் பெறுபுலத்தாற் கலையை ஆய்ந்து
சீரறியும் கூரறிவுச் சான்றோய்! ஞானச்
செந்தமிழ்வல் சம்பந்தா! தலைமை கொள்வோய்!
பாரதியின் புகழ்பாட விழைந்து வந்த
பாவலர்காள்! அவையோரே! வணக்கம்; என்னை
வீரன்புகழ் பாடென்று விதித்து விட்டார்
வீரத்தை மீசைதனிற் கண்டார் போலும் (1)

பாரதியின் தாசனுக்குப் 'பொன்னி' கண்ட
பரம்பரையில் வந்தமையால் வீரம் என்பால்
சேருமெனக் கருதிலரோ? யாது சொல்வேன்!
செந்தமிழில் தாய்நாட்டில் பற்று மிக்கோர்
ஆருமுரம் மிகப்பெற்று வீர ராவர்;
அப்பற்றும் கவிநெஞ்சும் வாய்க்கப் பெற்ற
பாரதியை வீரன்தான் என்று கூறல்
பசுவின்பால் வெண்ணிறந்தான் என்றல் போலாம் (2)

திருப்பந்தன் — பெருமைப்புலவர் பேராசிரியர்
அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

யார் கவிஞன் ?

காசுக்குப் பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்;
கைம்மாறு விழைந்துபுகழ் பெறுதல் வேண்டி
மாசற்ற கொள்கைக்கு மாறாய் நெஞ்சை
மறைத்துவிட்டுப் பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்;
தேசத்தைத் தன்னினத்தைத் தாழ்த்தி விட்டுத்
தேட்டையிடப் பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன்;
மீசைக்கும் கூழுக்கும் ஆசைப் பட்டு
மேல்விழுந்து பாடுபவன் கவிஞன் அல்லன். (3)

ஆட்சிக்கும் அஞ்சாமல், யாவ ரேனும்
ஆள்களனத் துஞ்சாமல், தமது நாட்டின்
மீட்சிக்குப் பாடுபவன் கவிஞன் ஆவன்;
மேலோங்கு கொடுமைகளைக் காணும்போது
காட்சிக்குப் புலியாகிக் கொடுமை மாளக்
கவிதைகளைப் பாய்ச்சுபவன் கவிஞன் ஆவன்;
தாழ்ச்சிசொலும் அடிமையலன் மக்கட் கெல்லாம்
தலைவனெனப் பாடுபவன் கவிஞன், வீரன். (4)

முடியரசன்

படைவலியால் நில்வுலகை ஆள்வர் மன்னர்;
பாவலனாம் பாரதியோ உணர்ச்சி யூட்டும்
தொடைவலியால் வையத்தை ஆண்டு கொண்டு
தொழுதேத்தும் முடியரசன் ஆனான் கண்டீர்!
நடையழகு விளங்குகவி யரசன் பாட்டு
நாடாண்ட பேரரசை நடுங்க வைத்த
படைவரிசை; அப்படையால் உரிமை வேட்கை
பாருக்கு நல்கியவன் வீரன் அன்றோ? (5)

தொடைவலி - பாட்டு வல்லமை

பாட்டு மறவன்

இருளடைந்த கண்களுக்கும் ஒளியை யூட்டி
இடிகின்ற நெஞ்சத்தில் உறுதி ஏற்றி
மருளடைந்த மதியினர்க்குத் தெளிவு கூட்டி
மடிபடிந்த தேகத்தில் வீரம் மூட்டிச்
சுருள்நரம்பில் முறுக்கேற்றிக் குருதி தன்னில்
சூடேற்றித் தோளுக்கு வன்மை ஏற்றி
அருள்கின்ற பாடலெல்லாம் ஆக்கித் தந்தோன்
'ஆர்ப்பாட்டப் போர்ப்பாட்டு' மறவன் அன்றோ? (6)

மன்னர் கோலம்

எழில்முகத்தில் சுருள்மீசை வீரங் காட்டும்;
இருவிழிகள் கனல்கக்கி ஏற்றங் காட்டும்;
தொழில்கவிதை யானாலும் மக்கட் குற்ற
துயர்நீக்கும் செங்கோலாய்க் கைக்கோல் காட்டும்;
விழியுயர்த்த இருபுருவம் வில்லாய்த் தோன்றும்;
வெண்மைதரு தலைப்பாகை மகுடங் காட்டும்;
பழிதவிர்த்த பாடலெல்லாம் படைகள் காட்டும்;
பகைநடுக்கும் பேச்செல்லாம் முரசங் காட்டும்; (7)

அவன் ஆணை

வலியற்ற தோளுடைய மாந்தர் தம்மை
வகைகெட்டுக் கிலிபிடித்த நெஞ்சர் தம்மை
நலிவுற்றுத் துயர்மிஞ்சச் சாதி நூறு
நவில்கின்ற கொடுமனத்துச் சழக்கர் தம்மைப்
பொலிவுற்ற வீட்டுமொழி கல்லார் தம்மைப்
பொய்ம்மொழிகள் உரைப்பவரைப் போபோ என்று
புலியேற்றைப் போல்மொழிந்து வீரங் காட்டிப்
புத்துலகை வாவாஎன் றழைக்கும் வேந்தன் (8)

மடிபடிந்த - சோம்பல் மிகுந்த

படைத்தலைவன்

வணிகத்தின் பெயராலே உள்நுழைந்து
வளஞ்சுரண்டி வாழ்வுயர்ந்து மக்கள் தம்மைப்
பணிவித்து நயவஞ்சர் துணையால் நாட்டைப்
பாழ்படுத்திப் பக்குவமா அடிமை யாக்கித்
துணிவுளத்தால் ஆண்டிருந்த வெள்ளை ஆட்சி
தூள்தூளாய்ப் போவதற்குத் தமிழர் நாட்டில்
அணிவகுத்த வீரர்தமை ஆக்கித் தந்த
ஆண்மகன்யார்? பாரதிதான் வீரன் அன்றோ? (9)

வஞ்சினம்

''மிகவிரைவில் தமிழின்ஒளி உலகம் எங்கும்
மேலோங்கும்; இலையேல்என் பெயரை மாற்றி
இகழுங்கள்'' எனக்கன்று சூளு ரைத்தான்;
எவர்மொழிக்கும் தலைவணங்கும் நம்மை நோக்கிப்
''புகழ்மிக்க தமிழ்மொழியை உலக மெல்லாம்,
புகுகின்ற தெருவெல்லாம் முழங்கச் செய்வீர்!
வகைகெட்டுப் போகாதீர்!'' என்று ரைத்து
வாழ்வுதந்த வீரனுக்கு வணக்கம் செய்வோம் (10)

''பொய்மிகுந்து துயர்செய்யும் கலியைக் கொன்று
பூவுலகில் கிருதயுகம் கொணர்வேன்'' என்ற
மெய்மிகுந்த பேராற்றல் கொண்ட வீரன்;
மிகைசெய்யும் பழமையினைச் சாடி, மக்கள்
உய்வழியைத் தருவீரன்; ''ஒருவன் உண்ண
உணவின்றேல் உலகத்தை அழிப்போம்'' என்று
கைவலிமை காட்டியவன் பாடல் எல்லாம்
காட்டுகிற வீரத்தைக் காட்டப் போமோ? (11)

காலனெனப் பேர்சொன்னால் போதும் நம்மோர்
    கால்நடுங்கும் கைநடுங்கும் துடிப்ப டங்கும்
மேலனைத்தும் வியர்வரும்பும்; மனிதன் பண்பாம்;
    வீரமிகும் நெஞ்சுடையான் அஞ்சான்; கூற்றைக்
காலனெனும் பேரானைக் கூவி, உன்னைப்
    புல்லெனவே கருதுகின்றேன் வாடா என்றன்
காலருகே மிதிக்கின்றேன்'' என்று ரைத்த
    கவிவீரம் நினைப்போர்க்கு வீரம் ஊட்டும் (12)

அச்சமிலான்

பாண்டவரில் மூத்தவனாம் தருமன் தன்னைப்
    பண்புடையான் அறமுடையான் என்று சொல்லி
ஆண்டவனாப் போற்றுகின்றார்; அவனி ழைத்த
    பெரும்பிழையை ஆர்சொல்வார்? அஞ்சு கின்றார்;
''தீண்டரிய சூதாடிப் பணயம் என்று
    தேயத்தை வைத்திழந்தான்; சீசீ நாட்டை
ஆண்டஇவன் சிறியர்செயல் செய்தான்'' என்றே
    அரசுமுறை பிழைத்தமையை வீரன் சொன்னான் (13)

சாதிப் பூசல்

சாதியினால் தாழ்வுயர்வு பேசிப் பேசிச்
    சாத்திரத்தை வேதத்தைச் சான்று காட்டிப்
பாதியில்நாம் படுகுழியில் வீழ்ந்து விட்டோம்;
    பறையனென்றும் குறவனென்றும் பார்ப்பான் என்றும்
ஆதியிலே இல்லாத பழக்கந் தன்னை
    அணுகவிட்டோம்; அடிமையுற்றோம்; மிடிமைப்
                                        பட்டோம்;
ஆதலினால் சாதியினை ஒழிக்க வேண்டி
    'ஆடுவமே' எனும்பாடல் பாடித் தந்தான் (14)

தோற்றுவிட்டான்!

பொல்லாத கொடுமைகளை விளைத்து நிற்கும்
பொய்ம்மைகளை அழித்தொழிக்கும் சாதிப் போரில்
எல்லாரும் ஓர்குலமாய் வாழ்க என்றும்
எல்லாரும் சமமென்ப துறுதி யென்றும்
சொல்லாளன் பாரதிதான் வெற்றிச் சங்கம்
துணிந்தூதி விட்டாலும் தோல்வி கண்டான்;
இல்லாத சாதிகளுக் கின்னும் ஆட்சி
எங்கெங்கும் காணுகின்றோம் சாதிச் சூழ்ச்சி (15)

தோற்றாலும் வீரமுளான் ஓய்தல் கொள்ளான்
மீண்டும்போர் தொடுப்பதற்கே எண்ணங் கொள்வான்;
ஆற்றல்மிகும் பாரதியும் சாதிப் போரில்
ஆணினத்தை நம்பியதால் தோல்வி கண்டான்
நாற்றமிகு சமுதாயச் சழக்க கற்ற
நாரியரைக் குழந்தைகளை அண்டி நின்றே
''ஏற்றமென்றும் தாழ்ச்சியென்றும் சாதி கூறல்
இல்லையடி பாவமடி பாப்பா'' என்றான், (16)

வளர்ந்துவரும் பரம்பரைக்கு வீரம் ஊட்டின்
வாகைபெறும் நாளைக்குச் சாதிப் போரில்;
தளர்ந்தொழியும் அப்பகைமை இந்த நாட்டில்;
சமத்துவந்தான் வளர்ந்துவரும் என்று நம்பிக்
களங்கண்டான்; பாரதியைப் போற்று கின்ற
காசினியீர்! பிறவியினால் உயர்வும் தாழ்வும்
உளங்கொண்டு வாழ்வீரேல் மீண்டும் தோற்பான்;
உரமுடையன் அவன்வெல்வான் சாதி தோற்றால்;(17)

உண்மைத் தெய்வம்

கடவுளர்தம் பெயராலே பகைமை காட்டிக்
கணக்கில்லாத் தேவுகளைப் படைத்துக் கூட்டி
மடமையிலே மூழ்கிஇருள் சூழ நெஞ்சம்
மயங்குகையில் இளம்பரிதி என்னத் தோன்றி
''அடகெடுவீர்! அறிவிலிகாள்! உண்மை ஒன்றே
ஆண்டவனாம் பிறவெல்லாம் பொய்யாம்'' என்று
திடமுடைய வீரனலால் வேறு யார்தான்
தெளிந்துரைக்க வல்லார்கள்? வாழ்க வீரன்! (18)

போர் முழக்கம்

மாதர்தமை இழிவுசெய்யும் மடமைக் கோட்டை
மதிலிடிந்து பொடியாகத் தகர்ப்போம் மாய்ப்போம்
வேதமுறை பழையமுறை என்று சொல்லி
விரைந்தெழுந்தால் தீயிட்டுக் கொளுத்தி மாய்ப்போம்
தாதமுறை ஆணுக்கு வேண்டா என்றால்
தையலர்க்கும் அம்முறையை வேண்டா என்போம்
காதலர்க்குக் கற்புமுறை பொதுவில் வைப்போம்
கண்ணிரண்டும் சரிசமமாக் காண்போம் என்றான் (19)

வாழ்க வீரம்!

அரசியலில் வீரனவன் சமுதா யத்தின்
ஆணவத்தைத் தகர்த்தெறியும் வீரன் ஆவன்
முரசொலியை முழக்குகின்ற தமிழின் வீரன்
மூத்ததமிழ்க் கவிவீரன் பாடல் தன்னைப்
பரசிநிதம் போற்றலுடன் அவன்வ குத்த
பண்புடைய நெறியினில்நாம் செல்ல வேண்டும்
சுருதிவிட்டுப் பாடாமல் நேர்மை செய்வோம்
தூய்மைமிகு வீரத்தை வாழ்த்து வோமே. (20)

தாதமுறை - அடிமை முறை

தேவகோட்டைத் திருவள்ளுவர் விழா~~க் கவியரங்கில்~~
~~தலைமை ஏற்றுப் பாடிய பாடல்~~

நாள் : 10—5—1959

முயல்வோம் வெல்வோம்

எண்சீர் விருத்தம்

செந்தமிழ்க்கோர் உயிர்நிலையாம் குறளைத் தந்த
செந்நாவன் புகழ்பாடக் குழுமி யிங்கு
வந்திருக்கும் பாவலரே! குறையாச் செல்வ
வளந்தழைத்த அருள்பழுத்த தேவ கோட்டை
தந்திருக்கும் பெருமக்காள்! ஈர நெஞ்சத்
தாய்க்குலத்தீர்! வள்ளுவர்க்குத் திருநாள் செய்ய
முந்திஎழும் ஆர்வத்தீர்! உங்கட் கெல்லாம்
முழுமனத்தால் வாழ்த்துரைத்து நன்றி சொல்வேன் (1)

செட்டிநாடு

பழமைபெறு முக்கனிபோல் இனிக்கும் எங்கள்
பைந்தமிழின் இசைவளத்தை, வஞ்ச நெஞ்சம்
குழுமியொரு கூட்டமைத்து மறைத்து விட்டுக்
கொடுமைசெயக் கண்டிருந்தும் தாளம் போட்டோம்;
முழுமதியைக் கருமுகில்கள் சூழ்ந்து வந்து
முகமறைத்த பொழுதத்துச் சிதறி ஓட
எழுவளிபோல் பகைவிரட்டித் தமிழ்மொ ழிக்கே
இசைவளர்த்துப் பெருமைகொண்ட திந்த நாடே (2)

குழுமி - கூடி வளி - காற்று

அறியாமை இருளகற்றி மக்கள் நெஞ்சில்
அறிவொளியைச், சிந்திக்கும் ஆற்றல் தன்னை
குறையாமல் கொடுத்துதவும் கல்விக் காகக்
கோவில்களை உருவாக்கும் அரசர் தம்மை,
வரையாமல் வழங்கியருள் வள்ளல் தம்மை
வளர்த்துவிட்ட தெந்நாடு? சிற்பப் பாங்கு
மறையாமல் காட்டிவரும் கோவில் கட்டி
மாண்புகொண்ட தெந்நாடு? செட்டி நாடே (3)

வாழ்க ! வாழ்க !

இந்நாட்டுப் பழம்பதியாம் இவ்வூர் தன்னில்
எத்துணையோ அறமென்றும் திருநாள் என்றும்
பொன்போட்டுச் செய்துவரல் கண்டோம்; இன்று
புலவனுக்குத் தமிழ்மொழிக்கு மக்கள் வாழ
அன்பூட்டி அறமுரைத்த திருக்கு றட்கும்
ஆர்வத்தால் ஒருமித்துத் திருநாள் கண்டீர் !
என்பாட்டுத் திறத்தாலே வாழ்த்து கின்றேன்
இமைபோலக் குறள்நெறியைக் காப்பீர்! வாழ்வீர்! (4)

மயிலும் வள்ளுவரும்

மலர்விரிந்த குளிர்தென்றற் சோலை தன்னுள்
மயிலொன்று தோகைவிரித் தாடக் கண்டேன்;
சிலர்வந்தார் எனைச்சூழ்ந்து; மயிலைக் கண்டு
சிந்தைதனைப் பறிகொடுத்தார் புகழக் கேட்டேன்;
குலவியநல் தோகைஎழில் ஒருவர் சொன்னார்,
கொண்டைஎழில் மிகநன்றென் றொருவர் சொன்னார்,
நலமிகுந்த வண்ணங்கள் ஒருவர் சொன்னார்,
நடனந்தான் அருமைஎன மற்றோர் சொன்னார், (5)

அரிவையரைத் தோற்கடித்த சாயல் கண்டோர்
அடடாஎன் றதைப்புகழ்ந்தார், நீள்க மூத்தை
மருவுமெழிற் சிறுவிழியைப் புகழ்ந்தார் பல்லோர்
வாய்மொழிந்த அத்தனையும் உண்மை! உண்மை!
அறிஞனெனக் கவிஞனெனச் சமயப் பாங்கின்
அறிவனெனச் சீர்திருத்த வாதி என்ன
அரியதொரு பொருளியலில் மருத்து வத்தில்
அகத்துறையிற் கைவந்த வல்லான் என்ன (6)

வள்ளுவனைப் பாடவந்த கவிஞர் கூறும்
வாய்மொழிகள் வாய்மொழியே; ஐயம் இல்லை;
புள்ளிமயில் எழில்கண்டோர் வியந்து ரைத்த
புகழ்மொழிகள் அத்துணையும் அதனைச் சாரும்;
வள்ளுவற்கும் அப்படியே; துறைகள் தோறும்
வகைவகையா வாகைபெறப் பாடி வைத்த
தெள்ளுதமிழ் வல்லானை எந்த வண்ணம்
தேர்ந்தெடுத்துப் புகழ்ந்தாலும் முற்றும் சாலும் (7)

வானத்தை முழம் போடல்

அணுவெடுத்துத் துளையிட்டுக் கடல்கள் ஏழும்
அதனுள்ளே புகவிட்ட செய்கை போல
மணிநிகர்த்த குறட்பாவில் உலக மெல்லாம்
மடுத்துவைத்த வள்ளுவன்றன் ஆற்றல் தன்னைத்
துணிந்தெடுத்து முழுதுரைக்க வல்லே மோநாம்?
துளிதுளியா ஒருசிறிதே காணல் கூடும்;
மணிநிறத்து வானத்தை நமது கையால்
முழம்போட்டு மதிப்பிடுதல் முடிவ தொன்றோ? (8)

நமது கடன்

மக்களினம் இவ்வுலகில் இனிது வாழ
 வாழ்நெறிகள் கூறுமொரு நூல்தான் யாது?
தெக்கணத்துத் திருநாடு தமிழர் நாடு
 தெளிந்துரைத்த திருக்குறளே; அதையு ணர்ந்து
பக்குவமா நாமணுகி மதித்துப் போற்றிப்
 பண்புரைக்குந் திருமறையாக் காத்தல் வேண்டும்
பொக்கைமனங் கொண்டவர்கள் வள்ளு வற்குப்
 புண்செய்து திரிகின்றார் போதும் போதும் (9)

கற்றுக்குட்டிகள்

கற்றறிந்த சான்றோரும் திருக்கு றட்குக்
 கண்டுணர்ந்து பொருள்சொல்ல அஞ்சு கின்றார்;
சிற்றறிவால் தமிழ்நூலின் பெயர்கள் தாமும்
 தெரியாதார் புத்துரைகள் சொல்லப் போந்தார்!
கற்றினங்கள் சிறுகுட்டை கலக்கல் ஆகும்
 கடல்தனையே சேறாகக் கலக்க எண்ணின்
முற்றுறுமோ? நீந்துதற்குச் சிறிதும் கல்லார்
 முழுகாதீர் குறட்கடலுள் என்போம் என்போம் (10)

சிலையானோம்!

கண்டபடி கண்டவர்கள் தமிழர் நூலைக்
 கதைக்கின்றார் குழப்புகின்றார் கேட்பா ரில்லை;
மண்டையடி கொடுப்பதற்கோ சங்க மில்லை;
 மனம்வைத்துக் காப்பதற்கோ அரசும் இல்லை;
உண்டபடி உறங்குகின்றார் மக்கள் எல்லாம்
 உய்வதுதான் எப்படியோ தமிழும் நாமும்?
அண்டையர்கள் மொழிகாக்கும் முறைமை கண்டும்
 அசையாத சிலையானோம் அந்தோ! அந்தோ! (11)

அரிபோல் எழுவோம்

இனியேனும் திருக்குறளை மதிப்போம் காப்போம்;
இனிதான அறநெறியை உரைப்போம் கொள்வோம்;
கனிவான தமிழ்மொழியை வளர்ப்போம் காப்போம்;
கடுகிவரும் பகையுளதேல் எதிர்ப்போம் மாய்ப்போம்;
தனியான நிலையொழித்து வருவோம் சேர்வோம்;
தமிழ்நாடு நமதாக முயல்வோம் வெல்வோம்;
குனியாத மனனோடு வளர்வோம் வாழ்வோம்;
குகைவாயில் அரிபோல எழுவோம் நாமே. (12)

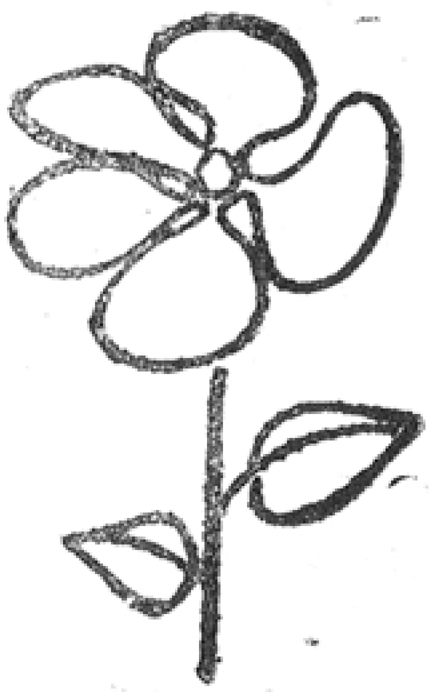

[illegible]

தலைப்பு : திராவிட நாட்டின் வளம்

இடம் : முத்தமிழ் மாநாடு - காரைக்கால்

நாள் : 19—4—1959

திராவிடநாட்டின் வளம்

கலிவெண்பா

நீலக் கடலில் நிமிர்ந்தெழும்பும் பேரலைகள்
கோலத் தமிழ்கேட்கக் கூடிவரும் நீள்கரையில்

காணுந் திருநகராம் காரைக்கால் மூதூரில்
பேணும் படியமைந்த பேரரங்க மாநாட்டில்

முத்தமிழாம் தேன்பருக முன்னித் திரண்டெழுந்தே
இத்திடலில் மொய்க்கும் இருபாலீர்! என்வணக்கம்

ஆரியப் போர்கடக்க ஆர்க்கும் நெடுஞ்செழிய!*
வீரியப் போர்தொடுக்கும் வெற்றித் திராவிடர்காள்!

நாட்டின் வளமெல்லாம் நாடித் தொகுத்தெடுத்துப்
பாட்டின் வளத்தாற் படைக்கின்றேன் இவ்வரங்கில்

எல்லை வளம்

கற்றோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே இவ்வுலகில்
முற்றோன்றி மூத்த குடியுடைய தொன்மையதாய்;

கையால் கருத்துரைத்த காலங் கடந்தேகப்
பையவே நாவசைத்த பாங்கில் நடைபயின்று,

---

*அரங்கிலிருந்த நாவலர் நெடுஞ்செழியன்

பண்பாடிக் கூத்தாடிப் பாரெங்கும் சென்றோடிப்
பண்பாடு காட்டிப் பயிற்றுவிக்கும் தாயகமாய்த்,

தெற்கில் குமரியொடு சேரா வடதிசையில்
நிற்கும் ஒருவிந்தம் நீள்கடல்கள் கீழ்மேலாய்,

எந்நாளும் மாறா இயல்பமைந்த எல்லையதாய்,
இந்நான்கின் எல்லை யிடைவிரிந்த நீள்பரப்பாய்க்,

கன்னடமாய் ஆந்திரமாய்க் கண்குளிரும் கேரளமாய்
இன்னவற்றின் தாயாய் இலங்கும் தமிழகமாய்க்,

கூடும் திராவிடமாய்க் கோலோச்சும் தென்னகமே
நாடி வருகின்ற நம்நாடு பொன்னாடு;

புனல் வளம்

நாடா வளத்ததுவாய் நாடி வருவோர்க்குக்
கோடா மனத்தால் கொடுக்கும் இயல்புடைத்தாய்த்,

தள்ளா விளைவயலில் தாளாற்றும் ஏருழவர்
கொள்ளா துழைத்துக் குவிக்கும் வளத்ததுவாய்,

வான மழைநீரும் வற்றாத ஊற்றகமும்
கான மலையுதித்துக் காக்கின்ற ஆறுகளும்

ஆயபுனல் மூன்றாலும் ஆக்கும் பெரும்பொருளால்
தேயமெலாம் வேட்கின்ற சீர்மைத் தகைமைத்தாய்,

வள்ளுவம் காட்டும் வளமெல்லாம் தன்னகத்துக்
கொள்ளும் திருநாடே கூட்டாட்சித் தென்னாடு;

குறிஞ்சி வளம்

நீளும் தொடர்மலைகள், நெஞ்சம் கவருமெழில்
ஆளும் உயர்மலைகள், கோடை அனல்போக்கும்

வண்ணக் குளிர்மலைகள், வாய்க்கும் பழமலைகள்,
எண்ணக் குறையாமல் எத்துணையோ ஈங்குண்டு;

தென்னாட்டார் வீரம் தெரியாமல் போர்தொடுத்து
வெந்காட்டி மாற்றுருவில் ஓடிமறை வீரரைப்போல்

ஓங்கும் மலைமேல் உராயும் முகிற்கூட்டம்
தேங்கிக் குளிர்தாக்கத் தேய்ந்தே உருமாறி,

நீராகி, ஆறாகி நிற்காமல் ஓடிஒரு
பேராழி யுள்மறையும் பெற்றிமையும் ஈங்கிருக்கும்;

உச்சி மலைவெடிப்பின் உள்ளிருந்து போந்துபல
பச்சிலைகள் தண்மலர்கள் பற்றிக் கொடுவந்து

தத்தித் தவழ்ந்து தடைசெய்யும் பாறைகளைக்
குத்திப் பிளந்து குதித்தோடி மேலிருந்து

தார்முரசம் என்னத் தடதடவென் றார்த்திரங்கிக்
கார்முழக்கம் அஞ்சக் கடுகிவரும் பேரருவிக்

கூட்டம் பலவுண்டு; கூடி முகிலினங்கள்
காட்டகத்து மேய்வனபோல் காணும் களிறீட்டம்;

தேக்கும் அகிலும் திரண்டுருண்ட சந்தனமும்
காக்கும் குளிர்தென்றல் கார மிளகுடனே

ஏலம் இவைபோன்ற எஞ்சா வளஞ்சுரந்து
காலம் முழுதும் களிப்பிக்கும் நம்நாடு;

முல்லை வளம்

கூர்த்துக் கிளைத்தெழுந்த கொம்புடைய கொல்லேற்றைச்
சேர்த்துப் பிடித்துத் திணறவைக்கும் காளையர்கள்

வீரவிளை யாட்டால் விரும்பும் குலமகளைச்
சேர மணமுடிக்கும் செம்புலத்துக் காடெல்லாம்,

இல்லை எனவுரையா தீத்துவக்கும் வள்ளலைப்போல்
முல்லை முறுவலித்து மொய்க்கும் சுரும்புகளுக்

கின்சுவைத்தேன் உண்பித் தினிதிருக்கும் முல்லைநிலம்
புன்செய்ப் பயிர்வளங்கள் பூரிக்கும் கானகத்துக்

வெந்காட்டி - புறங்காட்டி

கோவலர்தம் செவ்வாய்க் குழலோசை கேட்டவுடன்
ஆவலுடன் ஓடிவரும் ஆனிரைகள் சேர்நாடு;

மருத வளம்

சேற்றில் உழுது சிறுநெல் விதைதூவி
நாற்றுப் பிடுங்கி நடுகாலில் நட்டுக்

களையெடுத்து நீர்பாய்ச்சிக் காப்பதனால் நன்கு
விளைகழனிச் செந்நெல் வியனுலகைக் காக்குமகம்;

செங்கரும்புச் சாறெல்லாம் சேர்ந்தோடிப் பக்கத்துப்
பொங்கிவரும் வாழைமரப் பாத்தி புகுவதனால்

காய்க்குங் குலையில் கரும்பினிமை தானேறும்;
வாய்க்குங் கமுகினங்கள் வானுயர்ந்த தென்னைஎன

எண்ணும் படிவளரும்; எவ்விடத்துஞ் சோலைவளம்,
உண்ணும் பழமரங்கள் ஊரெல்லாம் தோன்றுதலால்

காணும் இடமெல்லாம் கண்குளிரும் காட்சியதாய்த்
தோணும் மருதவளம் சூழ்ந்திருக்கும் இந்நாடு;

நெய்தல் வளம்

முப்பாலும் ஆழியுண்டு மூழ்கியதன் உட்சென்றால்
தப்பாமல் முத்துண்டு சார்ந்த பவழமுண்

டாறு சுவையுள் அரிய சுவையாகக்
கூறுமுயர் உப்புக் கொழிக்கும் அளமுண்டு;

நாடெல்லாம் சுற்றி நலங்கொழிக்கும் வாணிகத்தால்
ஏடெல்லாம் ஏத்த எழிற்கலங்கள் ஓட்டுதற்

கேற்ற துறைமுகங்கள் எத்துணையோ ஈங்குண்டு;
போற்றும் படியாய்ப் புவியிற் பெரும்பரப்பாய்

ஓதுங் கடற்கரைகள் ஒன்றிரண்டாம் அன்னவற்றுள்
ஈதும் ஒருகரையென் றெண்ணத் தலைநகரில்

கோவலர் - ஆயர்

சேருங்கரையுண்டு செந்தமிழர் நாகரிகம்
கூறுந் துறைமுகங்கள் கூடிக் கிடப்பதுண்டு;

நெய்தல் வளத்தால் நெடுநாளாச் செல்வமழை
பெய்யும் பெருநாடு பேணும் திருநாடு;

கனிப்பொருள் வளம்

தென்னாடு பொன்னாடாய்ச் செல்வ வளங்கொழிக்க
இந்நாடு நெய்வேலி என்னுமூர் பெற்றுளது

மண்ணுக்குள் பொன்விளைத்து மாண்புயர்ந்த தென்னாட்டில்
எண்ணெய்க்கும் நல்ல இரும்புக்கும் பங்குண்(டு)

அணுவாற்றல் செய்யும் அரும்பொருளும் உண்டு
நுணுகின் கனிப்பொருள்கள் நூறுண்டு நம்நாட்டில்;

வள நாடு

ஆற்றுப் புனலும் அருகாது பொங்கிவரும்
ஊற்றுப் புனலும் உவந்தூட்டும் நீர்நாடு

கற்புவளம் வீரவளம் காட்டுதற்குக் கண்ணகியின்
பொற்புருவம் அஃதொன்றே போதுமன்றோ? மேலான

ஓவியமும் கட்டடமும் ஓங்குபுகழ்ச் சிற்பமுடன்
காவியமும் காட்டும் கலைவளங்கள் சேர்நாடு

சோற்றுவளம் ஆற்றுவளம் சொல்லரிய கல்விவளம்
மாற்றுயர்ந்த தங்கவளம் மாசில்லா முத்துவளம்

எல்லைவளம் மக்கள்வளம் இவ்வளவும் பெற்றுயர்ந்து
தொல்லுலகில் மூத்துத் துளிர்க்குந் திருநாடாம்;

ஏன் தாழ்ந்தது ?

இந்த வளநாட்டார் ஏழைகளாய்க் கூலிகளாய்
நொந்து பிறநாடு நோக்கிப் புகுவதுமேன்?

நாட்டு வளமெல்லாம் மாற்றான் சுரண்டிநமை
ஓட்டாண்டி யாக்கி ஒடுக்கியதா லன்றோ?

மடக்கும்பிடிப்பகற்றி வாழ்வோமேல் இங்குக்
கிடைக்கும் வளமெல்லாம் கேடின்றி நாம்பெறுவோம் ;

வாகைசூட வாரீர் !

நாட்டுக்கு வேண்டும் நலம்பெற்ற நம்நாட்டை
வேட்டைக் களமாக்கும் வேற்றுப் புலத்தார்க்குத்

தாள்பணிந்து மாளாதீர்! தாவிப் புறப்படுவீர்!
வாழ்விழந்து போகாமல் வாகை பெறவாரீர்!

தன்னாட்சி பெற்றுத் தனியரசாய் வாழ்ந்திடுவோம்
பன்னாட்டுப் பேரவையில் பங்குபெற்று வாழ்வோம்நாம்

வந்த சிறுமொழிகள் வாழ வழிவகுக்கும்
சந்ததிகள் நம்நாட்டில் சேராமல் செய்திடுவோம்

கோழைகளாய் மோழைகளாய்க் கூன்விழுந்த நெஞ்சினராய்
ஏழைகளாய் வாழ இனியும் கருதாமல்

கூடித் திரண்டெழுவீர்! கொட்டிடுக போர்முரசம்
நாடித் திருநாட்டில் நம்மாட்சி நாட்டிடுவோம்

வாழ்க திருநாடு வாழ்க நமதுரிமை
வாழ்கநம் நாட்டின் வளம்.

தலைப்பு : குறள் நெறிக் குடும்பம் - உறவினர்

இடம் : குறள்விழா — காரைக்குடி

நாள் : 19—7—1959

உறவினர்

எண்சீர் விருத்தம்

தென்னாடு தன்னுரிமை பெறுதல் வேண்டித்
        தெளிந்துரைத்த நல்லறிஞர் கொள்கை தன்னால்
என்னோடும் உறவாகித் தலைமை தாங்கும்
        எழிற்கவிஞ! கவியரங்கம் ஏறி நெஞ்சில்
அன்போடு நாவினிக்கத் தமிழைப் பாடும்
        அத்தொழிலால் உறவினர்காள்! திருக்குறட்குத்
துன்போடு போராடி வெற்றி கண்ட
        சுற்றத்தீர்! என்னினத்தீர்! வணங்கு கின்றேன் (1)

தந்தைவழி தாய்வழியில் உறவு மில்லை
        தமபிதங்கை அண்ணனென ஒருவ ரில்லை
எந்தவழி சுற்றினுமோர் பங்கு கேட்கும்
        தாயத்தார் எவருமில்லை; உறவெ னக்குச்
செந்தமிழ்தான்; ஈதன்றி மனைவி மக்கள்
        உறவினராச் செப்புதற்கிங் கிருக்கின் றார்;நான்
எந்தவழி உறவினரைக் காட்ட வல்லேன்?
        இருப்பினுமென் கற்பனையில் காட்டு கின்றேன் (2)

முப்போகம் விளைகின்ற நன்செய் உண்டு
முகில்குளிரச் செய்கின்ற தோப்பும் உண்டு
தப்பாது விளைகின்ற புன்செய் உண்டு
தங்கநகை துணிமணிகள் அனைத்தும் உண்டு
துப்பாக்கும் பொழுதத்துப் புகைகள் கூடிச்
சுடர்மறைக்கும் மேகமென நாளுந் தோன்றும்
அப்போது வருமுறவோர் அடடா! சொல்லில்
அடங்குவதோ? ஆயிரமாம் அதற்கும் மேலாம் (3)

எங்கிருந்தோ எவரெவரோ வருவார்; வந்திங்
கென்னலமும் மனைநலமும் வினவி நிற்பார்;
தங்கியிருந் தெதையெதையோ கதை யளப்பார்;
தயங்காமல் உறவுரைப்பார்; 'உங்கள் பாட்டன்
தங்கைக்குக் கணவனுடன் பிறந்தான் மாமி
தம்பிக்கும், என்பாட்டி தங்கை மாமன்
பங்காளி மகளுக்கும் மணமு டித்த
பனையூரார் எங்களவர்' என்று சொல்வார் (4)

இப்படியே உறவுரைத்து வந்து சூழும்
என்சுற்றம் மாநாட்டுக் கூட்டம் ஒக்கும்;
முப்பொழுதும் திருமணத்துக் காலம் போல
மொய்த்திருந்து விருந்துண்பார் ஒலியே கேட்கும்;
ஒப்புரவுப் பண்புணர்ந்தேன் உவந்து நிற்பேன்;
உறவினர்க்கு நப்போல நானி ருந்தேன்;
இப்புவியில் இத்தனைப்பேர் உறவி ருக்க
எனக்கென்ன குறையென்று நிமிர்ந்தி ருந்தேன் (5)

துப்பாக்கும் - சமைக்கும்

நப்போல் - 'நப்போல் வளை' என்னும் முதுமொழிக் கிணங்க.

வானத்து வெண்ணிலவாய் நானி ருப்பேன்
வட்டமிடும் உறவினர்கள் விண்மீன் ஆவர்;
கானத்துப் பழுமரத்தில் கனிகள் உண்ணக்
கடுகிவரும் பறவையினம் போலச் சூழ்வர்;
பூநத்தும் தேனீக்கள் கூட்டில் மொய்த்தல்
போற்கிளைஞர் பெருங்குழுவாய் வீட்டில் மொய்ப்பர்;
தேனொத்த வெல்லத்தை மோப்பங் கண்டு
தேடிவரும் எறும்பினத்தின் சாரை போல்வார்; (6)

ஆவணியில் காதணிநாள் நிகழ்த்த எண்ணி
ஆய்ந்தொருநாள் தேர்ந்தெடுத்து நெஞ்சிற் கொண்டு
பாவைநிகர் என்மனையாள் செவியிற் சொன்னேன்;
பாய்ந்தோடி உறவினர்கள் ஆடி மாதம்
போவதன்முன் தம்குடும்பம் சுற்றம் சூழப்
புகுந்தார்கள்; திடுக்கிட்டுத் துணையைப் பார்த்தேன்
''தேவையிலை இனியழைப்பு, செலவு மிச்சம்''
என்றுரைத்தாள் தேன்மொழியாள்; திகைத்து நின்றேன் (7)

சாதியினை ஒழிப்பதுநம் கடமை என்று
தக்கவளைக் கலப்புமணம் செய்து கொண்டேன்;
காதலினால் பூத்தமணம் உறவினர்க்குக்
கடுகளவும் நறுமணமாய்த் தோன்ற வில்லை;
வேதநெறி பிழையாத அன்னார் என்றன்
வீட்டுக்குள் வந்துவிடின், என்முன் நின்றே
ஏதமிலாச் செயலாற்றும் கொள்கை வீரர்
என்றெல்லாம் பட்டங்கள் வழங்கிச் செல்வார் (8)

பூநத்தும் - பூவை விரும்பும்

உள்ளொன்றும் புறமொன்றும் பேசி நிற்கும்
உறவினரைப் படைக்கின்ற தெய்வம் ஆகி
வெள்ளைநிறம் கொண்டிங்கே உலகை ஆட்டி
விளையாடும் பணநாதன் கடைக்கண் நோக்கம்
துள்ளிவிளை யாடுவதால் என்மேற் குற்றம்
துணிந்துரையார்; பகைமாற்றி உறவை ஆக்கும்
வெள்ளையப்பன் புரிகின்ற விளையாட் டெல்லாம்
விரித்துரைப்பின் விந்தையினும் விந்தை யன்றோ! (9)

உறவான ஒருவர்திரு மணத்துக் காக
ஒள்ளிழையை மக்களுடன் அழைத்துச் சென்றேன்,
மெருகோடு விளங்குமுயர் உந்து வண்டி
விட்டிறங்கி நிற்பதன்முன் மணத்து வீட்டார்
வருகவரு கென்றெனக்கு மாலை சூட்டி
வரவேற்ற காட்சியினைக் கண்டோர் அங்கு
வருகின்ற மணமகனோ என்ற யிர்த்து,
வாழ்வரசி அருகிருக்க ஐயம் விட்டார் (10)

நான்பெற்ற செல்வத்தை எடுத்துக் கொஞ்சி
நலமிக்க கன்னத்தைச் சிவக்க வைத்தார்;
''தேன்பெற்ற சொற்பேசும் சித்தி ரங்கள்
தெளிவாகத் தங்களையே வார்த்தெ டுத்தாற்
போன்றிருக்கக் காண்கின்றோம்'' என்று ரைத்தார்;
புதல்வரெல்லாம் என்மனையாள் போன்றி ருந்தும்
தேன்சொட்டப் புனைந்துரைத்த உறவின் மாந்தர்
திருவிளையாட் டெடுத்துரைத்தல் இயல்வ தொன்றோ?
(11)

ஒள்ளிழை - ஒளிபொருந்திய நகைகளை அணிந்த மனைவி
அயிர்த்து - ஐயங்கொண்டு

''தண்ணீரோ வெந்நீரோ குளிப்ப தற்கு?
தமக்கென்று தனியறையும் ஒதுக்கி விட்டோம்;
உண்பீரோ இவ்வுணவு? களைத்தி ருப்பீர்!
ஒய்வுகொளத் துயிலுங்கள்'' என்று ரைத்து
மண்மகளைக் காணாது விரித்து வைத்த
மலர்மெத்தை தலையணைகள் காட்டி நின்று
பண்பாடி அருகிருந்து தாளம் போட்டுப்
பல்வரிசை காட்டுகிற உறவு கண்டேன் (12)

விரைந்துவரும் பொழுதத்துச் சட்டைப் பொத்தான்
விட்டுவந்தேன்; உறவினர்கள் அதனைக் கண்டு
மறைந்திருந்து பேசுகின்றார்'' அடடா இந்த
மனிதரிடம் எளிமையைத்தான் காண்பீர்! செல்வம்
நிறைந்தவர்கள் இப்படித்தான் இருத்தல் வேண்டும்;
நிறைகுடங்கள் எப்போதும் தளும்பா அன்றோ?
குறைந்தவர்தாம் கூத்தடிப்பர்'' என்று தம்முள்
கூறுவது செவியில்விழ நகைத்துக் கொண்டேன் (13)

சின்னாளில் வணிகத்தில் நட்டங் கண்டேன்
சேர்ந்தடித்த பெரும்புயலால் வயல்கள் கெட்டேன்
பொன்னகைகள் மாளிகைகள் ஒற்றி வைத்தேன்
பொருள்முட்டுப் பாடடைந்து துயரால் நொந்தேன்;
எந்நாளும் என்வீட்டில் உண்டு வந்த
எண்ணில்லா உறவினரைக் காண வில்லை;
பின்னோடித் தேடினுமே அஞ்ச லென்று
பேசுதற்கோர் ஆளில்லை தனித்து நின்றேன் (14)

அஞ்சல் – அஞ்சாதே

பணநாதன் அருளில்லாக் கார ணத்தால்
பறவைகளாய்ப் பறந்தோடி விட்டார்; மேலும்
கணமாக வந்தென்னை எறும்பு போலக்
கடித்தார்கள்; கலப்புமணம் பழித்து ரைத்தார்;
குணமில்லாத் தேனீயாய்க் கொட்டி னார்கள்;
கூடிவருங் காலத்துக் கூடி வந்தார்
உணவோடு நலம்பெற்றார்; செல்வ மெல்லாம்
ஓடிவிடுங் காலத்தில் ஓடி விட்டார் (15)

இப்பொழுதும் ஒருவர்திரு மணத்துக் காக
என்குடும்பத் துடன்சென்றேன்; வரவு கூற
எப்பொழுதும் முன்னிற்போர் எவரும் இல்லை;
என்துணைவி வெறுங்கழுத்தும் கையுங் கண்டார்;
சிப்பிதரு பொத்தான்கள் இல்லாச் சட்டை
சிலைநிகர்க்கும் என்மக்கள் அனைத்துங் கண்டு
செப்புகின்றார் பஞ்சைஎன; ஒதுங்கி நின்றார்;
சிரித்திருந்தேன் உறவினர்தம் செய்கை கண்டு (16)

படுப்பதற்கோர் படுக்கையிலை பாயும் இல்லை;
பக்கத்து வீட்டிலொரு திண்ணை யோரம்
தடுப்பதற்கோ ஆளில்லை சாய்ந்து கொண்டேன்;
தவமிருந்து பெற்றமக வொன்றை அங்கே
அடிப்பதைநான் கண்டெழுந்து தடுத்து நின்றேன்;
"அப்பப்பா இப்பொழுதே திருடக் கற்றுக்
கொடுப்பதற்கோ அழைத்துவந்தாய்?" என்று சொல்லிக்
குழந்தையின்கைக் கனியொன்றைப் பறித்துச் சென்றார்
(17)

பொருளுடைய பொழுதிற்றான் வந்து சூழ்ந்து
போற்றுகிற உறவுமுறை வளர்ந்து காணும்;
பொருளிலையேல் ஒருபொருட்டா மதியா தன்றிப்
புன்மொழிகள் புகலுதற்கும் அஞ்சா தந்தோ!
பொருளுளதேல் சாப்பாட்டுக் கூட்டம்; கெட்டுப்
போய்விடினோ கூப்பாட்டுக் கூட்டம் என்ற
பொருளுரையைக் காட்டுகிற உறவை நம்பிப்
புவிதன்னில் வாழ்வதுதான் நன்றோ சொல்வீர்! (18)

இப்புவியில் என்னுறவின் முறைதான் சொன்னேன்
ஈண்டுள்ளோர் நல்லவர்கள் குறளிற் கூறும்
ஒப்புரவு தெரிந்தவர்கள்; திருக்கு றட்கே
உயர்வுதரத் தேனப்பன் என்னும் நண்பன்
செப்பரிய முயற்சியினால் இங்குக் கண்ட
திருக்குறளின் கழகத்தில் உறவு கொண்டோர்;
நற்குடும்ப நெறியறிந்து வாழும் சான்றோர்
நலமனைத்தும் பெற்றிங்கு வாழ்க! வாழ்க! (19)

[illegible]

தலைப்பு : உரிமை

இடம் : எழுத்தாளர் மன்றம் - மதுரை

நாள் : 8—11—1959

உரிமை

எண்சீர் விருத்தம்

சமயத்தில் உதவுகின்ற தமிழர் பண்பால்
    தலைமைபெறும் *பரந்தாமப் பெரியோய்! எங்கள்
தமிழாய்ந்த புலவர்படைத் தலைவ ரேறே
    தமிழ்ச்சிங்கப் பாரதியே! இவ்வ ரங்கில்
அமிழ்தெனும்நம் தமிழ்பாடக் குழுமி வந்த
    அன்புடையீர்! தாய்க்குலத்தீர்! உரிமை காக்கும்
எமதருமை மதுரைநகர்ப் பேரூர் வாழ்வீர்!
    என்கவிதை தலைவணங்கிப் பாடு கின்றேன் (1)

காஞ்சித் தென்றல்

தென்பொதிய மலைஒன்றே தமிழர்க் காகத்
    தென்றலெனும் மென்காற்றை நல்கிற் றென்பர்;
அன்புடையீர்! காஞ்சிபுரப் பேரூர் தானும்
    அறிஞரென்ற தென்றலொன்றை நல்கக் கண்டோம்;
வன்புடைய வாடைவரின் பொதியத் தென்றல்
    வாயடங்கும்; இத்தென்றல் வாடை காணின்
தென்புடைய புயலாகிப் பகையை மாய்க்கும்
    தெருவெல்லாம் மணம்பரப்பும் வாழ்க தென்றல் (2)

[illegible]

பாரதி - நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார்

காஞ்சித் தென்றல் - கவியரங்கைச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்த
    அறிஞர் அண்ணா

* பரந்தாம — பேராசிரியர்
அ.கி. பரந்தாமனார்

உரிமை அஞ்சாது

நாடுமொழி இனங்காக்கத் தொடுக்கும் போரில்
நல்லுரிமை வேட்கையினைத் தடுப்ப தற்குக்
கூடுசிறைக் கம்பிக்கும் வலிமை யில்லை;
கொட்டுகின்ற குருதியினைக் கண்ட போதும்,
நாடுகிற பதவிதனை யிழந்த போதும்,
நடுக்குறுத்தும் கொடுவறுமை வந்த போதும்,
கேடுபல தொடர்ந்தாலும், தூக்கு மேடை
கிடைத்தாலும் அஞ்சாதிவ் வுரிமை வேட்கை (3)

காந்தியார்

கட்டிவந்த பொருள்விற்க ஆங்கி லத்தார்
கடல்கடந்து நுழைந்திங்கு நம்மை நாமே
முட்டவிட்டுத் தந்திரமாக் கவர்ந்து நாட்டின்
முழுவுரிமை கைக்கொண்டார்; அடிமை யாகிக்
கெட்டிருக்கும் மாந்தரிலே காந்தி தோன்றிக்
கிளர்ந்தெழுந்தார்; அயலவர்கள் நாட்டை ஆள
விட்டிருந்த நிலைபோதும் எனக்க னன்று
வீரப்போர் தொடுத்ததுமேன்? உரிமை வேட்கை (4)

வ. உ. சி.

முத்திருக்கும் தண்கடலில் முத்தெ டுத்து,
முகில்முட்டும் மலையகத்துச் சந்த னத்தின்
எத்திசையும் மணக்கின்ற மரமெ டுத்து,
மிளகெடுத்து, மயில்தோகை இறகெ டுத்துப்
பத்திபத்தி யாய்க்கலங்கள் விற்கச் சென்ற
பழங்கடலிற் சிதம்பரனார் கப்பல் ஓட்டி
எத்துயர்க்கும் அஞ்சாமற் செக்கி ழுத்தும்
ஏன்சிறையில் வாடினர்காண்? உரிமை வேட்கை (5)

பெரியாரும் அறிஞரும்

தமக்கென்று நாடுண்டு; மொழியும் உண்டு;
நாகரிகத் தொன்மைமிகும் இனமும் உண்டு;
சுமக்கின்ற அடிமைமனம் போதும் போதும்;
சுரண்டுகின்ற வடவரொடு தொடர்பு போதும்;
எமக்கென்று தனியாட்சித் திருநா டிங்கே
எழுப்பிடுவோம் எனக்கிளர்ந்து போர்தொ டுத்துத்
தமக்குநிகர் பெரியாரும் அறிஞர் தாமும்
தனிமுழக்கம் புரிவதுமேன்? உரிமை வேட்கை (6)

உயர்தனிச்செம் மொழிவழங்கும் தமிழர் நாட்டில்
உரமில்லா வளமில்லா வரம்பும் இல்லா
அயல்மொழிகள் நுழைந்துவரும் கொடுமை கண்ட
அறிஞர்குழாம் புலவர்குழாம் வெகுண்டெ ழுந்து
மயலொழிக்கப் புறப்படுதல் உரிமை வேட்கை;
மண்ணெண்ணெய்த் துணைகொண்டு பிறமொ ழிக்கு
நயமுடனே வரவுரைத்தல் அடிமை வேட்கை;
நமதுதமிழ் வாழ்த்திடுதல் அறிவு வேட்கை; (7)

உரிமை எது?

தெருவழியில் நடந்துசெல உரிமை யுண்டு:
தெருநடுவிற் போவதுமோர் உரிமை யாமோ?
பெருவழியில் ஊர்திக்கும் உரிமை யுண்டு
பேணாமல் நடப்பவர்க்குத் தீமை யுண்டு;
வருபவரைக் காணுரிமை கண்ணுக் குண்டு
வழிதவறி முறைகெட்டு மாதர் தம்பால்
கருவிழியைச் செலுத்துகிற கயமை நோக்கம்
கண்ணுக்கு வேண்டியநல் லுரிமை யன்று (8)

அடிமை வேட்கை - பொது நிலையங்களிலிருந்த இந்தி எழுத்துகளைத் தார் கொண்டழித்த பொழுது மண்ணெண்ணெய் வைத்துத் தாரை அழித்தனர் சிலர். அதைக் குறிக்கிறது.

நன்னுரிமை வேண்டுமென நினைவோ ரெல்லாம்,
தம்மைப்போல் மற்றவரும் விழைவ ரென்று
மன்னுயிரின் உரிமைஎலாம் மதித்தல் வேண்டும்;
மானமுடன் தன்னுரிமை போற்ற லாலே
பன்னரிய பொதுவுரிமைக் கிடுக்கண் செய்தல்
பகுத்தறிவுக் கொவ்வாத உரிமை யாகும்;
சின்னஒரு புழுவேனும் உரிமை காக்கச்
சீறுவதை நம்கண்ணால் காணு கின்றோம் (9)

பெண்ணுரிமை

தற்காத்துத் தற்கொண்டான் தன்னைப் பேணித்
தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்வ கற்றிக்
கற்கின்ற நூல்கற்றுக் கணவன் நெஞ்சக்
கருத்துணர்ந்து கனிகின்ற அன்பு காட்டி
இற்காத்தல் மாதர்தமக் குரிமை யாகும்;
இகழ்வாகப் பிறர்பேச ஊரைச் சுற்றிப்
பற்காட்டி உடல்மினுக்கிப் பண்பு கெட்டுப்
பகட்டுவதைப் பெண்ணுரிமை என்று சொல்லார் (10)

மாணவரும் தொண்டரும்

கற்கின்ற மாணவர்க்கும் உரிமையுண்டு
கடமைகளும் உண்டென்று கருதல் வேண்டும்;
கற்பிக்கும் ஆசானை மதிக்க வேண்டும்
கல்வியினில் கருத்தூன்றிப் படித்தல் வேண்டும்;
முற்போக்குக் கட்சிகளில் தொண்டர் கட்கும்
முழுவுரிமை உண்டெனினும் தலைவன் சொல்லில்
நிற்கின்ற நிலைவேண்டும்; உரிமை வேட்டோர்
கடமையையும் நெஞ்சிருத்தின் நாடு நன்றாம் (11)

சொல்லும் செயலும்

அனைத்துலக நிலைபேசி, அமைதி ஓங்க
ஆர்ப்பரித்து, நாடுபிடிக் கின்ற எண்ணம்
தினைத்துணையும் எமக்கில்லை என்ற கொள்கை
தீவிரமாப் பேசுகிற அண்டை நாட்டார்,
முனைத்தெழுந்து பிறரெல்லைக் கோட்டைத் தாண்டி
மீண்டுமவர் உலகப்போர் மூளு தற்கு
நினைக்கின்றார்; பிறருரிமை பறிப்ப தற்கு
நினைப்பவரைத் தடுப்பதுநம் உரிமை யாகும் (12)

எழுத்துரிமை

எழுத்தாளர் மன்றத்திற் பாடு கின்றேன்
எழுத்துரிமை ஓரளவு உரைத்தல் வேண்டும்;
எழுத்தாளர்க் கிந்நாட்டிற் பஞ்ச மில்லை
ஏனென்றால் அஃதொன்றே எளிமை யாகும்;
முழுத்தாளில் எழுதமட்டுந் தெரிந்தாற் போதும்
மொழியறிவு, கலையுணர்வு, கல்வி ஆற்றல்,
தழைத்தோங்கும் சிந்தனைகள் ஒன்றும் வேண்டா;
தமிழெழுத்துச் சிலமட்டுந் தெரிந்தாற்போதும் (13)

இருக்கின்ற தமிழ்நூலைப் படிப்ப துண்டா?
எவரெவரோ சிந்தித்து வரைந்த நூலில்
பொறுக்குகின்ற பேரெல்லாம் இந்த நாட்டிற்
புகழ்மிக்க எழுத்தாளர்! அவரை எல்லாம்
உருத்ததட்டித் தடுப்பதற்கோர் வகையும் இல்லை;
ஓரிருவர் தடுத்தாலும் உரிமை என்பார்;
கிறுக்கரிடம் அகப்பட்ட தமிழ ணங்கே!
கேடின்றி நினக்குரிமை கிடைப்ப தென்றோ? (14)

தமிழெழுதிச் சோறுண்டு வாழ்ந்தி ருப்போர்
தனிமொழியைத் தாய்மொழியை இகழ்ந்து பேசித்
தமிழகத்தில் தமிழில்எழுத் தாளர் ஆவர்;
தப்பின்றிக் கலப்பின்றி எழுதும் முன்னோர்
தமிழெல்லாம் பழித்துரைக்கும் கயமை யிங்கு
தழைப்பதுவோ உரிமை? அது மடமை; எங்கள்
தமிழிகழ்வோர் நாவடக்கக் கொதித்துப் பாயும்
தன்மானம் உடைமையன்றோ உரிமை யாகும் (15)

எழுத்தாளர் நெஞ்சத்தில் உரிமை வேண்டும்;
எப்படியோ உண்டுடுத்து மற்றோ ரைப்போல்
பிழைத்தாலே போதுமென எழுதிக் கொட்டி
வால்பிடித்துப் பின்செல்லல் உரிமை யன்று;
வழுக்காணின் அஞ்சாமல் எழுதி, வாய்மை
வாழ்வதற்கு வழிவகுத்தல் உரிமை யாகும்;
இழுக்கான நடையெழுதிப் பிறரைத் தாக்கி
எழுதுவதே தொழிலாதல் உரிமையன்று (16)

எழுத்துரிமை எனச்சொல்லி எழுதித் தீர்க்கும்
ஏடுகளில் சிலவற்றைக் காணின் அங்குப்
புழுத்திருக்கும் கயமைகளே காணும்; எண்ணும்
புலன்நடுங்கும் கைநடுங்கும் கண்கள் கூசும்;
கொழுத்தவர்கள் குடித்தனத்தில் நடக்குந் தீமை
கொடுப்பதற்கோ செய்தித்தாள்? படிப்பார் நெஞ்சை
அழுக்காக்கிக் கெடுப்பதற்கோ உரிமை? நல்ல
அறிவுடையார் இச்செயலைச் சிறுமை என்பர் (17)

பேச்சுரிமை

அன்றிருந்த அரசரிடம் குறைகள் காணின்
அருகிருந்து வற்புறுத்தி அறமு ரைத்தார்
நன்றுடைய தமிழ்ப்புலவர்; வரிகு றைக்க
நயவுரைகள் புகன்றிருந்தார்; அரசு மன்றில்
சென்றிருந்து வழக்குரைத்தாள் கற்பின் செல்வி;
செந்தமிழின் முன்னூல்கள் செப்பும் உண்மை
ஒன்றுண்டு; முடியரசன் ஆட்சி தன்னில்
உரிமையெலாம் இருந்ததென உணரு கின்றோம் (18)

அரசியலில் குறைகாணின் இடித்து ரைக்கும்
அவ்வுரிமை அனைவர்க்கும் வேண்டும் இன்று;
முறைசெய்வோர் அவ்வுரிமை பறிப்ப தற்கு
முனைவதுவும் நன்றன்று, செவிகொ டுத்துப்
பரிவுடனே ஏற்பதிலோர் நன்மை யுண்டு,
பாராளும் முறைமையது; வேண்டு மென்றே
நரிபடைத்த குணமுடையார் குறைகள் சொல்லி
நால்வருண முறைபுகுத்தல் உரிமை யன்று (19)

பேச்சுரிமை உண்டென்று சங்கம் ஏறிப்
பித்தரைப்போல் மனம்போன போக்கில் எல்லாம்
தீச்சொல்லை வழங்குவதும் உரிமை யன்று;
தெளிவான கருத்தொன்றே கூறல் வேண்டும்;
மூச்சுக்கு முந்நூறு வசவு சொல்லி
முறைகெட்டுப் பேசுவதும் உரிமை யாமோ?
ஏச்சாலே என்னபயன்? எதிரி யுள்ளம்
ஏற்கும்வகை பேசுதலே உரிமை யாகும் (20)

சிந்தனையை எண்ணத்தை அடிமை யாக்கிச்
செயற்படினோர் நலமில்லை; அறிவு கொண்டு
சிந்திக்க முனைவதுவும் சிந்தித் தாய்ந்த
சீர்மைகளைப் பேசுவதும் உரிமை யாகும்;
நிந்தனையைக் கைவிட்டு, நிலைமை சொல்லும்
நேரத்தில் நடுநின்று, கேட்போர்க் கெல்லாம்
புந்தியினில் படும்வகையில் புகல வேண்டும்;
புகலுங்கால் நாகாத்தல் உரிமை யாகும் (21)

விடுதலைப் போர்

தென்றல்தவழ் நாட்டினரே! முரசொ லித்துத்
தென்னகத்தைத் திருநாட்டை மீட்ப தற்கு
மன்றங்கள் அமைத்திடுவீர்? போர்வாள் ஏந்தும்
மாவீரர் படைசேர்ப்பீர்! இனமு ழக்கம்
நின்றெங்கும் எழுப்பிடுவீர்! சிறையைக் காட்டின்
நிமிர்ந்திருந்து முல்லைமலர்ச் சோலை என்பீர்!
கொன்றொழிக்கக் கயிறெடுத்தால் கழுத்தைக் காட்டிக்
குலவுமெழில் முத்தாரம் என்று கொள்வீர்! (22)

வீரமிகு நம்நாடு பாரில் ஓங்க
விடுதலைப்போர் தொடங்கிடுவீர்! உரிமை பெற்றுத்
தீரமிகு தனியரசாய் மக்க ளாட்சி
செழித்தோங்கச் செய்வதுநும் உரிமை யாகும்;
கூரறிவுத் திராவிடன்பால் அடுத்தி ருக்கும்
குடிலர்களைச் சகுனிகளை உடன்பி றந்தும்
மாறுபடு வீடணரை விழித்தி ருந்து
மாற்றிடுவீர்! நம்நாடு வாழ்க நன்றே (23)

* தென்றல், முரசொலி, தென்னகம், திருநாடு, மன்றம், போர்வாள், இனமுழக்கம், முல்லை, எழில், முத்தாரம், நம்நாடு, விடுதலை, திராவிடன் என்னும் முன்னேற்ற இதழ்களின் பெயர்கள் அமைந்திருத்தல் காண்க.

தலைவர்: திருப்பெருந்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்
தலைப்பு: வாழையடி வாழை - பாரதியார்
இடம் : சரபோசி மன்னர் கல்லூரி - தஞ்சை
நாள் : 21—2—1960

பாரதியார்

நேரிசை வெண்பா

முருகா! முதல்வா! முத்தமிழில் நெஞ்சை
உருகவைக்கும் மாணவர்காள்! உண்மை — மருவியநல்
ஞானஞ்சேர் ஆசிரிய நல்லோரே என்கவியை
நானுஞ்சொல் கின்றேன் நயந்து!

எண்சீர் விருத்தம்

தமிழ் வாழ்த்து

கவிதைஎனுங் காதலிபால் உன்னைப் பெற்றேன்
கண்ணம்மா! தமிழ்மகளே! முத்த மிட்டேன்
கவிவெறியோ கள்வெறியோ அறிய கில்லேன்
கனவுலகில் பறக்கின்றேன் தரையில் நில்லேன்;
செவிபொருந்தும் விழிகண்ணீர் சிந்தக் காணின்
செங்குருதி பீறிட்டென் னெஞ்சிற் கொட்டும்
புவிபுகழும் நீகலங்கப் பார்த்து நில்லேன்
போர்தொடுப்பேன் உனைக்காப்பேன் வாழ்த்தி நிற்பேன்

முருகா - கல்லூரி முதல்வர் முருகையன்

கலிவெண்பா

முன்னுரை

நாடி வருவோர்க்கு நற்கல்வி ஊட்டுதற்குக்
கூடி வருமுணர்வால் கோவில் இடமெல்லாம்
பள்ளித் தலமாக்கிப் பாமரர்க்கும் ஏழையர்க்கும்
அள்ளிக் கொடுக்கும் அறிவுப் பணிபுரியும்
குன்றா வளநல்கும் குன்றக் குடிமலையில்
ஒன்றும் மலைவாழை ஓங்குந் தலைவாழை
செந்தமிழே நெஞ்சிற் சிவமாக்கும் செவ்வாழை
இந்தச் சுவைவாழைக் கென்வணக்கம் கூறுகின்றேன்;
முன்னைப் பழமரங்கள் மூதறிவால் வாழ்மரங்கள்
மின்னல் இடிபுயலால் வீழாமல் நிற்குமரம்
பற்பலவாய்ச் சூழும் பழவாழைத் தோட்டத்துள்
பொற்புடனே நற்கனிகள் புக்குப் பறித்தெடுத்து
நல்கும் கவிகாள்! கனியின் நலம்துய்க்க
மல்கும் செவியுணர்வின் மாமணிகாள் என்வணக்கம்;

வாழையடி வாழை

சங்க இலக்கியங்கள் சாகாக் கனிநல்கிப்
பொங்குகின்ற வாழைமரப் பூங்கா எனவுரைத்தார்
மூவாத் தமிழ்வளர்க்கும் மு. வ. அவர்மொழியை
நாவார வாழ்த்துகிறேன்; நாடு நலங்கொழிக்க
ஆயிரம்பல் லாயிரமாய் அவ்வாழை ஒவ்வொன்றும்
ஆயினவாம்; பாரதியும் அவ்வழியில் ஓர்வாழை;
பாரதியாம் வாழை பயந்த அடிவாழை
பாரதி தாசனென்று பாருரைக்கும்; இவ்வாழை

மலைவாழை - குன்றக்குடி மலையில் வாழ்பவர்
தலைவாழை - தலைமை தாங்குபவர்
செவ்வாழை - காவி உடை அணிந்தவர்

எண்ணில் அடங்கா இளம்வாழை பெற்றதுண்டு;
நண்ணி வளர்வாழைத் தோட்டத்துள் நானொருவன்;

வாழையடி வாழையென வந்ததிருக் கூட்டத்துள்
ஏழையேன் நிற்க இடம்தந்த என்தமிழ்த்தாய்

வாழ்கஎன வாழ்த்தி வணங்குகிறேன்; என்குலமும்
வாழ்கஎன வாழ்த்துகிறேன் வாழ்க கனியனைத்தும்;

கவிக்கனி

பாவல்ல வாழை பழுத்தகனி துய்ப்போர்க்கு
நாவெல்லாம் இன்சுவையாம், நாளெல்லாம் நற்சுவையாம்,

சொல்ல இனிக்கும், சுவைக்க இனித்திருக்கும்,
மெல்ல நினைக்க மிகஇனிக்கும், மீண்டினிக்கும்,

கேட்கச் செவியினிக்கும், நாடோறும் கேட்பதற்கு
வேட்கும் படியினிக்கும், வேண்டும் பொழுதினிக்கும்,

இன்றினிக்கும், நாளைக் கினித்திருக்கும், இக்கனியே
என்றும் இனிக்கும்; இதனினிப்புக் கொப்புண்டோ?

உண்ண மிகஇனிக்கும் உண்டால் தெவிட்டாது;
வண்ணம் கனிந்திருக்கும் வாடாது நின்றிருக்கும்;

பாரதி வாழை

பாரதியாம் இவ்வாழை பாக்கனிகள் உண்பிக்கப்
பாரறிய எட்டைப் பதிமண்ணில் தோன்றியது;

மண்ணின் வளத்தால் மறமிக்க காவலரால்
உண்ணுநன் னீரால் உரமோ டுயருங்கால்

சென்னை நகர்க்குச் சிலர்கொண்டு சென்றார்கள்;
நன்னீரா வார்த்தார்கள்? நாளும் திருக்கூவப்

புன்னீரால் பூசை புரிந்தார்கள்; ஆனாலும்
முன்னீர்மை போகவில்லை மும்மடங்காக் கண்டதனால்

முன்னீர்மை — முன்னையியல்பு

ஆங்கிலத்தார் கண்பார்வை அவ்வாழை மேற்படலால்
தீங்குளத்தார் வஞ்சத் திருடர் அறியாமல்

பாண்டிப் பதியில் பதித்துக் கடல்நீரை
வேண்டி இறைத்திறைத்து வீரச் சுவைமாற்றக்

கூடி உழைத்தார்கள்; கூடும் புதுவையில்தான்
நாடிவரும் புத்துலக நல்லாசான் நம்ஆசான்

ஈடில் புரட்சி எழிற்கவிஞன் என்னுமொரு
பாடல் தருவாழை பாருக் களித்ததுவே;

பயனும் சுவையும்

வாழையிலை காய்கனிபூ பட்டை வளர்தண்டு
கீழே யுறுகிழங்கு கேடின்றிப் பயனுறல்போல்

பாவல்ல வாழை பயக்கின்ற அத்துணையும்
ஓவின்றி மக்கட் குறுபயனை நல்குவதாம்;

காதற் சுவையுண்டு கல்விச் சுவையுண்டு
தீதற்ற வீரச் சுவையும் தெரிவதுண்டு

பத்திச் சுவையும் பழமை தரும்சுவையும்
மெத்தப் புதுமை விரும்பும் சுவையும்

புரட்சிச் சுவையும் புகுந்தபகை வர்க்கு
மருட்சிச் சுவையும் வழங்குவது நம்வாழை;

சுவைகாணார்

சாதிச் சழக்காலே சாப்பிடுவோர், மேலுலகம்
ஓதிப் பிழைப்பவர்கள், ஓரா யிரந்தெய்வம்

உண்டென் றலைந்திடுவோர், ஊரேய்த்து வாழ்ந்திடுவோர்
உண்டாற் சுவைநல்கா திவ்வாழை உண்மையிது;

ஓவின்றி - நீங்காது

அகப்பகைவர்

பாரதியின் பேர்சொல்லிப் பாங்குபெறும் நல்லன்பர்
வீரமிகு பாடல்களை வெட்டிவிட்டுக் காட்டுகின்றார்;

சூரன் முகத்திற் சுருண்டுவளர் மீசைதனில்
ஓரங் குறைத்தால் உருவமது பாரதியோ?

தான்குறைத்து மேல்குறைத்துத் தண்டொன்றே கைப்பற்றி
ஆள்பிடித்து வாழைஎன ஆர்க்கின்றார் சூதுடையார்;

பாரதி வந்தான்

வீர உருக்குறைத்து வேடிக்கை காட்டுகின்ற
பேரின் செருக்கொழிந்து தீயாதோ? என்றேன்நான்;

'தீயுமடா! தீயுமடா! தீப்பகைவர் தற்செருக்கு;
நீயுமெழு! நீயுமெழு; நேர்நின்று போர்தொடுப்பாய்'

என்ற வுரைகேட்டேன் ஏறனைய பாரதியும்
ஒன்றி எனதுமனத் துள்ளே நகைத்துநின்றான்;

*கானத்து வாழ்புலியாய்க், கத்துபுனல் நீந்திவரும்
மீனத்தில் நற்கயலாய், மேல்நோக்கிப் பாய்கின்ற

அம்பிருக்கும் வில்லாகி ஆரிருளை ஓட்டுகின்ற
செம்பொனிள ஞாயிறெனச் செக்கச் சிவந்துநின்றான்;

நின்றானை நோக்கி நிலையெல்லாம் பேசுகநீ
என்றேனை நோக்கி 'இளையவனே! என்தம்பி!

உன்னுளத்தே நின்றிங்கே ஊதுகின்றேன் வெண்சங்கம்
முன்னெழுந்து போர்தொடுக்க முற்படுநீ! ஒன்றுரைப்பேன்'

என்றூதும் சங்கொலியை என்னால் இயன்றவரை
நின்றூது கின்றேன் நிமிர்ந்து.

---

* தமிழ்க்கொடியைச் சுட்டுவது உணர்க.

எண்சீர் விருத்தம்

சங்கு முழங்கியது

''நாமிருக்கும் நாட்டிற்குத் தமிழ்நா டென்று
நாமமிட முறையிட்டோம்; ஆள்வோர் பட்டை
நாமமிட்டார் நம்முகத்தில்; மாற்றுக் கட்சி
நல்லறிஞர் உரைத்தமையால் மறுத்தோம் என்றார்;
தீமனமா? ஆணவமா? ஆட்சி தந்த
செருக்குரையா? அடிமைமனப் போக்கா? இல்லை;
நாமமது தமிழரெனத் திரிவோர், நாட்டை
நற்பெயரால் அழைப்பதற்கு நாணி நின்றார்

என்னாடு தமிழ்நாடென் றியம்பக் கேட்டால்
என்செவியில் தேன்பாயும் என்று கூறின்
பன்னாடை மதியுடையார் வெறுப்புணர்ச்சி
பகையுணர்ச்சி என்றெல்லாம் பகட்டு கின்றார்;
தென்னாடென் றுரைத்தாலோ ஒன்று பட்ட
தேயத்தைப் பிரிக்கின்ற உணர்ச்சி யென்பார்;
எந்நாளும் தமிழரெனும் உணர்ச்சி யின்றி
இருப்பவரே பாரதத்தின் புதல்வர் என்பார்

உன்னாட்டில் தமிழாட்சி கொடுத்து விட்டோம்
உயர்கலைகள் தமிழ்மொழியில் உண்டா? என்று
தென்னாட்டை உணராதார் கேட்பர்; உண்டு;
தீக்கிரையாய்ப் போனதுண்டு; நெஞ்சை யள்ளும்
பொன்னேட்டைத் தின்றொழித்த நெருப்பும் சொல்லும்
போகட்டும்; புதுக்கலைகள் செய்து காட்டும்
முன்னேற்றம் தமிழிலுண்டு; நேற்று வந்த
மொழியாளர் கேட்பதெனில் விந்தை தம்பி!

பேரறிஞர் அண்ணா எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த பொழுது தமிழ் நாடெனப் பெயர் சூட்ட வேண்டினர். 'நீங்கள் கூறுவதால் பெயர் மாற்ற மாட்டோம்' என்றார் ஓரமைச்சர்.

மெத்தவளர் புதுக்கலைகள் தமிழிற் செய்து
மேன்மைபெற வேண்டுமென்று பாடி நின்றேன்;
செத்தமொழி சுமப்பதற்கு நாடு கின்றீர்!
செந்தமிழை வாழ்மொழியைச் சாக டிக்கப்
பித்தரெனப் பிதற்றுகின்றீர்! நன்றோ? சொல்வீர்!
பிறனாட்சி தொலைந்துவிடின் தமிழின் மாட்சி
எத்திசையும் பரவிவரும் என்றி ருந்தேன்;
இகழ்ச்சிக்கோ போர்ப்பாட்டுப்பாடி வைத்தேன்?

கலைமலிந்த தமிழ்நாட்டில் வணங்கு தற்குக்
கடவுளர்தாம் ஆயிரம்பேர்; அவர்கட் கெல்லாம்
பலமனைவி; இவரன்றி வேறு பக்கம்
படையெடுப்பும் நடப்பதுண்டு; மக்கள் உண்டு;
தொலைவிலிருந் திங்குவந்த சாமி யுண்டு;
தொழுகின்ற அத்தனைக்கும் சமயம் உண்டு;
நிலையான தமிழ்ச்சமயம் எதுதான் என்று
நிலைநாட்டி வழிகாட்ட முயலக் காணேன்

பித்தாகிப் போனநும்பால் மானம் உண்டா?
பெருமிதஞ்சேர் வீரமுண்டா? தமிழர் வாழ்வில்
செத்தாலும் பிறந்தாலும் மணம்செய் தாலும்
செந்தமிழின் ஒலியுண்டா? பிள்ளை கட்கு
நத்துதமிழ்ப் பேருண்டா? பேச்சில், பாட்டில்,
நயந்தெடுக்கும் வழிபாட்டில், உமது வாழ்வில்
எத்துறையும் தமிழில்லை! தமிழன் என்ற
இனமொன்றும் உளதென்று சொலவும் வெட்கம்!

நண்போடு வரவேற்றீர் வந்த வந்த
நாட்டவரை; உமைமறந்தீர்! அவரைக் கூடிக்
கண்மூடிக் கிடந்துழன்றீர்! பண்பி ழந்தீர்!
கண்டகண்ட கோட்பாட்டைத் தழுவி நின்றீர்!
பண்பாட்டை முதன்முதலில் உலகுக் கோதிப்
பாங்குயர்ந்த நிலைமறந்தீர்! உணர்ச்சி யற்றுக்
கண்பாடு கொண்டிங்கே கவலை யற்றுக்
கிடக்கின்றீர்! கண்விழித்துக் காண்ப தென்றோ?

இன்றெழுந்து தமிழ்காப்பீர்! ஒருமைப் பாட்டை
ஏனிழந்தீர்? ஆனாலும் வீரம் எங்கே?
குன்றெடுத்த தோளெங்கே? மானம் எங்கே?
குறைந்ததுவோ? நான்பிறந்த மண்ணின் பக்கம்
நின்றிருக்கும் கல்லெல்லாம் இந்தி கண்டேன்
நெடுங்கல்லாச் சுடுமண்ணா ஆகி விட்டீர்!
ஒன்றுசொன்னேன் தெருவெல்லாம் தமிழ்மு ழங்க
உரைத்தனனைக் கல்லெல்லாம் சிரிக்கக் கண்டேன்

சிரிப்பதற்கோ உரிமைப்போர் தொடுத்து நின்றோம்?
செந்நீரும் கண்ணீரும் சிந்திக் காத்தோம்?
பறிப்பதற்கோ தென்னாட்டார் உரிமை எல்லாம்?
பாரதத்தின் பெயர்சொல்லி வடக்கு மட்டும்
பருப்பதற்கோ? செந்தமிழ்நற் றமிழர் வாழ்ந்து
பாரதமும் வாழ்கவென உணர்ந்தே சொன்னேன்
மறுத்துரைத்தால் ஈரோடும் காஞ்சி யுந்தாம்
வழிசொல்லும்: புதியதொரு விதியும் செய்யும்''

கண்பாடு - உறக்கம்
ஈரோடும் - காஞ்சியும் - அங்குப் பிறந்த பெரியாரும் அண்ணாவும்

என்றுரைத்தான் பாரதிஎன் னெஞ்சி னுள்ளே;
என்னுடலம் நடுநடுங்கி வியர்த்து நின்றேன்;
ஒன்றியுளம் பற்றிநின்ற கவிஞன் சற்றே
ஒதுங்கிஎதிர் நின்றுரைத்தான்; ''அஞ்சி அஞ்சிப்
பொன்றுமுயிர் தாங்குகின்றாய் போ! போ! மானம்
போற்றுகின்ற வீரநெஞ்சாய் வா! வா! தாதன்
என்றுசொல வாழ்பவனே போ! போ! சிங்க
ஏறனையாய் அச்சமிலாய் வா! வா! என்றான்.

பஃறொடை வெண்பா

முடிவுரை

வாழையடி வாழைக்கு வாய்மொழியால் வீரத்தைக்
கோழை மனத்திற் கொதிப்பேற்றிப் பாய்ச் சிவிட்டான்;
சூடு தணியவில்லை சொல்லெல்லாம் தீயாக்கிப்
பாடும் கவிதைகளில் பாயவிட எண்ணந்தான்;
நாடு பொறுக்குமோ என்றெண்ணி நல்லஇளஞ்
சூடு படக்கொடுத்தேன்; ஈதும் சுடுமென்றால்
குற்றம் எனதன்று; முற்றுந் தலைவாழை
பெற்ற சுவையைத்தான் பின்வாழை ஈன்றுநிற்கும்;
நாநலம் கொண்டார்க்கு நல்ல சுவைநல்கும்
பாநலம் வல்ல பரம்பரையில் யானொருவன்
ஈனும் கனியை இருந்து சுவைக்கவிட்டு
நானும் இருப்பேன் நயந்து.

பொருளடக்கம்

			பக்கம்
1. 1.	ஆடவர்	...	21
3. 3.	எண்ணம்	...	29
4. 4.	உணவு	...	36
2. 2.	பாரதியும் கவிதையும்	...	40
5.	நட்பு	...	46
6.	யாதும் ஊரே	...	53
7.	திரு. வி. க.	...	57
8.	அழகப்பர்	...	67
9.	அரசியல் அறிஞன்	...	76
10.	தமிழ் வாழ்வு	...	81
11.	குறிஞ்சி	...	89
12.	எனக்கும் ஓர் அதியன்	...	96
13.	பாரதி - வீரன்	...	102
15. 15.	முயல்வோம் வெல்வோம்	...	109
14. 14.	திராவிட நாட்டின் வளம்	...	114
16.	உறவினர்	...	120
17.	உரிமை	...	127
18.	பாரதியார்	...	135

பிழை திருத்தம்

பக்க எண்	பாட்டு எண்	பிழை	திருத்தம்
59	8	எனவினவினன்	எனவினவின்
85	12	உவகையோடு	உவகையொடு
108	20	முழக்குகின்ற	முழங்குகின்ற

முடியரசன் கவிதைகளைப் 'பொன்னி'யில் படித்த
போதெல்லாம், பாவேந்தர் தமது மருகர்
திரு. தண்டபாணி வசந்தா அவர்களிடம் கூறியவை:-

"இலக்கணத்தோடு ஒழுங்கா எழுதனும்;
அதைச் செய்திருக்கிறது; நம்ப முடியரசந்தாம்பா"...

"இது நல்லாயிருக்குது; எனக்குப் பிறகு
இவனெல்லாந்தா கவிஞன்"....

"எம் பேரைக் காப்பாத்துறவன்"....

– பாவேந்தர் பாரதிதாசனார்

பாடப் பிறந்த பழஞ்சபை மாணவன்
மூடப் பழக்கஞ் சாடிய பாவலன்

. . . .

. . . .

இலக்கியம் நிலமா இலக்கணம் அரணாக்
கவிதை கோலாக் கற்பனை கொடியா
வெல்க தமிழெனும் விறற்கொடி பொறியா
யாப்புப் படையா நல்லணி துணையாப்
புரட்சி முரசாப் புதுமை துடியாத்
தமிழை இகழ்வார் தன்னுயிர்ப் பகையா
அல்மொழி திணிப்பார் வல்வர வெதிர்த்துத்
தொடுமொழிப் போரில் தும்பை சூடியோன்
மொழியர சோச்சும் முதல்முடி யரசன்
குடியரசு போற்றுங் கொள்கை யோனே

–முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கனார்
மேனாள் துணைவேந்தர்
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்.

முடியரசனாரின் படைப்புகள்

01.	முடியரசன் கவிதைகள்	.....	கவிதைத் தொகுதி
02.	காவியப்பாவை	.....	,,
03.	கவியரங்கில் முடியரசன்	.....	,,
04.	பாடுங்குயில்	.....	,,
05.	நெஞ்சு பொறுக்க வில்லையே	.....	,,
06.	மனிதனைத் தேடுகின்றேன்	.....	,,
*07.	தாய்மொழி காப்போம்	.....	,,
*08.	மேடை மலர்கள்	.....	,,
*09.	உதிரிப்பூக்கள்	.....	,,
*10.	வள்ளுவர் கோட்டம்	.....	,,
*11.	ஞாயிறும் திங்களும்	.....	,,
12.	பூங்கொடி	.....	காப்பியம்
13.	வீரகாவியம்	.....	,,
14.	ஊன்றுகோல்	.....	,,
*15.	இளவரசனுக்கு	.....	கட்டுரை
*16.	அன்புள்ள பாண்டியனுக்கு	.....	,,
*17.	எப்படி வளரும் தமிழ்?	.....	,,
*18.	சீர்திருத்தக் கதைகள்	.....	கதை
19.	சீர்திருத்தச் செம்மல் வை.சு. சண்முகனார்	.....	உரைநடை
*20.	பாட்டுப் பறவையின் வாழ்க்கைப் பயணம்	.....	தன்வரலாறு

---

* உடுக்குறியிட்டவை வெளிவர வேண்டியவை